

АЛ ТОРО
КОТАРАКЪТ И ЧЕРНИЯТ
НАРЦИС

chitanka.info

НА МОЕТО СЕМЕЙСТВО

Човек изживява живота си с три вида близки. Приятелите си, семейството, което го е създадо и отгледало, и семейството, което той на свой ред създава.

Приятелите са безценни, но са много. Едни напускат ежедневието ни, с други се караме, впоследствие запълваме липсата им с нови и така, докато се обградим с подходящите, независимо колко пъти бъркаме преди това в избора си.

Да намериш своята половинка е трудно, но и там правим много опити. В повечето грешим, в някои е хубаво, но за кратко. Все пак, повечето от нас успяват да намерят човека, с когото да изградят семейството, което искат.

Семейството, което ни създава и отглежда, не можем да изберем. Него не можем да търсим, нямаме възможност дори на втори опит. Дори да можех да избирам, щях да избира Вас. Посвещавам тази първа своя книга именно на Вас, на моето семейство, за това, което сте.

Специално посвещавам книгата на дядо Кольо, който имаше безкрайно въображение и непрестанно развиваше моето. Благодаря ти за всичките игри, на които си ме научил и играл с мен, благодаря ти и за приказките, които измисляше, вместо да четеш за мен, различна всяка вечер. Ти винаги си искал да издадеш книга.

Сега го правиш.

ВЪВЕДЕНИЕ

Миналото ми. Гобин ме беше научил да не гледам към него, но дори когато го правя, виждам само избледняващите сенки на спомените от детството си. Впрочем, аз нямам детство. Поне не такава, каквото повечето хора си представят, когато чуят тази дума.

Родителите ми бяха починали преди да навърша пет. Почти не ги помня, не скърбя за тях и не ми липсват. От смъртта им насам всичко, което имах, бе чичо Гобин. Едно от многото неща, които ми беше забранил, бе правото да говоря или да питам каквото и да е за тях. Самият той пазеше живота си в тайна от целия свят и имаше неща, които не споделяше дори с мен.

Пътувахме много, почти постоянно. Дори когато се застоявахме повече от седмица в един град, сменяхме мястото, на което бяхме отседнали. За десетте години, през които живяхме с чичо ми, той ме научи на повече, отколкото някои хора научават през целия си живот. Научи ме да чета, да пиша, да смятам, възпита ме на обноски и маниери, които в последствие се преобразиха от грубия живот на улицата, но винаги ми бяха под ръка, когато се нуждаех от тях. Това обаче далеч не беше всичко. Той ме направи свой чирак и ме обучи да се бия, да боравя с оръжия, да се промъквам незабелязано, да се катеря като котка и още много други неща. Тренирах всеки ден от живота, прекаран с него, и още преди да навърша десет, започна да ме взема на мисиите си, да ми възлага наглед мънички задачи и да се възползва от помощта ми.

Гобин беше истински професионалист и вършеше работата, за която му плащаха, независимо дали ставаше въпрос за шпиониране, кражба или дори убийство. Не говореше много за Тъмното братство, но знам, че бе един от най-умелите му членове и въпреки че хората от тези среди, които знаеха как изглежда, се брояха на пръсти, по брой превъзхождаха тези, които не бяха чували за него.

Въпреки че бе сдържан и суров, той се държеше с мен уважително като с възрастен човек и никога не ме възпитаваше с гняв или насилие. В замяна имаше моята преданост, уважение и макар да бе

опитал да изкорени всичко подобно от мен — имаше и обичта ми. Въпреки че бях възпитан в жесток и смъртоносен занаят, аз все пак бях малко дете и Гобин бе единственото, което имах — кумир, семейство, приятел и учител.

Колкото повече пораствах, толкова по-често ме вземаше със себе си по работа. Задачите, които ми даваше, бяха съвсем разнообразни — да подведа, заговоря или проследя някого, да открадна нещо, да се промъкна в нечия къща. Той измисляше изкусно своите планове, а аз изпълнявах безупречно и неотклонно всяка негова дума. Участвах в десетки от задачите му и те ми доставяха огромно удоволствие, сякаш за мен всичко беше игра.

Тази игра приключи преди близо пет години. Никога няма да забравя този ден от живота си. На поредната ни задача той се промъкна в къщата на способен магьосник. Не знам каква беше мисията му, Гобин никога не споделяше с мен повече от необходимото. Трябваше да се справи за броени минути, но никога не се върна. Инструкциите, които ми беше поставил за подобна ситуация, също бяха изчерпателни и както винаги ги следвах стриктно, колкото и да ми тежеше. Изчаках повече, отколкото бе заръчал пред къщата, после с един ден повече в страноприемницата и накрая напуснах града.

Без някаква цел и посока, попаднах в Карсеп, където влязох в банда с други бездомни деца. Често крадахме или вършехме по-дребни задачи за разни хора. От всичките момчета най-добре си паснахме с Хрисам, а и бяхме далеч по-способни от останалите. Точно той ми измисли и прякора „котарака“ след една задача, в която се бях промъкнал между дузина стражи в къщата на най-богатия съдия в Карсеп.

Тано Скаридата бе собственик на кръчма близо до океана, но основният му бизнес бе свързан с всякакви далавери и често се нуждаеше от нашите услуги. Взе ни под крилото си и ни помагаше в трудни моменти с някой и друг сребърник или със закрила, когато загазехме, а и често ни намираше работа. Животът вървеше добре, докато не се стигна до задачата с „Черният нарцис“...

ПРАВИЛА НА ИГРАТА

КАКВО Е КНИГА-ИГРА

Този тип книги се различава от останалите с това, че читателят не е просто статичен наблюдател на нечия история или приключение, а сам поема ролята на главния герой. Читателят взема решенията във всяка ситуация, в която героят е изправен пред избор, определя неговото поведение и характер, действия, диалози и по този начин решава съдбата му. Сюжетът на една книга-игра се развива различно при всяко изиграване, в зависимост от направените избори. Поради тези си особености, тя не се чете праволинейно, от първа до последна страница, както обикновените книги. За да проследи историята, чийто ход читателят сам определя, той трябва да следва указанията в края на всеки епизод.

ЕПИЗОДИ И УКАЗАНИЯ

Книгата-игра е разделена на епизоди, чиито номера са дадени в тяхното начало. Всеки от тях завършва с препратка към друг такъв. Тя винаги е дадена със сочещ надясно триъгълник (►) и указание за преминаване на следващия епизод. Когато читателят достигне до такава препратка, той не трябва да продължава да чете следващия по номер епизод от книгата, а вместо това да отиде до началото на посочения епизод и да продължи четенето от там.

Изборите в играта са маркирани с този символ: (□). Когато той фигурира в някой епизод, играчът трябва да избере един от възможните варианти и да последва препратката, която му съответства. В някои случаи тези разклонения зависят от по-ранни избори на играча и той просто трябва да отговори на зададения въпрос.

След ромбовидния символ (◆) следва текст, който не е част от историята на книгата-игра. Той може да бъде въпрос към играча или игрална инструкция, която той трябва да изпълни.

ПРИМЕРИ:

◆ Премини на ► Епизод 6
(Инструкция и препратка към епизод 26)

◆ Запиши си кодова дума „вълна“
(Игрална инструкция)

Мислих дълго по въпроса и накрая взех решение:

- Да остана ► Епизод 56
- или да избягам ► Епизод 66

(Избор на играча; играта продължава или на епизод 55, или на епизод 66, според неговото решение дали да избяга)

◆ Имаш ли кодова дума „череша“?
□ Да ► Епизод 25

□ Не ► Епизод 30

(Разклонение без избор; играчът проверява дали има записана кодова дума „череша“ в дневника и отива на съответстващия епизод (25 или 35))

КОДОВИ ДУМИ, ОТНОШЕНИЯ И ДНЕВНИК НА ПРИКЛЮЧЕНИЕТО

[Дневникът на тази книга-игра](#) е съвсем прост и има само две нужни за играта графи — „отношения“ и „кодови думи“. В тях читателят записва получените кодови думи и точки отношения. Както едното, така и другото, трябва да се записват стриктно, за да може да се запази целостта на историята. Не е нужно читателят да знае какво точно означават, нито да помни тяхната стойност. Той трябва просто да ги променя според игралните инструкции, а когато бъде попитан за наличието на някоя кодова дума или за точките си отношения — да даде верен отговор.

Попълването на графите „име на читателя“, „дата“ и „оценка“ не е задължително — те са просто за спомен от изиграванията. Графа „бележки“ също е единствено за удобство на читателя — в нея той може да си води записки.

[Дневникът на приключението](#) се намира в края на книгата. Предвидени са дневници за три изигравания, но вместо тях може да бъде ползвано всяко листче хартия, което попадне на читателя.

НАЧАЛО И КРАЙ НА КНИГАТА ИГРА

В играта има няколко епизода, които завършват с думата **(КРАЙ)**. При тях няма препратка към друг епизод, защото приключението на героя е завършило и ако този епизод не е последният в книгата-игра — то е приключило с неговата смърт или неуспех. Когато читателят достигне до такъв епизод, той може да започне книгата-игра отначало и да пробва отново да я изиграе, опитвайки се този път да промени в своя полза нещата. Ако обаче не му се чете отначало цялото приключение и смята, че е объркал само последния си избор, може да се върне обратно на него и да вземе ново решение.

Началото на книгата-игра е на епизод едно (1), така че драги читателю ♦ Премини на ► Епизод 1

ЕПІЗОДИ

Беше един от онези дни, принуждаващи почвата жално да се моли дори за капчица дъжд, който да облекчи болката от жаркото слънце. Знойните лъчи безмилостно разпукваха кората ѝ и изцеждаха малкото живот, останал в нищожните тревички по улиците на Карсеп. Прахта се носеше из въздуха и допринасяше към тягостното чувство на задух. Хората, които нямаха никаква важна работа в тия часове, се бяха изпокрили по къщите си и търсеха спасение, я сърбайки таратор, я дремейки запотени в някоя от по-сенчестите стаи. Напук на всичко, разхлаждащият бриз и днес отсъстваше, сякаш морето наказваше гражданите за тоновете изпражнения, обелки от портокали, парцали и какви ли не други боклуци, които ежедневно изхвърляха в него.

Улицата беше почти празна, единствено двама заблеяни мъже на средна възраст вървяха бавно в моята посока, обсъждаха нещо и чоплеха семки. Хрисам се появи точно навреме и ги срещна на една пресечка от мен. Не знам какво ги заговори, винаги импровизираше, но беше страшно сладкодумен и перфектен лъжец, признавам му. Мъжете се обърнаха към него и взеха да му обясняват нещо. Погледът ми прибягна светкавично по отсрещните къщи и после в другата посока на улицата. Нямаше никой. Сега беше моментът. Без да откъсвам очи от Хрисам и другите двама, обхванах металната дръжка с потната си длан и плавно я натиснах надолу. Въпреки усилията ми тя изскърца, но съвсем леко. Сърцето ми се разгуптя. Открехнах вратата, придържайки я леко нагоре. Точно както каза Скаридата, беше отключено. Шмугнах се вътре и затворих. Единственият прозорец в стаята беше заперден, така че вече нямаше как да бъда видян от отвън. В просторното помещение имаше бюфет със съдове, неголяма маса, покрита с мушама и три стола с плетени възглавнички на тях. Вратата към съседната стая се падаше срещу мен и за нещастие, точно под стълбата към горния етаж. Знаех, че там е бабата, днес не беше излизала. Силно се надявах да не се засечем с нея, едва ли щеше да ме запомни от шока, но щеше да се наложи да я нараня и уплаша, а никога не е приятно да постъпваш така със стари хора. Според правилата на занаята би трябвало да действам дори по-безскрупулно, за да поправа допуснатата грешка, но

моралът ми влизаше в противовес с това. В стаята имаше няколко свещника, вероятно щях да намеря и сребърни или златни съдове в кухнята, но целта на посещението ми беше друга. Приблжих се до стълбата. Беше направена изцяло от лакирани дъбови дъски, качествена и скъпа изработка, но уви, вероятно по-стара от мен самия. Затаих дъх и внимателно се заизкачвах нагоре, подпрян на стената. Полагах ходилата си плавно преди да отпусна тежестта върху тях и стъпвах само в краищата на стълбите. Въпреки това, последователните скърцания се впиваха в ушите ми и имах чувството, че дори Хрисам би могъл да ме чуе от улицата. Сякаш дори Боговете бяха замлъкнали наред вечните си спорове и сега възмутено се ослушваха дали случайно не съм сглупил дотолкова, че да нахлуя в чужда къща посред бял ден в централните части на Карсеп. Преминах и последното стъпало и спрях за момент. Не се чуваше никакво раздвижване нито горе, нито долу от стаята на бабата.

Капчица пот пробяга по бузата ми. Горе имаше сумрачно коридорче и две врати. Трябваше ми тази в дъното и без да губя повече време, се насочих към нея. На пода бе застлана пъстра черга, леко сивееща от просмукалата се в нея прах. Тук вече бях напълно безшумен. Натиснах дръжката, погледнах набързо и влязох. Реших да действам по-бързо, защото знаех, че няма никой на етаж, а и при безобразно лош късмет търговецът можеше да се върне всеки момент. Късметът обаче явно днес бе на моя страна. В стаята имаше легло, бюро, стол и секция, беше разхвърляно, но това, което търсех, би могло да изкара очите и на слепец. На най-горния рафт на секцията имаше две позлатени статуетки на воители в аркадийски доспехи, а малко зад тях лежеше уж небрежно захвърлена още една подобна, но порцеланова. Взех я внимателно и я огледах. Беше боядисана сравнително добре, но сякаш недодялана като изработка — формите тук-таме бяха изкривени

или издути, а боята леко се разминаваше с контурите. Лично аз не бих дал и десет сребърника за нея, но дори и най-щедрите ми предположения не допускаха цена по-висока от жълтица. Само обещаната на мен и Хрисам награда беше двадесет и пет в злато, а Скаридата не би дал и сребърник на прегладнял старец, ако няма да изкяри поне два от цялата работа. Ако не друго, поне глупак не съм. Огледах я набързо отстрани и отдолу. Беше монолитна. Разклатих я и веднага усетих, че има нещо вътре. Не тракаше и едва се местеше, но определено имаше нещо. Трябваше да реша бързо.

□ *Да не се отделям от плана и засега да я прибера цяла* ►
Епизод **4**

□ *или пък да я счупя и да видя какво има вътре, пък после ще му мисля. Едно е ясно, едва ли на Скаридата му трябва статуетката* ►
Епизод **9**

— Въобще не ме интересува какво ме заплашваш и изнудваш — отвърнах му. — Няма да ти върша черната работа. Имаш си достатъчно мръсни стражи, тях ги карай да убиват. От двама ни, не аз съм за тъмницата тук.

— Момче, момче... Хайде, недей с лошо. Знам, че си умен и не хвърчиш в облаците. Не си някакъв недорасъл идеалист и лигльо. Слушай сега, предлагам ти сделка просто. Танто за танто, сецаш се? Аз ще те измъкна и ще ти платя достойно, ти ще ми помогнеш. Дори може по-нататък отново да работим заедно.

— Ти май не си от най-схватливите, а? Не работя с каски и не съм убиец. Няма да стане твоята.

— Ех — въздъхна той, — не исках да е с лошо. Виж, мисля че има още един човек, с когото трябва да поговориш, преди да направиш крайното си решение.

Изправи се и излезе от стаята. След по-малко от пет минути двама стражи вкараха в стаята не кой да е, а Тано. Блъснаха го грубиянската на пода и ни заключиха двамата вътре. Ръцете му бяха завързани зад гърба и изглежда беше бит. Лявата му буза беше толкова подута, че почти затваряше окото над нея. По плешивото му теме имаше струйка кръв, обагрила тънкия пръстен черна коса, седящ нелепо на главата му като лавров венец. Вдигна поглед от пода, втренчи се в мен и измърмори.

— Мама ти орк да я клати, плямпало! Толкова ви храних вас въшки, за това ли? Да ме предадете! Да отхапете ръката, дето ви храни!

— Ей, ей, Скарیدا. Не си глупак, ако те бях изпял аз, нямаше да съм с подута глава и вързан на някакъв стол.

— Пффф... — изпръхтя — Прав си... Виждам кой от трима ни липсва. Ще го оправя аз това лайне като изляза — Примъкна се, пълзейки към краката ми, и се обърна по гръб. Не беше лесно за човек с неговата овална форма да се изправи със завързани ръце. — Слушай, знаеш ли с кого сме забъркани?

— Мхм — потвърдих, — преди малко беше тук.

— Казаха ми, че трябва да им свършиш някаква работа, иначе мамичката ни е разкатана и на двамата.

— Виж, Скарیدا...

— Не, ти виж. Няма да ти обяснявам какви неща намериха вкъщи. Този не си е от шегаджиите, ако не им играем по свирката, смятай, че това ни е краят. Пробвах да откупя и двама ни, не искат пари. Играй по правилата им просто, аз ще се погрижа за останалото. Каквото и да искат.

Наведох глава и се замислих. Поговорихме още малко с него, но не си казахме нищо по-различно. Явно този път ножът беше опрял о кокала и трябваше да съдействам на капитана, колкото и да не ми се искаше.

След минута изкараха Скарідата. Веялс ме погледна от вратата въпросително. Само му кимнах и си замина.

◆ Премини на ► Епизод **26**

Студената вода се изсипа на главата ми, обля тялото ми и ме накара да потрепера от студ. Свих се и отворих очи. Помещението беше малко и сумрачно, единствената светлина идваше от две факли, които горяха на своите метални стенни поставки. Прозорци нямаше. Мебелировката се състоеше единствено от два стола и дървена маса, достатъчно голяма и стабилна, за да може някой да лежи на нея, ако се наложи. Не ми трябваше повече, за да навържа нещата. Намирах се в стая за разпит. Ръцете ми бяха завързани здраво отзад към облегалката на стола, а краката — един за друг.

Човекът остави кофата встрани до стената, издърпа стола си и седна срещу мен. Познавах го този боклук. Капитан Хайнс. Беше шефче на стражите в пристанищния район, амбициозна хиена, която постоянно душеше навсякъде и ни правеше живота черен. Според слуховете дори не приемал подкупи, независимо от вида им. Всички от моите среди го познаваха добре, някои повече отколкото им се искаше, а майка му беше една от най-споменаваните личности в цял Карсеп. Дори по моите пети е бил един два пъти, но досега винаги се изплъзвах.

— Слушай момче, предполагам, че знаеш добре кой съм и няма да се налага да ти обяснявам ситуацията. Аз също не те виждам за първи път и съм съвсем наясно какви ги вършиш.

Гледах го с презрение, а той ми отвръщаше с каменно изражение. Пръстите му потропваха нетърпеливо по масата.

— Това, което всеки страж би видял в случая, е един малък крадльо, насочен от малко по-голям мошеник. Заловен благодарение на добрата намеса на стражите. Край на случая.

Не отместваше поглед от очите ми, докато приказваше, сякаш искаше да прочете истина от тях. Гласът му беше плътен, а думите излизаха бавно и тежко от устата му, като че ли не ги казваше на мен, а по скоро разсъждаваше на глас и си подреждаше мислите.

— Сега това, което озадачава мен обаче, е защо за такъв обикновен обир получаваме заповед от високо ниво да изпратим четири от най-елитните си стражи. Акция по сигнал с пълна информация. Точен час, място, всичко. Прецакан си, момче. Някой те е прекарал

много лошо. Наясно ли си? Някой, който е знаел нещата в детайли, е пропял. С кого работеше за обира?

Не му отговорих. Имаше вероятност да блъфира, но не знам до колко. Със сигурност толкова стражи на едно място, екипирани и в готовност, в най-големия пек... Не, не беше случайност. Но кой може да е знаел в такива детайли за нашия удар? Аз. Хрисам. Скаридата. Може би и този, от когото Скаридата е получил информация, но едва ли, с такива информатори не се споделят детайли за самите обира. Не ми се вярва да е Скаридата, досега не ме е подвеждал никога, нито пък Хрисам, той е душа човек и верен приятел.

— По-добре да започнеш да говориш. Иначе ще стане много лошо за теб — изправи се и започна да обикаля из стаята около мен. — Не си мисли, че няма да разбере, момче. Има методи много, просто винаги опитвам първо с добро. Ако трябва, дори психозаклинател ще доведе да ти прочете мислите. Питам те пак. И не ме лъжи! С кого работи по обира?

Хвана ме за брадичката и грубо извъртя главата ми към себе си. Може би от удара по рано ме цепеше ужасно главоболие, а устната ми беше подута.

Реших да отговоря...

□ ... и да му кажа истината. Не съм предател, но в случая определено имаше нещо гнило в сянка и не исках аз да съм жертвата

► Епизод **14**

□ ... или да го излъжа нещо, за да изглежда че съдействам ►
Епизод **24**

□ ... а можех просто да му покажа какво мисля за него и жалкия му разпит достатъчно ясно, че да спре да ми задава въпроси ►
Епизод **32**

4

Какво има вътре в статуетката по никакъв начин не беше моя работа и като един истински професионалист я прибрах внимателно във вътрешния джоб на ризата си, без да се замислям. Дори самото ѝ чупене би означавало да загубя доверието на Скаридата, което определено ценях на този етап. Все пак ми беше намирал работа не веднъж или два пъти, има връзки с Тъмното братство и като цяло не е хубаво човек да хапе ръката, която го храни.

◆ *Премини на* ► [Епизод 5](#)

Работата ми тук приключи и тръгнах да се изнизвам, без да рискувам мисията с кражбата на други вещи. Планът беше да изляза на пръв поглед с празни ръце от къщата, а и да не губя никакво излишно време вътре. Преминах бързо по коридора, слязох по стълбите почти толкова тихо, колкото и се качих и прибягах на пръсти към входната врата. Дори и старата да ме чуе вече, щях да съм на километри от тук преди да успее да се дотътри насам. Спрях се пред вратата и поех дълбоко въздух, за да събера кураж и да се успокоя. Сетне пристъпих навън с толкова спокойно изражение, че дори собственикът да ме беше видял в този момент, щеше да се заблуди, че съм обикновено момче, излизащо от собствения си дом по скучни и делнични задачи.

Проклятие! Погледнах към ъгъла, на който трябваше да ме чака Хрисам, за да ме успокои с поглед, че е чисто и всичко е наред. Нямаше го там. За сметка на това, обаче имаше двама карсепски стражи, които пристъпваха неспокойно от крак на крак. За мой ужас срещнахме погледи с единия от тях, макар и само за секунда. Мигом наведох глава и тръгнах в другата посока на улицата с леко забързана крачка. Не бях изминал и пет метра, когато от ъгъла на първата пряка пред мен завиха в моята посока други двама стражи. Предният беше с алебарда на гърба си, а задният с арбалет. Страхът ме заля като пролетен порой — внезапен и опустошаващ. Ако бях попаднал в подобна ситуация няколко години по-рано, със сигурност щях да се паникьосам или вцепеня. Този път обаче запазих самообладание и продължих напред, леко криввайки, така че да се размина на възможно най-голямо разстояние от стражите, идващи към мен, но и да не привличам внимание с прекалено странно поведение. За мой най-голям ужас те също промениха посоката на движението си, пресичайки пътя ми. Всичко стана за секунди. Задният посегна да свали арбалета от гърба си. Беше предварително зареден. Този пред него устремено тръгна към мен. Хвана алебардата си с две ръце. Деляха ни не повече от три метра. В същия момент на десетина метра зад гърба ми някой изрева „СТОЙ НА МЯСТО!“. Нямах време да обмисля ситуацията и импулсивно се...

□ ... спрях и вдигнах ръце в знак, че се предавам ► Епизод 20

□ ... втурнах напред, с надеждата да се изплъзна покрай стражите ► Епизод [27](#)

□ ... хукнах обратно към къщата, преди да са ме обградили ► Епизод [34](#)

Каската продължи да ме разпитва упорито, но аз мълчах като камък. Пробва да ме убеждава колко много искам да ми помогне, после пробва да ме сплашва с тъмници и какво ли не. Дори ме удари няколко пъти, но толкова леко, че все едно биеше жена си. За щастие, след по-малко от десет минути, по коридора се чуха забързани стъпки от няколко човека и след секунди някакъв страж извика капитана и ме отърва от дразнещото му присъствие. Говорех си пред стаята, на открената врата. Не успях да чуя нищо, но по интонацията в гласа на Хайнс усетих недоволство и дори обуздана нервност. Някой тресна вратата. Спореха две-три минути, последваха отдалечаващи се стъпки, след което вратата отново се отвори.

◆ Премини на ► Епизод 8

Избрах стаята с овчарчето на втория етаж. Него в момента го нямаше, но не ми беше трудно да разбера на кое от двете легла спи. Беше неоправено и дори се долавяше лека миризма на животни, въпреки че прозорецът беше широко отворен. В стаята имаше малка ниска масичка с две дървени трикраки табуретки до нея, гардероб и по едно малко шкафче до двете легла. Тъй като трябваше да бързам за закуска, само си оставих раницата в шкафчето и тръгнах надолу с Рикас.

◆ *Запиши си кодова дума „вълна“ и премини на ► Епизод **10***

В стаята пристъпи висок възрастен мъж, може би малко над петдесетте, със завидно телосложение за тази възраст и дори тук в префектурата, облечен в метална ризница и кожени военни ботуши с метален обков. В иначе тъмната му коса се забелязваха тук-там сиви кичури, а кожата на лицето му беше цялата в бръчки и белези. На колана му висеше сабя с позлатена дръжка. Огледа ме строго от глава до пети, издърпа свободния стол, изсумтя и седна на него. Премляска неколkokратно без да отделя очи от мен и започна.

— Сигурно ме познаваш, малкия? — започна той самоуверено със строг, но спокоен глас. Поклатих глава отрицателно. — Капитан Веялс, втори командващ карсепската стража и карсепски войскови легион.

Направи драматична пауза, за да остави думите си да постигнат нужната тежест. Разбира се, успешно. Познавах името и макар че не го бях виждал досега, знаех добре кой е и какъв е. В моите среди се говореше, че той контролира голяма част от престъпните деяния в града и е по-мръсен и от пристанищните води. За сметка на това обаче, хората казваха, че е по-влиятелен дори от лорд Фроан, градския управник.

— Непозволено влизане в чужд имот. Кражба. Някой май спомена и за съпротива при арест. Нещата не изглеждат добре за теб, малкия. Да не говорим, че могат да се повдигнат обвинения и за по-стари случаи. Добре сме запознати с криминалното ти минало — погледна ме и поклати глава. — Не са добре нещата. Ще изкараш няколко години в тъмницата. Дори да я преживееш, което ме съмнява силно, после няма да има работа за теб, нито от кралството, нито от „твоите хора“.

Опитах се да изглеждам апатичен към това, което казва, но без съмнение беше прав досега. Най-малкото имаше толкова власт, че ако реши можеха да ме осъдят на смърт чрез обесване за замърсяване на общинска градинка.

— Ще бъда директен с теб. Мога да те измъкна от тук. Само аз мога. Ако реша обратното и Филеной да слезе на земята, пак ще гниеш при плъховете. Трябва да си наясно.

Може би очакваше да кимам или да му се моля, но това не се случи. Беше се привел към мен и усещах неприятния му дъх на старост, примесен с вонята на рибен обяд.

— Имам работа за теб. Ще ти отнеме няколко седмици, но после, давам ти честната си дума на капитан, стражата ще забрави за всичките ти провинения. Нещо повече, ще ти бъде платено и то доста добре.

— Какво искаш от мен? — попитах троснато.

— Убийство — отсече. Не си поплюваше, трябва да му призная. — Всичко е измислено и ти пасваш идеално на целия план. Задачата е напълно по твоите сили.

— Ти си луд. Не съм убиец.

— Крушата не пада по-далече от дървото, малкия. Мислиш, че не знам кой те е отгледал? Ако ти не си, аз съм сигурен в твоя потенциал.

Погледнах го, вече откровено злобно. Хората, които знаеха нещо за миналото ми преди да дойда в Карсеп, бяха наистина малко и нито един не го беше чул от мен. А тази хиена все пак изглежда знаеше за Гобин.

Така или иначе, изглеждаше сякаш нямам голям избор. Винаги съм мислел, че ако се наложи да убия човек и окото ми няма да мигне, но не съм предполагал, че ще е в подобна ситуация. Независимо какво щях да правя по нататък обаче, в момента нещата се свеждаха до два варианта:

□ *да откажа твърдо* ► Епизод **2**

□ *или да склоня* ► Епизод **17**

Наведох се и положих войника под ъгъл между стената и пода. Задният ръб на обувката ми се заби точно в средата на статуетката и тя тихо изпука, пречупвайки се малко над средата. Взех я нетърпеливо и погледнах вътре. Кафявият край на платнена кесия свенливо се подаваше, копнеейки да попадне в моите ръце. Опитах се да я издърпам, но беше прекалено пълна и запъваше, затова върнах войника до стената и с няколко стъпквания го доразтроших. Без да се поколебая, измъкнах кесията и я развързах. Дявол го взел! Бедният ми сиромашки мозък не можеше да възприеме това, което очите ми виждаха. В нея имаше рубини, едри и шлифовани, двадесетина или дори повече. Никак не им разбирам на скъпоценните камъни, но на око може би да струваха по петдесет злато единия. Така или иначе, не му беше сега времето за сметки. Колебаех се обаче за друго.

◆ *Запиши си кодова дума „череша“, преди да направиш своя избор.*

□ *Струваше ми се съвсем редно да си прибера един отсега. Обещаната награда от двадесет и пет жълтици за толкова богата плячка е чисто използване ► Епизод **13***

□ *Макар че принципно беше и малко неетично. За по-голям дял мога да говоря със Скаридата, а не да решавам на своя глава. Все пак той седи в дъното на удара ► Епизод **18***

По изключение днес щях да закусам в беседката до езерцето на двора, тъй като така повелявала традицията на рода Фроан — да се запознават със своите слуги лично, още от първия им ден в имението. Рикас каза, че скоро ще се видим за първата ми задача и замина. На дървената кръгла маса в беседката беше постлана голяма безупречно бяла покривка, върху която един срещу друг бяха разположени два комплекта сребърни прибори, всеки състоящ се от голяма и малка вилица, голяма и малка лъжица и нож. Въпреки че бях виждал доста такива комплекти, особено по работа, самата атмосфера ме накара да се чувствам не на място. Седнах настрани на пейката и зачаках с неприятно чувство „изтънчената дама“. При всички положения безпроблемното изпълнение на задачата минаваше през печеленето на доверието и симпатиите ѝ, а даже не бях сигурен дали ще мога дори да общувам нормално с нея и това ме правеше нервен.

След няколко минути откъм имението се зададе група от няколко слуги, а най-отзад вървяха и разговаряха камериерката Раяна и момиче на близка до моята възраст, по всяка вероятност лейди Фроан. Противно на очакванията ми носеше ниски обувки и съвсем обикновена лятна рокличка — бяла, със син кант и сини цветчета по нея. Косата ѝ беше просто вързана на опашка, а единственото украшение, което успях да забележа с набитото си око, беше златно синджирче, което потъваше в деколтето ѝ. Докато слугите разполагаха останалите прибори и закуската, главната камериерка ни представи един на друг.

— Милейди, това е Клой. Клой — лейди Елинор Фроан.

□ *Вече се бях изправил и подадох ръка, с лек поклон* ► Епизод **35**

□ *и дори целунах ръката ѝ, в знак на очарование* ► Епизод **41**

□ *Или просто я поздравих, без да ставам* ► Епизод **49**

Пуснах ножа и вдигнах ръцете си в страни от тялото, за да покажа, че нямам никакво намерение повече да бягам или да се съпротивлявам. Човек трябва да може да познае поражението, когато то е сигурно и да го приеме по възможно най-добрия начин. Осъзнах навреме, че нямам шанс да се преборя с четирима стражи, а всякакво буйстване от този момент нататък можеше да доведе дори и до фатален край за мен.

Стражът се приближи внимателно, а острието на ятагана почти опря в гърдите ми. Инстинктивно се дърпах бавно назад, но почти веднага усетих студенината на стената зад себе си. Притиснах се към нея, дишах учестено и уплашено и се потях като прасе. Той изрита ножа ми настрани, свали ятагана и вдигна рязко юмрук и го заби с всичка сила в неподозиращата ми подобна жестокост физиономия. Главата ми се блъсна в стената от удара и мигновено загубих съзнание.

◆ Премини на ► Епизод 3

Часове наред мислих върху задачата и събитията, които ме бяха сполетели този ден. Мислите ми добиха сюрреалистични нотки, понятията започнаха да се смесват, унесох се и заспах.

На следващия ден ме събудиха рано по изгрев слънце, приготвих се набързо и ме откараха със стражева карета до имението на лорд Фроан. Намираше се на около пет километра северозападно от последните къщи на Карсеп, почти на границата с Еленовия Лес. Двуметрова каменна стена се издигаше от двете страни на пътя и продължаваше поне по сто метра във всяка посока. Преди да приближим бях забелязал, че дължината на мястото е дори по-голяма, може би близо двойно. Широката метална порта беше само притворена. С появяването ни часовият, стоящ до нея, я отвори, без да ни спира или разпитва, само поздрави кочияша. Докато се друсаме по павираната алея навътре в двора, стражът, който беше с мен в каретата, ме стисна грубо за ръката, малко под рамото.

— Внимавай какво правиш, ей! Наблюдаваме те!

Изгледах го възмутено, първо в очите, после там, където ме беше хванал и реших, че няма никакъв смисъл да му отговарям. Каретата спря и след няколко секунди вратата се отвори. Слязох. Намирахме се точно пред входа на имението. За моя изненада ме очакваше цяла комисия по посрещането. Стражите, които ме доведоха, размениха няколко думи с техен тукашен колега, оставиха му два пергаментна и си заминаха. Въпросният колега се оказа офицер Делмар, началник стража на имението. Не носеше нито брони, нито оръжие, нито вдъхваше уважение с размери или мускули. Само се представи с името и длъжността си и даде път на останалите. Втори с мен се запозна главният иконом, Рикас Болтаниел, елф, висок дори по разбиранията на своята раса. Носеше изискан черен панталон и прибрана бяла риза. Подаде ръка учтиво, след което ми представи останалите. Раяна беше главната камериерка, може би около четиридесет годишна, облечена в широка престилка почти до глезените и малки кокетни бели обувчици. Следващият беше джуджето Киро — едновременно главен готвач, лозар и винар на имението. Тежеше поне сто и петдесет килограма и беше с

толкова дълга рижа коса и брада, че със сигурност нямаше да объркам от кого са космите в храната, ако имаше такива.

Стоях неловко пред тях, докато ме оглеждаха кой с любопитство, кой с високомерие, след което тръгнаха да се прибират обратно в сградата, тихичко говорейки си нещо, при всички положения по мой адрес. При мен остана само икономът.

— Така Клой, хората, с които току-що се запозна, са тези, чиито задачи ще изпълняваш. Докато лордът е извън имението, крайната дума тук имам аз, както и офицер Делмар, когато сигурността е застрашена. Господарката също иска да се запознае с теб, но не е от най-ранобудните и все още е в покоите си. Нека те разведе малко из имението, докато се появи.

Докато ме развеждаше, можех да го подпитам малко повече за нещо.

□ *Например за благородниците из имението* ► Епизод **19**

□ *Или за дейностите и слугите* ► Епизод **31**

□ *А защо не за него самия* ► Епизод **38**

□ *Или пък просто да мълча и да слушам, без да подхващам допълнителни разговори* ► Епизод **23**

Едно от червените камъчета, сякаш по собствено желание, само за секунда премина през ръката ми и потъна в специалното джобче на гащите, което бях пришил именно за такива цели. Всъщност, що се отнася до останалия свят, вече можеше да се приеме, че този рубин никога не е съществувал.

◆ *Запиши си кодова дума „око“ и премини на ► Епизод 5*

Въпреки че да изпея приятелите си е едно от най-неприятните неща за мен, беше напълно ясно в тази ситуация, че рано или късно ще се стигне до там. Просто си избрах по-лесния и безболезнен начин. Определено не исках аз да обирам пешкира, като вината в цялата ситуация беше най-малко моя. Скаридата ме набута в онази къща, а Хрисам можеше да намери някакъв начин да ме предупреди навреме. Майната им.

— Постъпваш по правилния начин — окуражи ме Хайнс, когато започнах да говоря, а аз само го погледнах с презрение и продължих.

Разказах му за задачата, като гледах да не се впускам в подробности, но нямаше как да не кажа имената. Оказа се, че някой е издал Скаридата още преди два дена и дори вече го водеха насам. Малко ми олекна, когато го разбрах.

◆ *Имаш ли кодова дума „череша“?*

□ Да ► Епизод **25**

□ Не ► Епизод **30**

Предпочетох да живея сам на таванския етаж. Стаята, която избрах, беше достатъчно широка, но за нещастие толкова скосена, че в единия ѝ край човек можеше да се придвижва само пълзейки. Вътре имаше единствено едно старо легло с провиснала пружина и счупено огледало на стената. Най-хубавата част беше прозорчето на скосената стена, през което би се виждал красивият преден двор на имението, ако не беше покрито с половин сантиметър прах и мръсотия. Миризмата на мухъл беше доста натрапчива и дори по пода си личеше просмукалата се влага, а на тавана бяха разпънали своите паяжини цяла популация осмокраки гадинки. С Рикас пренесохме един достатъчно голям за нуждите ми шкаф от съседната стая, оставих си раницата в него и тръгнах веднага надолу с иконома, тъй като трябваше да бързам за закуската.

◆ Премини на ► Епизод **10**

Замръзнах на място и вдигнах ръцете си в страни от тялото, за да покажа, че нямам никакво намерение повече да бягам или да се съпротивлявам. Човек трябва да може да познае поражението, когато то е сигурно и да го приеме по възможно най-добрия начин. Осъзнавах, че нямам шанс да се измъкна на четирима стражи, а всякакво буйстване от този момент нататък само щеше да влоши нещата.

Стражът се приближи към мен внимателно, готов да ме сграбчи или удари, ако предаването ми беше номер. Когато прецени, че е достатъчно близо вдигна рязко юмрук и го заби с всичка сила в неподозиращата ми подобна жестокост физиономия. Тялото ми полетя назад, а главата ми се блъсна в стената и отскочи. Мигновено загубих съзнание.

◆ Премини на ► Епизод 3

— Добре — промълвих съвсем тихо, без да вдигам поглед.

— Какво каза? — приведе се към мен старата глуха усойница.

— Казах „добре“ — погледнах го. — Ще го направя.

— Много добре, малкия. Знаех, че има мозък в главата ти. Може това да е началото на дълго и ползотворно сътрудничество.

Искаше ми се да му кажа доста неща, но ги спестих и само направих кисела физиономия. Той ми се усмихна доволно насреща.

— Няма да съжаляваш. Дори можеш да поговориш малко с един твой приятел.

Изправи се, потупа ме окуражително по рамото и излезе от стаята. Този тип бих го убил и без заплащане. След по-малко от пет минути двама стражи вкараха в стаята не кой да е, а Тано. Блъснаха го грубиянската на пода и ни заключиха двамата вътре. Ръцете му бяха завързани зад гърба и изглежда беше бит. Лявата му буза беше толкова подута, че почти затваряше окото над нея. По плешивото му теме имаше струйка кръв, обагрила тънкия пръстен черна коса, седящ нелепо на главата му като лавров венец. Вдигна поглед от пода, втренчи се в мен и измърмори.

— Мама ти орк да я клати, плямпало! Толкова ви храних вас въшки, затова ли? Да ме предадете! Да отхапете ръката, дето ви храни!

— Ей ей, Скарیدا. Не си глупак, ако те бях изпял аз, нямаше да съм с подута глава и вързан на някакъв стол.

— Пффф... — изпръхтя — Прав си... Виждам кой от трима ни липсва. Ще го оправя аз това лайне като изляза. — Примъкна се, пълзейки към краката ми, и се обърна по гръб. Не беше лесно за човек с неговата овална форма да се изправи със завързани ръце. — Слушай, знаеш ли с кого сме забъркани?

— Мхм, — потвърдих — преди малко беше тук.

— Казаха ми, че трябва да им свършиш някаква работа, иначе мамичката ни е разкатана и на двамата.

— Така изглежда, Скарیدا... Ще трябва да им играя по свирката.

— Така е. Няма да ти обяснявам какви неща намериха вкъщи. Този не е от шегаджиите, смятай че ако го ядосаме, това ни е краят. Пробвах да откупя и двама ни, не искат пари. Играй по правилата им просто, аз ще се погрижа за останалото. Каквото и да искат.

Наведох глава и се замислих. Поговорихме още малко с него, но не си казахме нищо по-различно. Явно този път ножът беше опрял о кокала и трябваше да съдействам на капитана, колкото и да не ми се искаше.

След минута изкараха Скарідата, Веялс ме погледна от вратата въпросително. Само му кимнах и си замина.

◆ Премини на ► Епизод **26**

Знаех, че това решение няма да ми даде мира дълго време, но все пак реших да спазя професионалната етика. Поне за момента. Скаридата ми е намирал работа не веднъж или два пъти, има връзки с Тъмното братство и като цяло не е хубаво човек да хапе ръката, която го храни. Напсувах се на ум и прибрах кесията във вътрешния джоб на ризата си.

◆ Премини на ► [Епизод 5](#)

Оказа се, че в имението не са останали много от благородниците. Лорд Фроан, синът му и племенникът му отпътували отвъд северната граница на военен поход още преди година, предвождайки легиона на Карсеп. Жената на покойния му брат при това се прибрала в имението на своите родители в Гами, та сега тук живеели само лейди Елинон, седемдесетгодишната ѝ баба по майчина линия — лейди Чарма, и сър Нюклаф с жена си и едногодишното си бебе. Нюклаф се падаше втори братовчед на лорд Фроан.

Разказът на елфа продължи с няколко незначителни детайла за изкуфялата баба Чарма, но почти веднага се насочи към лейди Елинон Фроан и наострих уши, готов да попия всеки детайл. Рикас имаше доста високо мнение за нея и изглеждаше доволен от нейните умения в друидските науки, на които лично я обучаваше. Спомена също, че била всестранно развита — пишела поезия, свирела на арфа, макар и далеч не перфектно, яздеа по-добре от мъжете в семейството и дори стреляла прилично с лък. Изглежда прекарваше доста време с нея и я познаваше добре.

◆ Премини на ► Епизод **23**

Замръзнах на място и вдигнах ръцете си в страни от тялото, за да покажа, че нямам никакво намерение да бягам или да се съпротивлявам. Това, което ме направляваше към тези действия не беше страхът, макар да е истина, че сърцето ми биеше като заешко в този момент. Беше разумът, надделял над първоначалния ми импулс да побягна панически, което можеше да доведе само до едно — да ме застрелят като куче, без да им мигне окото. Дори вероятно щяха да получат похвала и няколко жълтици за награда, че са отървали Карсеп от още един престъпник, бил той и едва навършил пълнолетие.

Стражът с алебардата се приближи към мен, видимо облекчен и с победоносно изражение на лицето. Този с арбалета ме държеше под прицел от няколко метра, а зад себе си чувах приближаващите стъпки на другите двама.

— Добро момче! — озъби ми се, след това вдигна юмрук и го заби с всичка сила в неподозиращата ми подобна жестокост физиономия. Мигновено загубих съзнание.

◆ Премини на ► Епизод 3

Замислен над думите на капитан Веялс, изчаках да мине известно време и коридорът да утихне от стъпки и разговори. Извадих малкото червено камъче, което бях успял да запазя скрито в бельото си. Не можах да видя много на слабата светлина, но камъкът ми се струваше нормален рубин. Пробвах да го стисна със зъбите си, което не му повлия по никакъв начин. Не съм и сигурен дали би му станало нещо, дори да е фалшив. Зачудих се дали да не пробвам да го разтроша с обувката си.

□ Можех да пробвам да го разтроша. В крайна сметка ако е истински, ще остане непокътнат, а защо ми е, ако е фалшив? ► Епизод **33**

□ Или да не се занимавам повече с него засега и да си го прибера обратно... ами, там където го криех до момента. ► Епизод **12**

Всяка загубена секунда работеше за преследвачите ми, така че без да губя и една от тях се втурнах в атака. Успях да изненадам стража пред мен и забих юмрук в носа му, докато се опитваше да ме сграбчи. Блъснах го встрани, едновременно използвайки инерцията на избутването да се изтласкам към вратата и излязох в коридора. Срецу мен тичаше друг, забави крачка и се подготви за ръкопашна схватка. Очите ми шареха за всяка пролука в гарда му или за шанс да мина покрай него в тесния коридор, но просто нямаше как. Опитах отчаяна атака към главата му, която той с лекота блокира. Не усети и ритника ми в бедрото си. В следващия миг някой ме сграбчи през кръста в гръб, просна ме и ме прикова към пода. Стражът от стаичката се беше съвзел навреме и сега стоеше победоносно над мен, а кръвта от разбития му нос шуртеше по косата ми и пода. Понечих да се надигна, но силен удар с длан в тила блъсна главата ми в пода и мигом загубих съзнание.

◆ Премини на ► Епизод 3

Повече от час обикаляхме с господин Болтаниел из имението и въпреки това останаха доста места, на които не ме заведе. Мазето беше изба и склад за храна и всякакви други работи. На първия етаж бяха разположени няколко шивашки помещения, огромна кухня, половин дузина килери и най-важното — главозамайваща бална зала с мраморен под, чиито стени и таван бяха орнаментирани и изографисани. Отвън тя преливаше в огромна веранда в Андерски стил, както ми беше пояснено, пред която се простираше малка кокетна градинка с десетина дръвчета, кристално езеро и беседка до него. Елфът ми разказа, че таква помещение било задължително за всяко имение и видът му е мерило за просперитета на рода, живеещ в него.

Вторият етаж бе разделен на две крила, които нямаха връзка помежду си и до тях се достигаше по различни стълбища. Централните водеха до благородническите покои, където бяха разположени стаите за рода и тези за гости. Икономът не ме заведе там и каза, че прислугата няма право да посещава това крило, освен по заповед или при спешна ситуация. До другото се стигаше по стълбите край кухнята, и въпреки че било по-малко от благородническото, имало четири пъти повече стаи. Тук живееше прислугата.

Стълбите водеха и до таванските помещения, също със стаи за слуги, но доста по-мизерни от тези на долния етаж. Влага и лек мирис на мухъл се усещаха във въздуха, а килимът по пода на коридора беше прашасал. Рикас обясни, че покрай войната с гоблините и орките голяма част от слугите, както и от благородниците, е отпътувала към Предия и тези с по-нисък статус, дотогава помещавали се на таванския етаж, са се преместили долу. Поради същата тази война и благородническото крило било почти празно.

Икономът ми даде избор къде да се настаня. Единият вариант беше на втория етаж в малка стая, която щях да дяля с шестнадесетгодишно овчарче. Момчето било простичко, но добродушно, освен че се занимавало с овцете помагало и на коняря. Другата възможност беше да си избира някоя от стаите на тавана, само две били заети от хора, няколко се ползвали за склад на всякакви вехтории, а останалите били свободни. Претеглих нещата мислено и избрах:

- *Стаята с овчарчето* ► Епизод **7**
- *Една от таванските стаи* ► Епизод **15**

Погледнах за момент към краката си замислено.

— Добре, — казах — ще ти кажа каквото знам, но искам да гарантираш сигурността ми.

— Ще бъдат взети всички мерки, уверявам те — кимна той.

Преглътнах и вдигнах поглед.

— Получих задачата от един хоргуц. Не знам как му е името, но искаше да му викам „Хлъзгавия“. За първи път го видях преди две седмици, предполагам не е тукашен.

— Аха — кимна той, изпълнен с интерес, доколкото можах да преценя промяната в изражението му. — От зеленокожите ли беше или от синеещите? — попита.

— Амиии, зел...

Плесникът му дойде толкова бързо и неочаквано, че не успях да се приготвя нито физически, нито психически. Беше с опакото на ръката и с такава сила, че главата ми се извъртя на деветдесет градуса, а бузата ми се разрани на собствените ми зъби и определено нямаше да мога да се храня нормално следващите няколко дена. Кръвта изпълни устата ми.

— Мамка ти... — изпсувах.

Капитанът ме хвана за темето и извъртя главата ми към себе си.

— Май не си наясно с положението — каза леко нервно. — Знам, че си взел задачата от Тано Скаридата. — Тук направи лека пауза и внимателно проследи реакцията ми. Такава почти нямаше. — И той е на път за насам, не бери грижа за него, а за себе си. Ако някой тук може да ти помогне, то това съм аз. Така че по-добре да започнеш да говориш.

Факт е, че имаше нещо много гнило в ситуацията и определено не бях с печелившите карти. Може би капитанът говореше истината, може би използваше информацията, която вече има, за да изкопчи още от мен и в последствие да ме използва като свидетел срещу Скаридата. Крайното ми решение беше:

□ ... да му кажа истината ► Епизод **14**

□ ... или да си мълча ► Епизод **28**

Капитан Хайнс ме изслуша внимателно. Едва дочака да приключи и рече:

— Знам, че казваш истината, но знам и че не знаеш и половината от нея. Слушай, момче, има нещо повече в тази история и ще стигна до дъното, да знаеш. Между другото, рубините, които си откраднал... Фалшиви са. Виж.

От джоба на панталона си той изкара няколко разтрошени стъклени парченца, които доста добре имитираха формата и цвета на рубините, които аз бях задигнал. Вгледах се в стъкълцата в ръката му с неприкрит интерес. По коридора се чува забързани стъпки от няколко човека и след секунди някакъв страж извика капитана.

— Ей сега се връщам — каза и излезе.

Говореха си пред стаята, на откритата врата. Не успях да чуя нищо, но по интонацията в гласа на Хайнс усетих недоволство и дори обуздана нервност. Някой от всички им тресна вратата. Спориха две-три минути, последваха отдалечаващи се стъпки, след което вратата отново се отвори.

◆ *Запиши си кодова дума „вишни“ и премини на ► Епизод 8*

Следващите събития се развиха доста бързо. Не по-късно от час след разговора ми с капитан Веялс ме отведоха до банята на префектурата. Там ме чакаше един от стражевите лечители, който изцели раните ми толкова добре, че в последствие нямаше как да се заподозре за някогашното им съществуване. Оставиха ме да се изкъпя, след което още по кърпа ме заведоха до една от килиите. Едно от двете легла вътре бе застлано с чисто одеяло, а отгоре му ме чакаха два нови кафяви панталона, сива и тъмносиня риза, няколко чифта чорапи, бельо и раница, в която можеш да събера всичките неща. Вечерята не закъсна и беше повече от прилична.

Когато умората вече надделяваше у мен, през килията ми мина поредният страж и ми остави пергамент и малка кесия.

— От капитан Веялс — подшушна ми, преди да излезе, сякаш вече не се бях сетил. — Чети бързо, мастилото е магическо, ще изчезне съвсем скоро.

Седнах на леглото и зачетох на оскъдната светлина на единствената свещ в стаята.

„На идната сутрин ще бъдеш отведен в имението на лорд Фроан, градския управник, намиращо се до Еленовия Лес. Ще бъдеш инфилтриран като дребен престъпник, заловен за кражба и осъден на два месеца обществено полезен труд по Кралските Милостиви Възстановителни Програми. Работата ти там ще е като ратай на лейди Елинор Фроан, дъщерята на лорд Висент Фроан и като помощник в имението, когато тя няма задачи за теб. Ще се подвизаваш под името Клой. Всеки опит за бягство или противодействие от твоя страна ще завърши фатално за теб. Целта на задачата ти е да неутрализираш лейди Елинор. В кесията ще намериш медальон, който се отваря от лостчето си отзад. Вътре има миниатюрна стъкленица с тъмна течност. Поглъщането ѝ води до мигновена смърт. Дори да предпочетеш друг метод за отстраняването ѝ, от първостепенна важност е да изсипеш съдържанието в устата ѝ, преди или непосредствено след смъртта. Провал в това отношение ще обезсмисли самото убийство, защото тя ще бъде възкресена почти незабавно и бъдещето ти след това ще е

кратко и незавидно. За момента просто гледай да се впишеш и да проучиш ситуацията. Когато настъпи правилният момент, ще получиш знак от нас. Черен нарцис. Трябва да действаш точно на следващата вечер. След убийството не бягай от имението и гледай да не оставиш никакви улики, сочещи към теб. Дори да има такива, ще бъдат заличени. Наградата ти ще бъде в размер от 150 жълтици, които ще получиш непосредствено след напускане на имението. Не допускай грешки. Успех.“

Препрочетох го няколко пъти, като на последния мастилото беше толкова избледняло, че на места вече не си личеше какво пише, виждаха се само остатъчни ченгелчета от буквите. Огледах и медальона. Сребърен, голям и безвкусен, с елипсовидна форма и малък син камък по средата. Никога не бих носил нещо подобно, ако не се налагаше. Реших за момента да го прибера в кесията, но в бъдеще щях да го нося под ризата, защото не ми се рискуваше някой слуга в имението да го свие. Предполагам, че в стъкленницата има смес от силна хранителна отрова и архивампирска кръв — субстанция, която не съм виждал, но за която Гобин ми е разказвал. Самото притежание на такава води до директна смъртна присъда в Аркадия, а освен че е незаконна е и наистина трудна за намиране. Знам, че е черна и никога не се съсирва. Ефектът от изпиването ѝ води до поквара на душата и дори най-светият от свещениците не може да измоли Филеной за възкръсването ѝ.

◆ *Имаш ли и двете кодови дума „око“ и „вишни“?*

□ Да ► Епизод **21**

□ Не ► Епизод **12**

Умуването в такива ситуации не е донесло добро никому, така че без много да се замислям се втурнах напред покрай стражите. Бях готов да се гмурна под удара, ако този с алебардата замахне, а после оставаше само да се моля другият с арбалета да не стреля по мен, или ако го направи — да пропусне. Със сигурност щеше да има само един опит, а другите нямаше да могат да ме настигнат. Отскачането ми вляво бе толкова ловко, че по всичко личеше, че ще се изплъзна без проблеми, минавайки на почти два метра в страни от тях. Алебардата просвистя далеч от мен, но движението на острието целеше единствено да придаде инерция на дръжката. Стражът беше пристъпил с широка крачка към мен, завъртя я ловко и заби дървената ѝ част с такава сила в краката ми, че дори да нямах инерция, пак щеше да ме просне по очи. Понечих да се изправя, но болката ме парализира и единствено успях да се свия, държейки удареното място и стискайки зъби. Нямах навик да плача и да викам. От малък бях се научил, че така или иначе никой не се отзовава, когато го направи. Вторият удар, отново с дръжката, попадна в брадичката ми и отхвърли главата и тялото ми назад. Мигновено загубих съзнание.

◆ Премини на ► [Епизод 3](#)

◆ *Имаш ли кодова дума „череша“?*

□ Да ► Епизод **36**

□ Не ► Епизод **6**

Стражът пред мен се спря уплашено и рязко изтегли ятагана от ножницата си.

— Хвърли ножа, ВЕДНАГА! — изрева гърлено.

В същия момент още един страж буквално се тресна в рамката на вратата зад него, за да убие инерцията си и дори леко го бутна.

□ *Все още можех да захвърля ножа и да се предам.* ► Епизод **11**

□ *Ако не смятах да се предам, сега ми беше шансът. Можех да опитам да ги неутрализирам докато са в неудобна позиция и после да се измъкна през прозореца, преди да са дошли другите двама* ► Епизод **40**

Капитан Хайнс ме изслуша внимателно. Едва дочака да приключи и рече:

— Знам, че казваш истината, но знам и че не знаеш и половината от нея. Слушай момче, има нещо повече в тази история и ще стигна до дъното, да знаеш.

По коридора се чува забързани стъпки от няколко човека и след секунди някакъв страж извика капитана.

— Ей сега се връщам — каза и излезе.

Говореха си пред стаята, на открената врата. Не успях да чуя нищо, но по интонацията в гласа на Хайнс усетих недоволство и дори обуздана нервност. Някой от всички им тресна вратата. Спориха две-три минути, последваха отдалечаващи се стъпки, след което вратата отново се отвори.

◆ *Запиши си кодова дума „рицар“ и премини на ► Епизод 8*

От разговора с иконома научих, че основните препитания на мястото са продажбата на платове, мляко и сирене, както и винарството. В най-отдалечената част на задния двор, разказа той, се намирал огромен обор с над сто и петдесет овце, а в сградата работели няколко тъкачки. Прислугата тук поддържала също и зеленчукови градини недалеч от имението, плодовите градини и дървета в задния двор и отглеждала половин дузина расови коне, които се търгували на завидно високи цени.

По думите му за останалите от прислугата не пролича да има особено отношение към някого, освен към джуджето Киро и офицер Делмар. За главния готвач каза, че е трудолюбив, добродушен и изключително духовита компания за хората, които харесва, но иначе доста строг и избухлив. За стража пък не бе така ласкав и ме предупреди да внимавам с „безграничната му лукавост“. Въпреки самообладанието, което привидно запазваше, докато ми говореше за него успях да усетя силна неприязън.

Рикас ми разказа още доста за по-дребните и несъществени дейности из имението, повечето от които пропуснах покрай ушите си или забравих почти веднага.

◆ Премини на ► Епизод **23**

— Добре. Ще говоря — склоних.

— Кой ти даде задачата? — попита веднага и се приближи.

— Майка ти — отвърнах. — Мога да ти кажа и как ми плати...

Преди да продължа, той хвана главата ми зад врата и я блъсна два пъти в масата. Тъпото главоболие се превърна в остро, носът ми шуртеше, а по дървената плоскост бяха останали слюнка и кръв. Причерня ми. Той направи няколко нервни крачки из стаята и се върна към мен.

— Не знам на глупав ли ми се правиш или на герой. Не си нито едното, момче. За твое добро е да говориш. Ако случаят остане така, ти ще си изкупителната жертва, а си просто пионка. Ще задам въпроса още веднъж...

Можех да:

□ ... *продължа в същия дух; един разбит нос не може да ме пречупи, а не мисля да кодоша на този помияр* ► Епизод **39**

□ ... *да го излъжа нещо, давайки си вид, че съдействам* ► Епизод **24**

□ ... *или все пак да му кажа истината* ► Епизод **14**

Оставих рубина на пода, наместих петата си над него и го настъпих два пъти с всичка сила, въпреки това почти безшумно. При първия просто потъна в подметката ми, но при втория по-голямата част от него не просто се разчупи, ами буквално се разтроши на червен пясък. Цветно, добре оформено стъкло. Явно наистина беше фалшив, което ме навеждаше само на една мисъл — определено имаше нещо повече в цялата работа, отколкото подозирах до момента.

Прибрах остатъците от „рубина“ и легнах обратно в леглото.

♦ *Изтрий си кодова дума „око“ и премини на ►* [Епизод 12](#)

Нямах време да мисля, но за човек, отраснал с моето детство, мисленето не беше и нужно в такава ситуация. Инстинктът и опитът бяха движещите сили. Обърнах се и хукнах назад към къщата. Нищо добро не ме чакаше, ако се предам сега, а да хукна по улицата щеше да доведе само до едно — да ме застрелят като куче, без да им мигне окото. Дори вероятно щяха да получат похвала и няколко жълтици за награда, че са отървали Карсеп от още един престъпник, бил той и едва навършил пълнолетие. Втурнах се с всички сили и стигнах до вратата, преди този с арбалета да успее да го свали от гърба си и да се прицели, и преди другите двама да ми отрежат пътя за бягство в тази посока.

— СПРИ, АКО ТИ Е МИЛ ЖИВОТЪТ! — крещеше някой зад мен, ала само засили страха ми, който ми даваше криле в този миг.

Влетях вътре и без да се спирам блъснах вратата назад, за да забавя преследвачите колкото мога. Стъпките им кънтяха на няколко метра зад мен. Побегнах нагоре по стълбите. Долу стражите нахлуха още преди да съм ги изкачил. Видяха ме и тръгнаха след мен. Без да губя време влязох във втората стая на етажа, тъй като за нея знаех, че е отключена, стигнах до прозореца и го блъснах с рамо и тяло. Беше с дебела дограма и прекалено малък, за да се хвърля целия през него, трябваше да го разбия и да изпълзя оттам. Стъклото се разтроши, ала рамката не поддаде нито сантиметър. Преди дори да направя втори опит, единият от стражите връхлетя в стаята, само за миг прецени ситуацията и тръгна бавно към мен, готов да ме сграбчи. Измъкването през прозореца вече беше немислимо. Оставаха следните варианти:

□ *Да се предам. Просто вече нямаше как да се измъкна.* ►
Епизод **16**

□ *С удари и пъргавина да опитам бягство през стражите* ►
Епизод **22**

□ *или да извадя ножа си и с него да пробия път през тях* ►
Епизод **29**

— Приятно ми е — подадох ръка и кимнах по навик, докато се здрависвахме.

Тя се усмихна учтиво, кимна и седна срещу мен. Слугите явно бяха приключили с трапезата и се отправиха обратно към имението. Останахме сами.

◆ *Запиши си 4 точки в графа „отношения“ и премини на ►*
Епизод [37](#)

Каската продължи да ме разпитва упорито, но аз мълчах като камък. Пробва да ме убеждава колко много искам да ми помогне, после пробва да ме сплашва с тъмници и какво ли не. Когато вече бях напълно отегчен от неговите досадни приказки, той издърпа другия стол, седна срещу мен, погледна ме в очите и изстреля:

— Добре момче, само едно ми кажи тогава. Защо ти е да крадеш фалшиви рубини? Ммм?

Погледнах го с примесени чувства на презрение и подозрение.

— Оцветено стъкло, това си взел. Още на място стражите са ги разпознали. Искаш ли да видиш?

Хайнс изкара от джоба на панталона си няколко разтрошени стъклени парченца, които доста добре имитираха формата и цвета на рубините, които аз бях задигнал. Вгледах се в стъкълцата в ръката му с интерес, който вече не можех да прикрия.

По коридора се чуха забързани стъпки от няколко човека и след секунди някакъв страж извика капитана.

— Ей сега се връщам — каза и излезе.

Говореха си пред стаята, на открената врата. Не успях да чуя нищо, но по интонацията в гласа на Хайнс усетих недоволство и дори обуздана нервност. Някой от всички им тресна вратата. Спориха две-три минути, последваха отдалечаващи се стъпки, след което вратата отново се отвори.

◆ *Запиши си кодова дума „вишни“ и премини на ► Епизод 8*

За закуска имаше палачинки, пържени филийки, сирене, по една чашка кисело мляко, мед и половин дузина конфитюри и сладка. Изчаках тя да започне да яде първа, за да проследя кой прибор за кое използва и да последвам маниера ѝ на хранене.

Косата ѝ беше нещо средно между светлокестенява и тъмноруса на цвят, дълга и права. В лице изглеждаше сладка, с леко детинска физиономия и бяла кожа, особено на врата и надолу. Гърдите ѝ бяха с похвален размер. Не че ги загледах... Просто забелязах...

Тя използваше само ножа си за мазане и от време на време малката виличка за сиренето, така че притесненията ми за сложни маниери се оказаха неоснователни. Намазах си палачинка с мед.

— Е, Клой, — вдигна тя поглед към мен — разкажи ми за себе си.

Предвид нещата, с които се занимавах в ежедневието си, този въпрос беше доста деликатен. Тя със сигурност вече знаеше, че съм тук по Кралските Милостиви Възстановителни Програми, вследствие на престъпно деяние. Как трябваше да подходя?

□ *Да разкажа гордо за себе си и някои от незаконните си авантюри, изтъквайки колко елитно съм се справял винаги.* ► Епизод **45**

□ *Да представя нещата от страната на бедното дете, отраснало без родители на улицата.* ► Епизод **53**

□ *Да ѝ разкажа за себе си и живота си, без да демонстрирам самочувствие или да търся съжаление.* ► Епизод **61**

□ *Разбира се можех да отклоня въпроса, разказвайки предимно за риболова, какво обичам да ям, любимия ми цвят, сезон, порода котки и модел карети.* ► Епизод **68**

□ *Последният вариант беше да отговоря съвсем простишко и несъдържателно, например „Аз съм едно обикновено момче от простолюдието. Обичам да ям риба и да плувам.“* ► Епизод **76**

Реших да поразпитам иконома за него самия. Той с удоволствие отговаряше на въпросите ми и разказа как са се запознали с Висент Фроан преди повече от двадесет години, когато лордът още бил млад и неженен, а баща му — още жив. Били на много опасна военна мисия в планините Агуая и успяли да я завършат успешно и да се върнат живи, единствено заради решителността на Фроан като предводител и уменията на Болтаниел да разчита следи и да комуникира с животните. От тогава елфът работел като главен иконом на мястото и поемал основната грижа за него, особено в отсъствието на лорда.

Рикас не разказа много за своите друидски умения, а и сподели, че последните години ги упражнявал единствено в преподаването си на лейди Елинор. За личния си живот не пожела да говори, разбрах единствено че си имаше някого в Карсеп. Повечето от елфите бяха такива в любовните си връзки — дълбоки, бавни и потайни.

◆ Премини на ► Епизод [23](#)

Изплюх се в краката му, защото просто не успях на по-високо. В отговор той ме зашлеви с опакото на ръката си толкова силно, че се катурнах заедно със стола. Бузата ми се разрани на собствените ми зъби и определено нямаше да мога да се храня нормално следващите няколко дена. Кръвта изпълни устата ми и се изплюх отново, този път просто на пода.

— Почувства ли се по-добре? Явно са верни слуховете, че жена ти все падала по стълбите — ухилих му се, доколкото можех, с подутите си устни и облените си с кръв зъби.

Той продължи упорито да ме „разпитва“ още няколко минути, но не му казах нищо. Изглеждаше сякаш всичко тепърва започва, но по коридора се чува забързани стъпки от няколко човека и след секунди някакъв страж извика капитана. Въпреки главоболието направих усилие да надигна глава. Говореха си пред стаята, на открената врата. Не успях да чуя нищо, но по интонацията в гласа на Хайнс усетих недоволство и дори обуздана нервност. Някой от всички им тресна вратата. Спориха две-три минути, последваха отдалечаващи се стъпки, след което вратата отново се отвори.

◆ Премини на ► Епизод 8

Скочих към тях като ранен звяр, притиснат в ъгъла и посегнах да намушкам първия. Ударът би го достигнал, ако не се беше дръпнал навреме встрани. Със същата крачка той изнесе напред тежестта си, извъртайки дясно рамо и замахна. Ятаганът проряза врата ми с изключителна сила и въпреки че не беше прекалено остър, успя да разреде всичко по пътя си — плът, артерии, дори трахеята. Агонията обзе тялото ми и за щастие мозъкът вече не можеше да осъзнае ситуацията, не можеше да възприеме цялата болка, която трябваше да чувствам, нито да осмисли неизбежната ми смърт. Строполих се на земята, гърчещ се, кървящ и потреперващ. Не чувах караците се стражи, нито видях опитите им да спрат кръвотечението и даже да спасят живота ми с лечебен еликсир.

И докато горещата ми кръв се лееше по пода и техните ръце, студената тъмнина ме обгърна в прегръдката си и ме отнесе някъде далеч.

КРАЙ

Изправих се и поех подадената от нея ръка, приклеках и я целунах съвсем деликатно.

— За мен е чест, милейди.

Тя кимна и се усмихна, сякаш леко смутено, остана така за момент и седна срещу мен. Единият от слугите ме изгледа с поглед, в който се четяха нотки презрение. Така или иначе, приключиха с трапезата и се отправиха обратно към имението. Останахме сами.

◆ *Запиши си 2 точки в графа „отношения“ и премини на ►*
Епизод [37](#)

— Слушай, нахакана патко! Майка ми ме е изоставила толкова отдавна, че все едно въобще съм нямал такава. Мери си приказките!

— Как смееш да ми държиш такъв тон! Невъзпитан уличен крадльо — Гласът ѝ придоби неприятен писклив тембър, а в погледа ѝ се четеше възмущение и злоба. — Мислиш, че няма да се оплача от поведението ти ли? Един месец ще чистиш тоалетните!

— По-добре. Повече ме е гнус от теб, отколкото от тоалетните. И не наричай мен невъзпитан, аз поне имам уважение към хората, а не само към господарите.

Тя продължи да мърмори под носа си по мой адрес. Правеше го така че да чувам как ме одумва, но не ми говореше директно, за да не ми дава повод да ѝ отговарям. Знаеше, че ще го направя.

В кухнята получих задача да измия милион съдове, включително загорели мазни тави и тигани, а за късния следобед наистина ми бяха зачислили чистенето на външните нужници. Очертаваше се тежък ден, но такъв беше само до обяд, когато един от прислужниците мина покрай мен и ми прошепна:

— Чух какво си казал на Раяна. Исках само да ти кажа, че се възхищавам на постъпката ти.

До вечерта още няколко човека ми намигаха, вдигаха палци и подобни. Вечерята беше в сравнително голяма трапезария с десетина маси. Г-н Болтаниел, който по принцип вечеряше заедно с благородниците, се отби до моята маса, за да ме попита как е минал първият ми ден в имението. Не му казах истинското си мнение, нито споменах за случката с Раяна. По разговора изглеждаше, че слухът не е стигнал до него, поне засега.

— Гледай да поспиш тази вечер. За утре съм ти подбрал най-приятната работа, но трябва да станеш рано. Ще пасеш овцете.

◆ *Запиши си кодова дума „знаме“. Имаш ли кодова дума „вълна“?*

□ Да ► Епизод **46**

□ Не ► Епизод **54**

Подхванах тема за рода ѝ, като гледах да я оставям тя да говори. Само от време на време подпитвах по нещо, за да демонстрирам интерес. За щастие се оказа, че историята за възхода на фамилията ѝ е наистина интересна и сериозно обвързана с тази на провинцията. А и лейди Фроан изглежда я знаеше добре и ѝ харесваше да я разказва, вероятно от уважение към дедите си и чувство на гордост. Разговорът беше увлекателен и за двама ни.

◆ *Добави си 4 точки в графа „отношения“ и премини на ►*
Епизод [51](#)

Казано най-простичко, стадо от сто седемдесет и четири овце си е сериозна работа. Струваше ми се почти невъзможно човек да се справи с толкова много животни. Когато обаче им отворихме вратите на обора, те сами тръгнаха да излизат, движейки се бавно и спокойно в група. Някои не тръгна да търчи главозамайно към вътрешността на имението, някои не изостана или не избърза от стадото. Бавно поехме към пасищата и звуците от звъна на медените камбанки, примесен с басовото блеене на овцете, се разнесе над полето. Дори не се наложи ние да ги водим, животните сами знаеха своя път, а ние просто ходехме покрай тях и ги направлявахме само ако някоя тръгнеше да се отклонява.

Вървахме мълчаливо три-четири километра. Митъл гледаше ту овцете, ту небето, ту краката си и почти постоянно бършеше с ръкав носа си. Някой от двамата ни не опита да подхване разговор. Пътят ни минаваше на петстотин метра от Еленовия Лес. Гледах гъстата необятна гора и чувството за безпокойство ме връхлетя заедно със спомените за последните дни. Изглеждаше толкова близка и толкова гостоприемна. Зовеше ме. Ако исках да избягам от имението, сега беше моментът. Без стражи наоколо, достатъчно далеч от града и с укритие, в което да мога да намеря убежище. Но дали там щях да съм по-добре, отколкото в имението? Дали криенето щеше да реши целия проблем? Въпреки че изглеждаше лесно, обземаше ме страх само като си помислех да не играя по свирката на тези хора. Може би щяха да тръгнат по петите ми. Все пак знаех много, а и архивампирската кръв беше в мен. Дори тя, сама по себе си, струваше повече от живота ми.

Мислех дълго по въпроса и накрая взех решение:

Да остана ► Епизод **56**

или да избягам ► Епизод **66**

Разказах ѝ накратко за опасния си начин на живот, като не пропуснах да спомена някои от най-големите си постижения в професията и приключенията покрай тях. Тя ме слушаше с интерес и от време на време питаше по нещо. Не изглеждаше потресена от нещата, които вършех, и сякаш мислеше, че преувеличавам на места. Което си беше вярно. Със сигурност обаче поне разговорът потръгна, стапаяйки част от дистанцията и неловкото чувство, неизменно присъстващо, когато останат сами двама непознати. Особено от различен пол и на една възраст.

♦ *Добави си 3 точки в графа „отношения“, кодова дума „решетка“ и премини на ► Епизод **48***

След вечеря се качих направо в стаята. Овчарчето вече беше там, седеше на леглото си и съсредоточено дялкаше парче дърво.

— Здравсти. Аз съм Клой — подадох ръка.

— Митъл.

Погледна ме само за момент. Здрависването му беше кратко и плахо, като че ли изпитваше страх или погнуса да докосне плътно ръката ми. Забучи поглед отново в парчето дърво и продължи да го дялка.

Съблякох се и си легнах. Изпитвах голяма физическа и психическа умора и ми се спеше много.

— Какво дялкаш? — попитах.

— Лодка. Ама още доста ша си я дялам — направи толкова дълга пауза, че се изненадах, когато продължи. — Обичам морето.

Познавах много такива момчета. Все пак сме деца на морски град, заобиколени от всичките тези приказни истории за моряци, пирати, приказни земи и същества. Всички бяха жадни за приключения.

— Искаш да бъдеш пират някой ден, нали?

— Пират? Не ща да съм пират. Искам да бъда рибар — отвърна Митъл и продължи да си дялка лодката.

Не разговаряхме повече до края на вечерта. Заспах почти веднага. На сутринта той ме събуди още преди изгрева.

— Ста'ай. Тря'а да извеждаме стоката вече.

◆ Премини на ► Епизод [44](#)

Върнах се при овчарчето и му казах, че съм смятал да бягам, но съм се вразумил и съм се върнал. Разбира се, не споменах нищо за мелхора, когото срещнах в гората, нито за това, което стражите искаха от мен.

◆ *Добави си кодовата дума „изгнание“. Имаш ли кодова дума „вълна“?*

Да ► Епизод **64**

Не ► Епизод **50**

Почти приключвахме със закуската и вероятно скоро и двамата щяхме да преминем към дневните си ангажименти, каквито и да бяха те. Лейди Фроан вече хапваше бавно киселото си мляко за десерт, а аз бях приключил със закуската от няколко минути насам. Навик ми беше да се храня бързо.

Устните ѝ имаха приятен тъмнорозов цвят, а скулите на лицето ѝ бяха точно толкова изразени, че да му придават изтънчен вид, но да не изпъкват по някакъв грозен начин. Леките сенки под очите ѝ издаваха, че не се напива редовно. Погледът ѝ беше буден и доколкото можех да преценя — интелигентен, нещо наистина рядко срещано поне в нашата провинция. Ако исках да подхвана разговор за още нещо, сега беше моментът.

□ *Можех да я помоля да ми разкаже повече за рода си* ► Епизод **43**

□ *или пък да каже на свой ред нещо за себе си* ► Епизод **55**

□ *Можех и аз да ѝ разкажа още някое от интересните неща покрай мен* ► Епизод **63**

□ *Не съм сигурен, че исках да я натоварвам с повече разговори и че бях в позиция аз да избирам темите, така че можех и да си мълча.*
► Епизод **72**

— Здравсти — поздравих я и магнах, без да се изправям.

Тя кимна и се усмигна неловко. Остана така за момент и после седна срещу мен. Раяна, главната камериерка, ме изгледа укорително, преди да се отправи към имението заедно с останалите слуги. Останахме сами.

◆ Премини на ► Епизод [37](#)

Остатъкът от деня премина неусетно. По обяд седнахме да си починем и да хапнем под сянката на висок самотен орех. Откарахме там няколко часа, полузадрямали през по-голямата част от времето.

Когато се върнахме със стадото в имението, единият от слугите ми предаде, че лейди Елинор има нужда от помощта ми. Минах през банята на първия етаж и измих набързо краката, ръцете и главата си. До стаята си се отбих единствено, за да оставя раницата и да се преоблека. Смрачаваше се и другите слуги слизаха да вечерят по това време, но това вероятно не беше минало през ума на господарката или задачата за мен щеше да е кратка. Една от камериерките ме съпроводи до кабинета ѝ, тъй като не ми беше позволено да се движа сам в тази част на имението. Почуках на вратата.

◆ *Колко точки „отношения“ имаш?*

□ *по-малко от 6* ► Епизод **59**

□ *от 6 до 10* ► Епизод **77**

□ *над 10* ► Епизод **89**

51

78

Поседяхме още малко заедно, докато слугите не дойдоха да раздигат масата.

— Благодаря ти за компанията, Клой.

— Удоволствието беше мое, милейди.

— Ще се видим скоро, когато имам нужда от помощта ти. Засега има други задачи за теб, доколкото разбрах от г-н Болтаниел.

Усмихна ми се леко, изправи се и тръгна към имението. Макар че ходеше бързо за момиче, тя се движеше грациозно и усетих известно привличане, докато гледах нейния отдалечаващ се силует.

— Какво си зяпнал, младежо! — сопна ми се Раяна — Я ставай да раздигаш, че те чака и работа в кухнята. Тц, тц, тц... Няма и на тебе да прислугваме сега.

Помогнах за събирането на масата, взех един поднос и тръгнах към кухнята, заедно с останалите.

— Внимавай как носиш подноса, — смъмри ме отново главната камериерка — ще вземеш да счупиш нещо и не знам как ще го изплащаш после. Тези не са като приборите, дето майка ти ти сервира закуска в тях.

Последното ѝ изречение бръкна дълбоко в мен и се загнезди в мислите ми. Гневът вля в кръвта ми адреналин, кръвообращението ми се засили и почервнях леко. Направих опиянен още няколко крачки и:

□ *се развиках на наглата камериерка* ► Епизод [42](#)

□ *го преглътнах, без да ѝ казвам нищо* ► Епизод [58](#)

— За мен ще е удоволствие, милейди. Играя и табла, ако предпочитате, мога и шах.

— Шахът ми е прекалено скучен, а и няма да имаш големи шансове — усмихна ми се тя. — Знаеш ли как се играе на „Пирати“?

За малко да се разсмея, но успях да се въздържа и просто кимнах. На „Пирати“ играехме много в „Куцата медуза“ и биех всички наред, понякога дори старите майстори. Играта беше разтоварваща, но имаше и много мислене. В кръжмата повечето я играеха вързано.

— Мисля, че се справям.

— Ще ти припомня правилата, ако не си играл скоро.

— Няма нужда, милейди. Ще си ги припомня в движение.

Елинор поръча нещо за хапване на прислужницата, която ме придружи до тук, и я отпрати. В срещуположния край на стаята върху килима имаше половин дузина възглавнички и ниска масичка. Настанихме се там и започнахме играта. Заприказвахме се, разменяйки си неангажиращи въпроси един за друг. Скоро донесоха голям поднос нарязана баница със сирене и кифлички с мармалад от сливи. Без да се усетя, ометох почти всичката баница и половината от кифличките. Когато го осъзнах, се почувствах малко неудобно, но храната беше наистина вкусна, а бях прегладнял от дългото обикаляне през деня.

Елинор играеше по-добре от повечето хора, но все пак не беше усвоила най-тънките моменти на играта и нямаше как да спечели срещу мен. Въпреки това, можех да бъркам умишлено от време на време. На „Пирати“ се играят по три игри, за да се определи победител. Колко от тях исках да спечеля?

□ *Всичките три* ► Епизод **75**

□ *Две* ► Епизод **82**

□ *Една* ► Епизод **90**

□ *Нито една* ► Епизод **98**

Разказах ѝ накратко за детството си, за бедността, глада, общественото презрение и други несгоди от тежката действителност, с която съм се сблъскал. За това как престъпният живот е единственият избор за едно дете, останало без родители и дом, как съм се изправил сам срещу всичките неволи и как животът на улицата ме е направил по-суров, но и по-силен. Тя слушаше, като само няколко пъти ме прекъсна с въпроси.

— Благодаря ти за искреността — каза ми, след като приключих.

◆ *Добави си 4 точки в графа „отношения“, кодова дума „решетка“ и премини на ► Епизод **48***

След вечеря се качих направо в стаята. Заспах почти веднага. На сутринта, още преди изгрев слънце, ме събуди чукане по вратата. Бяха Рикас и овчарчето. Станах, облякох се и излязох с тях. Рикас само ни запозна и замина.

— Здравсти. Аз съм Клой — подадох ръка.

— Митъл.

Здрависването му беше кратко и плахо, като че ли изпитваше страх или погнуса да докосне плътно ръката ми. Обърна се веднага и ме поведе по коридора към стълбите.

◆ Премини на ► [Епизод 44](#)

Трудно е да намериш тема за разговор с някой непознат, особено когато начините ви на живот са тотално различни. Затова избрах темата, за която всяка жена обича да говори — за себе си. Елинор се оказа всестранно развита, занимаваше се с изкуство — поезия и арфа, учеше история и география, обичаше да язди, да плува, да стреля с лък и дори се занимаваше с друидски учения. Беше почти на осемнадесет и трябва да призная, че първото ми впечатление за нея беше толкова добро, че дори не се наложи да си кривя душата, за да изглеждам впечатлен от нея и да ѝ правя комплименти.

◆ *Добави си 6 точки в графа „отношения“ и премини на ►*
Епизод [51](#)

Очертаваше се дълъг и скучен ден, но като че ли имах нужда от малко време, прекарано на спокойствие. Митъл не изглеждаше особено приказлив и едва ли щеше да подхване разговор. Чудех се дали да не поприказвам с него, да се опознаем по-добре.

□ *Не, не ми се занимаваше с овчарчето* ► Епизод **50**

□ *Да, можеше да се опознаем по-добре, но определено не трябваше да му казвам истината за това как съм попаднал тук* ► Епизод **85**

□ *А можех да му се доверя и да му кажа, че съм пратен по възстановителна програма от стражите* ► Епизод **69**

Върнах се при овчарчето и му казах истината. Разбира се, не споменах за мелхора, когото срещнах в гората, нито за това, което стражите искаха от мен. Разказах му само, че съм тук по Кралските Милостиви Възстановителни Програми и съм смятал да избягам, но съм се вразумил.

◆ Премини на ► Епизод [74](#)

Въпреки че ме изяждаше отвътре, успях да потисна естествената си реакция и премълчах. В кухнята получих задача да измия един куп съдове, като Раяна не пропускаше да ми прави забележки за всичко възможно. Приемах ги с кимване и гледах да свърша работата възможно най-бързо.

След чиниите в кухнята ми наредиха да преместя една огромна камара тухли на повече от сто метра разстояние, които щяха да служат за изграждането на постройка за инструменти. Към петия час от носенето сериозно се чудех с какво мястото, на което носех тухлите, беше по-добро от това, на което бяха натрупани до момента. Въпреки тежкия физически труд, беше ми по-приятно от миенето на чинии под нападките на Раяна в противната сумрачна кухня.

Успях да приключа с носенето до вечерта и дори да се окъпя. Вечерята беше в сравнително голяма трапезария с десетина маси. Г-н Болтаниел, който по принцип вечеряше заедно с благородниците, се отби до моята маса, за да ме попита как е минал първият ми ден в имението. Казах му, че не е било леко, но съм се оправил и вероятно скоро ще привикна.

— Гледай да поспиш тази вечер. За утре съм ти подбрал най-приятната работа, но трябва да станеш рано. Ще пасеш овцете.

◆ *Имаш ли кодова дума „вълна“?*

□ *Да* ► Епизод **46**

□ *Не* ► Епизод **54**

— Влез — чу се отвътре.

Отворих вратата и пристъпих в стаята. Лейди Фроан седеше пред огромно бюро, отрупано със стъкленици, епруветки, буркани и кутийки, пълни с Бог знае какво. Отляво на бюрото имаше куп книги, две от които отворени, а в средата му върху спиртна лампа къкреше малка метална купичка със зеленикава течност. Въпреки отворения прозорец, в помещението се долавяше особена миризма, която не успях да оприлича на нищо познато.

— А, ти ли си... — тя ме погледна през рамо и продължи да прави каквото правеше, вторачена в нещо на бюрото пред себе си. — Ела да ти обясня какво ми трябва.

Приблжих се. Тя изрови малка кутия от купа на бюрото си. Имаше розов етикет с надпис на елфически, доколкото успях да преценя. Елинор я отвори и извади от нея изсъхнало цвете с голяма лилава средина и само две останали съсухрени бели листенца, които едва се крепяха на него. На дъното на кутията имаше лилав пращец, вероятно стрит от други такива цветя.

— Утре ще имаш задачата да помагаш в копането на лозята. На поляните край тях виреят литании, ето такива — тя ми подаде цветето. — Вземи го с теб и вземи тази кошничка. Трябват ми доста от тях, така че гледай да я натъпчеш хубаво, без значение, че ще се посмачкат. Това е всичко — каза и се върна обратно към работата си.

— Да милейди — отвърнах, сложих цветето в кошницата и излязох.

Вечерях с останалите слуги долу, прибрах се в стаята и заспах.

◆ Премини на ► Епизод **80**

Без да казвам нищо, просто постепенно се поотдалечих от него и тръгнах със забързана крачка към гората. Вече се бях поотдалечил, когато го чух да извиква „Еееееей! Къде бее?“, но продължих, без да отговарям. Погледнах няколко пъти през рамо, за да видя дали няма да тръгне след мен, или пък да хукне към имението, но той просто си стоеше кротко покрай овцете и наблюдаваше как се отдалечавам.

◆ Премини на ► Епизод [65](#)

Разказах ѝ накратко за детството си, как съм отраснал на улицата и с какви неща съм се сблъсквал. Описах нещата точно както ги виждах — с тежките моменти, донесени от мизерията, но и със свободата и приключенията, които също са дошли с нея. Тя слушаше с интерес и ми задаваше въпроси от време на време. Разговорът потръгна и стопи част от дистанцията и неловкото чувство, неизменно присъстващо, когато останат сами двама непознати. Особено от различен пол и на една възраст.

— Благодаря ти за искреността — каза тя, след като приключих.

◆ *Добави си 6 точки в графа „отношения“, кодова дума „решетка“ и премини на ► Епизод **48***

— Нали няма да изтичаш да ме издадеш в имението? Моля те!

Митъл ме изучаваше с големите си очи. Избърса още веднъж носа си в ръкава, премигна няколко пъти и ме попита:

— Що искаш да бягаш? Господарите съ грижат за нас и съ отнасят добре.

— Просто трябва. Дълга история. Нали няма да ме изпееш? Ще им кажеш, че съм ти обещал, че ще се върна след малко, или нещо такова.

— К'вото и да им кажа, все тая — погледна празно през мен. — Да н' мислиш, че ша си оста'я стадото ей тъй, зар'ди тебе? Щом искаш, върви си.

Без да чакам повече, тръгнах към гората със забързана крачка. Погледнах няколко пъти през рамо, за да видя дали няма да тръгне след мен, или пък да хукне към имението, но той просто си стоеше кротко покрай овцете и наблюдаваше как се отдалечавам.

◆ *Запиши си кодова дума „изгнание“ и премини на ► Епизод 65*

◆ *Имаш ли поне 3 точки в графа „отношения“?*

□ Да ► Епизод **70**

□ Не ► Епизод **79**

Митъл ме изучаваше с големите си очи. Избърса още веднъж носа си в ръкава, премигна няколко пъти и каза:

— Аха... И са ти турили знака на стражите, пак родителите ти сигурно, преди да та пратят тука? Видях го снощи, няма смисъл да ма лъжеш.

◆ Премини на ► Епизод [74](#)

Когато стигнах гората и преминах през първите редове дървета, смених бързата крачка с бягане. Искях да се отдалеча възможно най-бързо от овчарчето, града, стражите и всичката гнусотия, в която бях забъркан. Тичах няколко минути, преди да забавя темпото, за да си поема дъх.

— Здравей, Клой.

Гласът дойде отдясно. Беше дрезгав, дращещ и дразнещо спокоен. Произнасяше „р“-то с наслада, сякаш мъркаше докато го прави. Сепнах се и едва не се препънах, като го чух. Спрях и погледнах. Беше мелхор, висок близо метър и деветдесет, с тъмносива козина, кожена ризница и несъразмерно малка спрямо тялото глава. Опашката му описваше плавни движения по земята и разриваше насъбралата се шума. На дървото до него бе подпрян солиден арбалет с опъната тетива.

— Да не би да си загубил някоя овца?

Небрежно почеса единия си пръст, без да ме поглежда. Не отговорих.

— Ако бях на твое място, бих се върнал веднага при стадото. Чувал съм, че горите тук са опасни, ставали инциденти. По-добре побързай, преди овчарчето да се усъмни. Все пак не можем да си позволим в имението да изгубят доверие към теб, нали?

Кимнах, направих няколко крачки назад, обърнах се и тръгнах да се връщам с още по-бърза крачка от тази на идване.

— Още нещо, Клой — подвикна ми. — Следващата ни среща ще е много неприятна и за двама ни. За теб повече. Надявам се да не правиш повече глупости.

По пътя наобратно се чудех какво да кажа на Митъл, за да замажа положението.

◆ *Имаш ли кодова дума „изгнание“?*

□ Да ► Епизод **81**

□ Не ► Епизод **93**

Реших да бягам към Еленовия Лес. После щях да мисля в детайли как да действам нататък. Сега оставаше един проблем. Овчарчето. Ако изтичаше обратно към имението, само след час по петите ми можеше да има преследвачи с коне и кучета, следотърсачи и какво ли още не. Можех:

- да хукна, без да му казвам нищо ► Епизод **60**
- да го забаламосам, че ще се върна ► Епизод **71**
- да го излъжа, че родителите ми са ме пратили в имението като ратай против волята ми и сега искам да избягам ► Епизод **78**
- да му кажа че стражите са ме натопили и пратили тук и затова искам да избягам ► Епизод **83**
- да го зашеметя и да избягам ► Епизод **91**
- или все пак да се откажа от бягството ► Епизод **56**

Върнах се при овчарчето и му казах, че съм видял нещо златисто и бляскаво в гората и веднага съм се сетил за легендата за златната сърна. Разбира се, когато съм стигнал там, вече е нямало нищо, огледал съм и съм се върнал.

Митъл ме огледа многозначително, мигна няколко пъти и се върна към овцете, видимо замислен. Не знам дали ми повярва, но сякаш поне реши да не се бърка.

◆ *Добави си кодовата дума „изгнание“ и премини на ► Епизод 50*

Разказах ѝ повърхностно за хобитата и интересите си, като умишлено отбягвах темата за престъпния ми живот, както и за бедността и тежкото ми детство. Може би не научи за мен каквото искаше, но поне разговорът потръгна и стопи част от дистанцията и неловкото чувство, неизменно присъстващо, когато останат сами двама непознати. Особено от различен пол и на една възраст.

◆ *Добави си 2 точки в графа „отношения“ и премини на ►*
Епизод **48**

Заприказвах Митъл, докато вървахме покрай стадото. В началото го поразпитах за овцете, колко далече ще ги водим, кога ще обядваме и други такива неща, които не ме интересуваха особено. После смених темата и зададох няколко въпроса за него самия.

Той ми разказа как от няколко години работи за рода Фроан в имението и е доволен от спокойния и осигурен живот, който води тук. Докато приказваше, постоянно бършеше носа си с ръкав и гледаше основно в земята или към овцете. От разговора ми се стори, че е простовато, но добро момче. Когато на свой ред ме попита какво ме е довело тук, реших да съм честен с него и му разказах за живота си на улицата, за това как са ме заловили и са ме пратили тук по Кралските Милостиви Възстановителни Програми. Така или иначе, вероятно всички в имението знаеха.

◆ Премини на ► [Епизод 74](#)

Реших да ѝ разкажа за някое от моите занимания. Не знам дали беше добра идея целият разговор да е за мен, не успях да преценя и по нейните емоции. Не изглеждаше нито ентузиазирана, нито отегчена. Кимаше докато говорех и сякаш ме слушаше внимателно.

◆ Премини на ► [Епизод 51](#)

Приблжих се до него и му казах.

— Митъл. Трябва да отида до гората. Сега се връщам.

Той ме погледна учудено, прекара ръкава на ризата си през носа си и попита:

— Как тъй? К'во ще пра'иш там?

— Ще ти обясня. После обаче.

Без да чакам повече, тръгнах към гората със забързана крачка. Погледнах няколко пъти през рамо, за да видя дали няма да тръгне след мен, или пък да хукне към имението, но той просто си стоеше кротко покрай овцете и наблюдаваше как се отдалечавам.

◆ Премини на ► Епизод **65**

Предпочетох да не подхващам разговор. Изглежда тя беше избрала същото или просто не можеше да намери тема и така прекарахме няколко мълчаливи минути.

◆ *Добави си 2 точки в графа „отношения“ и премини на* ►
Епизод [51](#)

— По-добре да сляза да хапна долу, милейди, ако нямате нищо против.

— Добре Клой, както желаш. Ще чакам утре да ми донесеш литаниите.

— Разбира се, милейди. Ще се погрижа.

Слязох долу, вечерях с останалите слуги, прибрах се в стаята и заспах.

◆ Премини на ► Епизод **80**

— Ела да видя нещо — каза ми. Приближих го. — Съблечи си ризата и са обърни.

Изгледах го с малка доза недоверие и голяма доза учудване, но любопитството беше по-силно и от двете, така че го послушах. Минаха няколко секунди. Оглеждаше ме и дори ме докосна по дясната плешка. Почувствах се неловко.

— Какво има? — попитах леко нервно.

— Виж сам, — отвърна и смъкна своята риза. — Ето тук. Виждаш ли?

На гърба му, горе-долу там, където ме докосна, беше татуирана руна, не по-голяма от тиквена семка. Символът беше напълно непознат за мен.

— Какво е това?

— Руна. Имаш същата. Стражите ги слагат, преди да та пуснат някъде по КМВП. Възстановителната програма, сеш' се?

— Не си спомням кога са ми я сложили.

— Така пра'ят те. Аз също не знаех... — отчопли нещо от носа си и го огледа замислено. После вдигна поглед към мен — Слушай Клой... Тоя символ е с магия в него. Оста'а диря след себе си. Ако решиш да бягаш, ша та намерят.

Продължихме да приказваме с Митъл още доста време и той ми разказа за себе си. Оказа се, че е преживял доста сурово детство. Като малък избягал от къщи, защото баща му биел зверски него и майка му. Попаднал в ръцете на банда, която грабела хора и кервани по пътищата, а него използвали да събира информация и да примамва хората в засади. Когато стражите разбили бандата го пратили тук по КМВП, като мен. В последствие разбрал за руната, но така или иначе не смятал да бяга, защото тук му харесало още от самото начало.

Реших и аз да споделя малко повече за себе си, защото го почувствах като сродна душа. Прескачайки детството си, разказах за начина ми на живот, за Хрисам, Скаридата и за последния ни удар, който ме доведе до тук. Разбира се, не споменах за разговора с капитан Веялс и задачата, която са ми възложили.

◆ Запиши си кодовата дума „емблема“ и премини на ► Епизод **50**

Спечелих убедително първата игра. Втората за малко да изгубя, защото картите много й вървяха, но в крайна сметка победих с малко. В третата тя сякаш вече не внимаваше и отново спечелих с лекота. До това време навън вече се беше мръкнало и вероятно трябваше да тръгвам.

— Благодаря за игрите, Клой. Аз трябва да сядам да чета, че утре Рикас ще ме изпитва.

— Аз благодаря, забавлявах се страхотно. Ако искате, мога да ви понауча на някои тънкости, когато имате време.

— Мерси Клой, ще го имам предвид.

Елинор ме изпрати с поглед до стълбището, за да не ми се скара някой от благородниците, ако ме срещне. По пътя към стаята си се разминах с Раяна, която ме изглежда изпитателно, но не каза нищо. Доволен от игрите, дълго време се въртах замислен в леглото, преди да успея да заспя.

◆ *Добави си 4 точки в графа „отношения“ и премини на ►*
Епизод **80**

Предпочетох за момента да не говоря за себе си. Дадох някакъв повърхностен отговор на въпроса ѝ и после двамата се умълчахме. Съсредоточихме се неловко над закуската и мина известно време, преди някой от двама ни отново да започне разговор.

◆ Премини на ► Епизод **48**

— Влез — чу се отвътре.

Отворих вратата и пристъпих в стаята. Лейди Фроан седеше пред огромно бюро, отрупано със стъкленици, епруветки, буркани и кутийки, пълни с Бог знае какво. Отляво на бюрото имаше куп книги, две от които отворени, а в средата му върху спиртна лампа къкреше малка метална купичка със зеленикава течност.

— О, Клой, ти ли си... Здравей.

— Добър вечер, милейди.

Тя се изправи и дойде към мен. Въпреки отворения прозорец, в помещението се долавяше особена миризма, която не успях да оприлича на нищо познато. Когато тя ме доближи, тежкият сладникав аромат от парфюма ѝ надделя и потисна другия. Беше облечена в зелена рокля, пристегната с тънък черен колан в кръста.

— Ела да ти обясня какво ми трябва.

Отидох с нея до бюрото. От купа Елинор изрови малка кутия с розов етикет, надписан на елфически, доколкото успях да преценя. Отвори я и извади от нея изсъхнало цвете с голяма лилава средина и само две останали съсухрени бели листенца, които едва се крепяха на него. На дъното на кутията имаше лилав пращец, вероятно стрит от други такива цветя.

— Разбрах от Рикас, че утре ще имаш задачата да помагаш в копането на лозята. На поляните край тях виреят литании, ето такива — тя ми подаде цветето. — Вземи го с теб и вземи тази кошничка. Трябват ми доста от тях, така че не се притеснявай да я натъпчеш хубаво, нищо че ще се посмачкат.

— Да милейди — кимнах, сложих цветето в кошницата и тръгнах да излизам.

— Клой... — подвикна ми тя, малко преди да стигна до врата.

— Милейди?

— Чудех се, играеш ли карти?

Карти можех да играя, при това доста добре. От друга страна не знаех дали е добра идея, а и бях гладен като вълк.

▣ *Можеше да поиграем малко с нея* ► Епизод **52**

□ или да се извиня, че ще изпусна вечерята, и да откажа ►
Епизод **73**

Приближих се до него и му казах.

— Митъл. Трябва да ти кажа нещо. Заминавам...

Той ме погледна учудено, прекара ръкава на ризата през носа си и попита:

— Как тъй? Де ша 'одиш?

— Митъл, родителите ми ме пратиха да слугувам в имението против волята ми. Не искам да стоя. Ще избягам.

◆ *Имаш ли кодова дума „вълна“?*

□ Да ► Епизод [87](#)

□ Не ► Епизод [62](#)

Реших все пак да ѝ разкажа малко за себе си, тъй като до момента разговорът не се получаваше и атмосферата беше тягостна. Мисля, че горе-долу успях да спечеля интереса ѝ, а и беше крайно време да спра да се държа толкова дистанцирано.

◆ *Добави си 4 точки в графа „отношения“ и премини на ▶*
Епизод **51**

На следващия ден разбрах значението на израза „тежък земеделски труд“, в пълната му сила. Излязохме към лозята преди изгрева и до обяд копахме почти без почивка. Бяхме аз и още пет човека — две момчета горе-долу на моята възраст, две няколко години по-големи и мъж на средна възраст. Единият от големите, Реналд, се изживяваше като водач на групата, нареждаше на останалите какво да правят и непрестанно ръсеше тонове глупости, повечето от които забавни. Мъжът стоеше настрана и мълчаливо си вършеше работата.

Въпреки че не бях кекав, изоставах от темпото на останалите и почивах по-често. На всичкото отгоре слънцето, напичаше с все сила и ако не бяха лекият ветреца и студената вода от кладенеца, отдавна щях да съм каталясал. От часовете стискане на лопатата, кожата по ръцете ми се разрани и по дланите ми се образуваха мозоли. Ризата ми беше подгизнала на гърба и отпред, където бършех лицето си в нея. Когато жегата започна да става нетърпима, спряхме работата за обяд и почивка. Сега разбрах защо хората благодарят на Филеной в тези моменти. Щяхме да изчакаме чак до два, за да избегнем безмилостните лъчи в горещия ден. Скромният обяд ми беше благ, а за десерт разрязахме две добре охладени в кладенеца дини. За момент се чувствах така, сякаш обядвам не на одеяло на полето, а на кралска трапеза.

След като хапнахме, другите налягаха за кратка дрямка, а аз реших че моментът е подходящ да набера билките, за които милейди ме беше помолила. Взех кошницата, огледах добре цветето в нея и тръгнах из полето. Не беше трудно да намеря литаниите. Вирееха на нещо като малки храстчета и се белееха отдалеч. След като опустоших безмилостно няколко от тях, кошницата беше пълна. Наоколо имаше и много красиви полски цветя, от които можех да направя подобаващ букет за Елинор. Дали беше добра идея?

Да ► Епизод **84**

Не ► Епизод **92**

Можех да кажа на овчарчето:

- *че съм размислил и смятам да остана* ► Епизод [47](#)
- *или освен това да му кажа, че всъщност стражите са ме пратили в имението, а не родителите ми* ► Епизод [57](#)

Спечелих първата игра с малко. Втората изгубих категорично и не знам дали щях да я взема, дори да не се бях оставял в началото, защото картите много ѝ вървяха. Третата продължи в същия дух и беше равностойна до самия си край, но все пак успях да победя. До това време навън вече се беше мръкнало и вероятно трябваше да тръгна.

— Благодаря за игрите, Клой, беше ми приятно. За съжаление трябва да сядам да чета, че утре Рикас ще ме изпитва.

— Аз благодаря, забавлявах се страхотно. Играхте много добре, милейди, само малко късмет не ви достигна, за да победите.

— Мерси. Не знам къде си се научил да играеш така, но определено ме превъзхождаш. Може да поиграем пак скоро, има какво да науча от теб.

Елинор ме изпрати до стълбището, за да не ми се скара някой от благородниците, ако ме срещне. По пътя към стаята си се разминах с Раяна, която ме изгледа изпитателно, но не каза нищо. Доволен от игрите и компанията на милейди, дълго време се въртах замислен в леглото, преди да успея да заспя.

◆ *Добави си 8 точки в графа „отношения“ и премини на ►*
Епизод **80**

Приближих се до него и му казах.

— Митъл. Трябва да ти кажа нещо. Заминавам...

Той ме погледна учудено, прекара ръкава на ризата си през носа си и попита:

— Как тъй? Де ша 'одиш?

— Дълга история. Стражите ме натопиха и ме пратиха тук. Искат от мен да направя лоши неща. Трябва да избягам. Нали няма да изтичаш да ме издадеш в имението? Моля те!

◆ Премини на ► Епизод [74](#)

Реших да набера цветя за милейди, но не го направих веднага, а преди да тръгнем обратно към имението, за да не загубят свежестта си заради горещината.

◆ *Запиши си кодовата дума „пчеличка“ и премини на* ► Епизод
92

Заприказвах Митъл, докато вървахме покрай стадото. В началото го поразпитах за овцете, колко далече ще ги водим, кога ще обядваме и други такива неща, които не ме интересуваха особено. После смених темата и зададох няколко въпроса за него самия.

Той ми разказа как от няколко години работи за рода Фроан в имението и е доволен от спокойния и осигурен живот, който води тук. Докато приказваше постоянно бършеше носа си с ръкав и гледаше основно в земята или към овцете. От разговора ми се стори, че е простовато, но добро момче. Когато на свой ред ме попита какво ме е довело тук, реших засега да запазя истината в тайна. Разказах му измислена история за това как родителите ми са ме пратили да слугувам в имението, защото едва сме свързвали двата края и така да имам осигурена храна и дрехи. Пък и да изкарам някоя и друга жълтица.

◆ *Имаш ли кодова дума „вълна“?*

□ Да ► Епизод **64**

□ Не ► Епизод **50**

— Що не си гледаш работата, а? Да не ти покажа кой е нежната душица?

— Мърльо, дървиш ли ми се ве? — наежи се той и тръгна към мен.

Оставих кошницата и се приготвих да му смачкам мутрата от бой. Някакъв селянин ще ми се прави на важен! Ако знаеше какво съм правил аз, докато той е копал, нямаше да му знае толкова устата.

— Ей! Я по-спокойно! — изправи се чичо Мишна, както по-късно разбрах, че се казва, и застана между нас. — Нито искам да гледам боища, нито да слушам простотии! Ама-ха! Ще играят шамарите вече!

Свалих ръце. Реналд също омекна. До края на деня, а и следващите, гледах да отбягвам с поглед Реналд и да стоя по-далече от него. В поведението му и в подхвърлените от време на време реплики си личеше, че изпитва към мен същата неприязън, която и аз към него, но въпреки това нямаше други конфликти между нас.

♦ *Запиши си кодова дума „кюн“ и премини на ► Епизод **100***

— Нали няма да изтичаш да ме издадеш в имението? Моля те!

Митъл ме изучаваше с големите си очи. Избърса още веднъж носа си в ръкава, премигна няколко пъти и каза:

— Аха... И са ти турили знака на стражите, пак родителите ти сигурно, преди да та пратят тука? Видях го снощи, няма смисъл да ма лъжеш.

◆ Премини на ► [Епизод 74](#)

Букетът цветя беше най-горе върху литаниите, защото да го нося из имението със сигурност щеше да доведе до разни слухове и клюкарски истории, а не исках да привличам излишно внимание. Тя ме погледна с леко недоумение.

— Литаниите са отдолу — побързах да обясня. — Помислих, че може да ви е приятно да имате малко цветя в кабинета, отделно от билките. Малко се посмачкаха, но се притеснявах да не ви злепоставя, ако ги нося в ръце.

Тя се обърна, отиде до бюрото да остави кошницата, остана там за момент и се върна към мен. Стори ми се, че бузите ѝ бяха леко поруменели.

— Благодаря, Клой. Много мило.

Отново се поклоних, без да отделям поглед от нейния и излязох.

◆ *Добави си 4 точки в графа „отношения“ и премини на ►*
Епизод **106**

— Момент — отвърна женски глас от стаята.

След двадесетина секунди отвътре се чуха приближаващи се стъпки и врата се отвори. Лейди Фроан беше облечена в зелена рокля, пристегнатата с черен колан в кръста и тънък процеп в деколтето, който се спускаше надолу между гърдите ѝ. На своето дълго синджирче между тях висеше голямо златно украшение. Беше с формата на цвете и въпреки размерите си, на това място изглеждаше незначително като галеон, загубил величието си в яростна океанска буря.

— Здравей, Клой.

— Добър вечер, милейди — поклоних се леко.

— Ела. Искам да ти обясня какво ми трябва.

Тя ме поведе навътре в стаята към огромно бюро, отрупано със стъкленици, епруветки, буркани и кутийки, пълни с Бог знае какво. Отляво на бюрото имаше куп с книги, две от които отворени, а в средата му върху спиртна лампа къкреше малка метална купичка със зеленикава течност. В помещението се долавяше особена миризма, въпреки тежкия сладникав аромат от парфюма на Елинор и отворения прозорец. От купа тя изрови малка кутия с розов етикет, надписан на елфически, доколкото успях да преценя. Отвори я и извади от нея изсъхнало цвете с голяма лилава средина и само две останали съсухрени бели листенца, които едва се крепяха на него. На дъното на кутията имаше лилав пращец, вероятно стрит от други такива цветя.

— Разбрах от Рикас, че утре ще имаш задачата да помагаш в копането на лозята. На поляните край тях виреят литании, ето такива — тя ми подаде цветето. Ръцете ни се докоснаха леко за момент. — Вземи го с теб и вземи тази кошничка. Трябват ми доста от тях, така че не се притеснявай да я натъпчеш хубаво, нищо че ще се посмачкат.

— Да, милейди — кимнах, сложих цветето в кошницата и тръгнах да излизам.

— Клой... — подвикна ми тя, малко преди да стигна до врата.

— Милейди? — спрях се и се обърнах.

— Чудех се, играеш ли карти?

Карти можех да играя, при това доста добре. От друга страна не знаех дали е добра идея, а и бях гладен като вълк.

□ *Можеше да поиграем малко с нея* ► Епизод [52](#)

□ *или да се извиня, че ще изпусна вечерята ако остана* ► Епизод

[97](#)

Спечелих първата игра с малко предимство. Втората изгубих категорично и не знам дали щях да я взема, дори да не се бях оставял в началото, защото картите много ѝ вървяха. Третата продължи в същия дух и беше равностойна до самия си край. Последното раздаване направих една малка грешка, която повечето биха допуснали и това беше достатъчно Елинор да спечели. До това време навън вече се беше мръкнало и вероятно трябваше да тръгвам.

— Благодаря за игрите, Клой, беше ми изключително приятно. Наистина. За съжаление трябва да сядам да чета, че утре Рикас ще ме изпитва.

— Аз благодаря, беше ми много приятно. Ако трябва да си призная, не очаквах, че ще сте толкова добра, милейди.

— Мерси. Не знам къде си се научил да играеш така, но определено не ми изоставаш. Следващия път късметът може да е на твоя страна. Пак ще поиграем скоро, да ти дам реванш.

Усмихнах ѝ се. Тя ме изпрати до стълбището, за да не ми се скара някой от благородниците и ме проследи с поглед, докато слизах. По пътя към стаята си се разминах с Раяна, която ме изгледа изпитателно, но не каза нищо. Доволен от игрите и компанията на милейди, дълго време се въртах замислен в леглото, преди да успея да заспя.

◆ *Добави си 10 точки в графа „отношения“ и премини на ►*
Епизод **80**

Без да бързам, изчаках да намеря подходящ камък за това, което бях намислил — достатъчно голям за нанасяне на сериозен удар, но и не прекалено тежък. Приблжих се зад Митъл с тиха стъпка, прикривайки оръжието си. Мисля че ме чу, но не се обърна. Нанесох удара с две ръце, право в задната част на черепа. Костта изпука и овчарчето се свлече мигновено на земята. Косата около раната се напои с кръв и потъмня. Пуснах кървавия камък стреснато. „Боже, дано не съм го убил!“ — помислих си. Без да губя повече време хукнах в ужас към гората. Исках да се отдалеча възможно най-бързо от овчарчето, града, стражите и всичката гнусотия, в която бях забъркан. Преминах първите редове дървета, но продължих да тичам още поне десет минути, преди да забавя темпото, за да си поема дъх.

— Здравей, Клой.

Гласът дойде отдясно. Беше дрезгав, дращещ и дразнещо спокоен. Произнасяше „р“-то с наслада, сякаш мъркаше докато го прави. Сепнах се и едва не се препънах, като го чух. Спрях и погледнах. Беше мелхор, висок близо метър и деветдесет, с тъмносива козина, кожена ризница и несъразмерно малка спрямо тялото глава. Опашката му описваше плавни движения по земята и разриваше насъбралата се шума. Държеше в ръцете си солиден арбалет с опъната тетива и заредена стрела.

— Да не би да си загубил някоя овца?

Небрежно почеса единия си пръст, без да ме поглежда. Не отговорих.

— Сгафи доста лошо този път, не мислиш ли? Ако не беше удрял овчарчето, можеше да се замаже положението, но сега вече няма как да не си подозрителен в имението. С една единствена глупава постъпка се доказва като непокорен и успя да станеш и непотребен. Глупаво момче си ти.

Мелхорът вдигна арбалета към мен, погледна ме с малките си жълтеникави очички и облиза устни.

— Моля те, обърни се. Влияе лошо за репутацията ми, когато жертвите ми не са простреляни в гръб. За теб също ще е по-добре.

Обърнах се бавно и затворих очи. Писъкът на тетивата бе последното, което чух. Изстрелът бе абсолютно майсторски. Стрелата проби мускулите на гърба ми, премина през сърцето, раздроби го и се подаде през гръдния кош, разтрошавайки няколко ребра. Краят настъпи бързо.

КРАЙ

Когато се върнах при останалите, те вече се бяха вдигнали и се готвеха да продължат с копането.

◆ *Имаш ли кодова дума „знаме“?*

□ *Да* ► Епизод **96**

□ *Не* ► Епизод **104**

Можех да кажа на овчарчето:

- 47 *че съм смятал да бягам, но съм размислил да остана* ► Епизод
- или освен това да му кажа, че всъщност стражите са ме пратили в имението* ► Епизод 57
- Можех и просто да го излъжа, че ми се е привидяло нещо интересно в гората и съм отишъл да проверя* ► Епизод 67

— Ами няма да ми е лошо при тях, да ти кажа, пък после ще ги питаш дали съм бил нежна душица. Виж, ако пратим теб, например, най-много да им повехнат карамфилите.

Само това успях да измисля в бързината. Той се вторачи в мен, изгледа ме лошо и направи малка пауза. Чертите на лицето му се измениха рязко и се захили.

— Как няма да повехнат, кой ще ги полива, като цветарките няма да могат да ходят от изтощение?

— То от толкова глупости, как няма да се изтощят, момичетата?
— захилих се и аз.

До края на деня, че и следващите, с Реналд не спряхме да ръсим глупости в този дух, а останалите само се кикотеха и от време на време се опитваха да се включат с някой лаф.

◆ *Запиши си кодова дума „крило“ и премини на ► Епизод 100*

Тя погледна съдържанието на кошничката и зарови ръка между литаниите, вероятно за да ги прецени като количество.

— Благодаря. Справил си се чудесно.

Отново се поклоних и излязох.

◆ Премини на ► Епизод [106](#)

— Как е, малкият? Береш треви за господарката, а? — попита ме Реналд.

— Да, — кимнах — досадна история.

— Говори се, че май й ратайстваш прекалено добре. Да не си й вирнал краката, а? — ухили ми се.

— Нищо такова! — възпротивих се.

— Ааа, вижте го как се изчерви малкият... Май май има нещо...

— А, изчервил съм се... от жегата е. Ако се беше случило, сам щях да се похваля, какво си мислиш?

— Верно си е... То ако можеше слуга да се сватосва с благородник, отдавна щеше да ми е налетяла. Все пак не е глупаво момичето.

— Ей, калпазани! Не забавяйте за кого говорите. Ако ви чуе някой, така ще ви нашарят задниците, че две седмици няма да седнете.

— Спокойно, чичо Мишна, само наши хора сме тук — отвърна Реналд.

◆ Премини на ► Епизод **100**

— Милейди, не знам дали е добра идея. Ще изпусна вечерята долу.

— Ще поръчам да донесат нещо за хапване тук — отвърна тя и ме погледна в очите. Помислих за момент и:

□ *склоних* ► Епизод [52](#)

□ *отказах* ► Епизод [73](#)

Въпреки че се оставях, за малко да спечеля първата игра, защото картите не й вървяха. В следващите обаче нещата се обърнаха и беше нужно много малко от моя страна, за да й подаря победата. Навън вече се беше мръкнало и вероятно трябваше да тръгна.

— Благодаря за игрите, Клой, беше ми приятно. Аз трябва да сеяда да чета, че утре Рикас ще ме изпитва.

— Аз благодаря, и на мен ми беше приятно. Ако трябва да си призная, не очаквах, че ще сте толкова добра, милейди.

Елинор ме изпрати с поглед до стълбището, за да не ми се скара някой от благородниците, ако ме срещне. По пътя към стаята си се разминах с Раяна, която ме изгледа изпитателно, но не каза нищо. Доволен от компанията на милейди дълго време се въртах замислен в леглото, преди да успея да заспя.

◆ *Добави си 6 точки в графа „отношения“ и премини на ►*
Епизод **80**

Скочих към тях, защото изглежда никой друг нямаше да направи нищо.

— Ей, ей, стига! — хванах Реналд за рамото — Остави го.

◆ *Имаш ли кодова дума „крило“?*

□ *Да* ► Епизод **110**

□ *Не* ► Епизод **120**

Първата ми работа след банята беше да занеса литаниите на Елинор. Тази вечер пред стълбите за благородническите покои стоеше на пост един от стражите на имението, който ме придружи до нейния кабинет. Почуках и след като отвърте ме подкани приятния женски глас на господарката, влязох. В две от стъклените на бюрото й вряха течности, а около тях бяха отворени и разположени, привидно хаотично, десетки други кутийки и бурканчета. Изглежда Елинор приготвяше отвара, и то доста сложна, доколкото можех да преценя. Поклоних се леко за поздрав и попитах с възможно най-сериозния си тон.

— Готвите ли, господарке?

Тя ме изгледа учудено, после се засмя и дойде към мен.

— О, Клой, добре че дойде. Още петнадесетина минути и щеше да ми замине еликсирът.

Тя пое кошницата от ръцете ми и погледна вътре.

◆ *Имаш ли кодова дума „пчеличка“?*

□ *Да* ► Епизод **88**

□ *Не* ► Епизод **95**

Похлопах на вратата няколко пъти, докато свещеникът не подаде начумерената си физиономия. Оскъдно количество косми покриваха темето, за разлика от гърдите му. Погледът му беше сънен и недоволен.

Обясних набързо какво се е случило. Той ми каза да изчакам и след половин минута ме покани в стаята.

— Съблечи си блузата и седни на онзи стол.

Изпълних заръката му. Той се приближи до мен и огледа гърба ми.

◆ *Имаш ли кодова дума „емблема“?*

□ *Да* ► Епизод **113**

□ *Не* ► Епизод **123**

— Добре, съгласен съм, но как очакваш да се измъкна от имението, без някой да забележи? Прекалено рисковано ми се струва.

— Не се притеснявай, измислила съм всичко — отвърна тя без да прикрива самодоволството си. — Трябва само да изядеш няколко от тези гъби, а останалото остави на мен.

— Невидим ли ме правят? — попитах с лека ирония.

— Не. Отравят те — отвърна простиичко тя.

— Хммм... Въпреки че звучи хитро, струва ми се, че виждам слабости в този план...

— Отровата им е изключително силна, но пък действа бавно. Свещеникът няма да може да се справи с нея, но със сигурност ще пожелае да останеш в лечебницата, докато аз приготвя противоотрова. Разбира се, вече съм я направила и ще си на крака преди Рикас да е заминал, а за отца съм приготвила приспивателно, макар че той едва ли би се събудил и без него. Понякога през лятото затварям прозорците на стаята си, защото хърка като глиган... Така или иначе, ти ще се върнеш преди изгрев слънце и ще чакаш в лечебницата, докато ти изпратя „противоотровата“. Когато свещеникът се събуди, вече ще почиваш в стаята си, а аз ще го известя, че всичко е наред.

◆ *Имаш ли поне 55 точки „отношения“ и поне една от кодовите думи „емблема“ или „значка“?*

□ Да ► Епизод **117**

□ Не ► Епизод **129**

През следващите три дена ми беше възложена скучната задача да плевя и да прекопая няколко зеленчукови градинки. В началото работата ми се струваше лесна, но в последствие дългото време на слънце и постоянното навеждане взеха да ме уморяват, а огненото слънце съвсем изпиваше силите ми.

Вечерта на третия ден се прибрах грохнал от умора, окъпах се набързо и отидох в столовата, защото бях прегладнял като вълк.

◆ Премини на ► Епизод [179](#)

— Как е, гражданинче? Береш цветенца за господарката, а? —
попита ме Реналд със заядлив тон.

— Да — кимнах.

— Сигурно по-добре се справяш, отколкото с копането, виждам,
че си нежна душица. Направо да те прехвърлим при цветарките, а?

Как беше най-добре да отговоря на това?

☐ *агресивно* ► Епизод **86**

☐ *заядливо* ► Епизод **94**

☐ *никак* ► Епизод **112**

Както винаги досега в живота ми, колебанията дали да задигна нещо или не продължиха само стотни. Пресегнах се и си прибрах един от еликсирите от задната редица на поставката. Засега реших, ако свещеникът забележи липсата му и попита, да му кажа, че ми е станало много лошо през нощта и понеже не съм искал да го будя, просто съм го изпил. Добре осъзнавах, че макар да можеха да излекуват рани за броени секунди, лечебните еликсири не помагат особено срещу неща като отрови и болести. Отецът обаче нямаше откъде да бъде сигурен какво знам аз.

◆ *Запиши си кодовата дума „сок“ и премини на ► Епизод [142](#)*

Изминаха няколко дена, без да се случи нищо интересно, нито Елинор да ме повика. След последния ден от прекопаването на лозята ни бяха обещали половин ден почивка и Реналд и приятелите му бяха запланували да разпуснат с малко повече вино вечерта. Част от останалата прислуга също се присъедини и така сформиралата се групичка остана до късно в столовата. Митъл също беше там, но не приказваше с никого и се държеше толкова невзрачно, че въобще не се забелязваше. На няколко пъти успях да уловя погледа му към една от прислужниците.

Нямам представа защо, но Реналд реши да се заяжда точно с него. Отначало само подмяташе разни подигравателни коментари в неговия си стил, но явно алкохолът си казваше думата и постепенно шегите станаха по-обидни. Накрая се опита да накара Митъл да изпие чаша вино и му я тикаше към устата, а овчарчето, което не кусваше алкохол, поне тази вечер, се дърпаше. Неволно, в опитите си да разкара нахалника, бутна чашата малко по-рязко и виното се разля върху копринената риза на Реналд, оставяйки огромно тъмноръчно петно, което никога нямаше да се изпере.

Реналд обезумя, изправи се, вдигна и овчарчето и започна да го блъска в гърдите с длани, докато Митъл не опря гръб в стената. Ръсеше обиди и гневни заплахи и бях абсолютно сигурен, че всеки момент ще го спуга от бой.

- *Можеш да пробвам да го убедя да спре* ► Епизод **99**
- *да се намеся по-твърдо, разтървавайки ги* ► Епизод **114**
- *или просто да не се бъркам* ► Епизод **125**

Макар и трудно, Митъл накрая склони да ми помогне. Исках да му обеща нещо в замяна, но той не искаше и да чуе. Обеща ми, че до ден или два ще помоли за почивен ден и ще се погрижи за моя проблем.

◆ *Запиши си кодовите дума „цяр“ и „изгнание“ и премини на* ►
Епизод **128**

Този път Реналд беше минал всякакви граници и нямаш намерение да го търпя. Време беше да го поставя на място. Възползвах се от притъпените му реакции и от това, че не очаква съпротива, и забих десния си юмрук в пияната му физиономия. От удара той тръгна да залита, но преди да падне успях да го ударя още два пъти в лицето,

веднъж с лявата отстрани и отново с дясната. Ударите бяха плътни и точни, без никакъв гард или отбягване от негова страна и със сигурност в момента беше скован от болка. Лежеше проснат на земята в краката ми. Реших, че битката е приключила и се обърнах към Митъл.

— Хайде да се махаме — сложих ръка на рамото му — Този бокл...

Изглежда не бях преценил добре ситуацията, защото Реналд се беше надигнал достатъчно, за да ме хване през кръста. Поде ме като бик и въпреки опитите ми да се отскубна и да запазя равновесие, направихме няколко крачки, преди да се препъна в една от пейките. Стоварихме се върху масата, обърнахме я и се изхлузихме на земята. Гърбът ми се беше ударил жестоко в ръба ѝ под тежестта на това говедо и ме заболя ужасно. Последва и болезнен юмрук встрани по темето ми, но въпреки това успях да хвана ръцете му и да го изтласкам встрани. Борихме се няколко секунди, когато викът на готвача прокънтя в помещението и всички замръзнаха. С Реналд отслабихме хватките си и се изтърколих встрани.

— Разотивайте се! — изкрещя гневно на останалите и приближи. — Хулигани с хулигани!

Вече се бяхме изправили. Джуджето се спря на крачка пред нас, погледна ни първо в очите, един след друг и спря поглед на раздърпаната ми риза. Едва тогава забелязах, че леко се е пропила отстрани с кръв. Масата ме беше надрала и въпреки че раната не беше сериозна, явно беше смъкнала достатъчно кожа, за да оцвети ризата ми.

— Ти! Бягай веднага в лечебницата — посочи ми с ръка изхода — И затвори вратата, като излизаш.

Побързах да изпълня заповедта му. Едва напуснах стаята и чух такова изплющяване, което би могло да дойде само от джуджешки шамар. Зачудих се дали няма да се наложи Реналд да ме последва в лечебницата. Джуджето започна да му се кара и да го хока, но не успях да чуя какво му приказва, а и не останах да слушам.

Свещеникът в лечебницата на имението се занимаваше по-скоро с поддръжката на малкия параклис в градината, но със сигурност щеше да се оправи с такава елементарна рана за секунди.

◆ *Запиши си кодова дума „гард“, зачеркни си кодовата дума „изгнание“ ако я имаш и направи своя избор.*

- 101** □ *Можех да послушам Киро и да отида право при него* ► Епизод
- *или да измия и превържа раната и да побързам към стаята си; в крайна сметка не изглеждаше като нещо опасно* ► Епизод **130**

— Елинор, разкажи ми за тези друидски умения, които владееш. Чувал съм различни истории в Карсеп и ми е много интересно, но нямам представа кои от нещата, за които хората говорят, са верни и кои не.

— Друидските познания се простират толкова широко, Клой, че вероятно повечето неща, които си чул, са верни. Рикас ме е научил да познавам билките и веществата в природата и да се възползвам от техните сили. Например, мога да приготвям отвари, които имат лековити или необикновени способности, да пречиствам храна чрез магия и да усещам отровни субстанции, дори и само при допир. Мога да разговарям с животните, познавам добре техните емоции и поведение и знам как да ги успокоявам и да се грижа за тях. Но това са само основни друидски познания. Има толкова много други, които още не съм научила, а и едва ли някога ще науча.

◆ *Запиши си кодова дума „портакал“ и премини на ► Епизод **138***

— Не се меси, Клой! — изблъска ми ръката той.

— Стига! — повторих и се наместих с тяло между тях. — Момчето не искаше да те залее. Не виждаш ли, че си пиан, недей да правиш глупости. Плюс това, ако го удариш, голям проблем ще си докараш. Сам каза оня ден, че офицерът само се ослушва да направиш нещо такова.

Реналд сякаш се успокои малко, но още беше стегнал бицепсите си и стискаше юмруци. Държах го за ръкавите.

— Ела да прием по още едно вино, а утре перачките ще оправят ризата.

Мислех си, че вече се е успокоил, но той се отскубна и блъсна Митъл гневно в стената. Обърна се и тръгна към масата.

— Омитай се бързо! — изсъсках на овчарчето.

— Благодаря ти — само каза тихо той и бързо излезе от столовата.

◆ *Запиши си кодовата дума „гард“, зачеркни си кодовата дума „изгнание“, ако я имаш, и премини на ► Епизод 130*

Погледнах Елинол, отстъпих към края на поляната и със забързана крачка навлязох сред дърветата.

— Почакай! — извика объркано тя, но аз вече бягах.

◆ Премини на ► Епизод [150](#)

Просто не му отговорих, оставих кошницата, взех лопатата и тръгнах към лозето. Това беше една от онези ситуации, в които няма правилна реплика. Подвикна още нещо, но въобще не му обърнах внимание.

◆ Премини на ► Епизод [100](#)

— Престъпниче си, а? Нищо чудно, че си се сбил...

— Всеки греши понякога, отче. Нямаме ли право на разкаяние и втори шанс? — попитах го смирено, въпреки че ме издразни. Разбира се, беше видял татуираната руна и добре знаеше какво означава.

— Ако си осъзнал, че си сгрешил, то вече си го получил.

Той приближи ръка до раната на гърба ми. Усетих топлина и сърбеж и болката моментално изчезна.

— Хайде, връщай се в имението, момче.

Станах и взех ризата си, но не бързах да я обличам. Погледнах свещеника с възможно най-тъжния поглед, който можех да докарам, и пристъпих към него.

— Отче, всички ме отбягват заради тази руна. Аз съм се покаял и искам да бъда нормално момче, но никой дори не иска да приказва с мен, след като я види. Можете ли... можете ли да я махнете?

— О, не, не, не. Дори да исках да я махна, а това си е нарушение на закона, такава руна може да се махне само с архимагьоснически знания. Заложена магия в нея не разбирам и не владея. Аз черпя силите си от Филеной и ги използвам само за светли цели.

Изглежда попът беше напълно безполезен. Пожелах му лека вечер и се прибрах в стаята си.

♦ *Запиши си кодовата дума „значка“ и премини на ► Епизод 135*

— Достатъчно! — извиках, хванах едната ръка на Реналд и се опитах да го избутам от Митъл.

◆ *Имаш ли кодова дума „кюн“?*

□ *Да* ► Епизод **108**

□ *Не* ► Епизод **122**

Опитах се да я разубедея и да обсъдим заедно нещата, но тя беше твърдо решена да действа както си беше решила и вървеше устремено към имението.

— Елинор, спри се, моля те! — казах на по-висок тон и я хванах за рамото. — Ако кажеш на някого, може да стане много лошо. Паниката ще е само в тяхна полза, а и помисли колко неудобен ставам аз за капитан Веялс и хората, които са с него. Ще ме убият, Елинор, сигурно е. Няма да има място, на което ще съм в безопасност.

В очите ѝ се четеше смут и колебание. Смекчих тона и продължих.

— Не казвай на никого засега, докато не разберем повече. Обещавам ти, че ще стигнем до дъното на това, без да бъдеш застрашена. Имаш ли ми доверие?

— Да, имам ти — отвърна тя тихо. — Давам ти няколко дена да научиш повече. Но при това положение е много важно да проследиш Рикас. Трябва да знам, че не е замесен!

◆ *Добави си 25 точки в графа „отношения“ и премини на ►*
Епизод **102**

Вечерта на същия ден изчаках Митъл да се прибере с овцете и го заговорих по пътя към имението. Разказах му възможно най-драматично колко важно е да се отърва от тази стражева магия и дори му обясних, че съм натопен и че искат от мен да направя нещо ужасно тук. Докато му говорех го гледах в очите и многократно го умолявах да ми помогне.

□ Ако имаш кодовата дума „гард“ ► Епизод [107](#)

□ Ако имаш и двете кодови думи „вълна“ и „емблема“ ► Епизод [107](#)

□ Ако имаш кодова дума „изгнание“ ► Епизод [126](#)

□ Иначе ► Епизод [133](#)

◆ Ако отговаряш на повече от едно от горните, то премини на епизода след първото вярно условие.

— Има още нещо — добавих замислено. — Трябва да се отърва от това.

Обърнах се с гръб към нея и съблякох ризата си. Тя се приближи и усетих нежния допир на ръката ѝ върху дясната ми плешка.

— Това е стражева... — започнах неуверено да ѝ обяснявам.

— Знам какво е — прекъсна ме тя. — Знам и как се маха. Ще пратя някой да намери нужното мазило.

Елинор помилва мястото и леко, може би без да иска, драсна кожата ми с нокти, докато отдръпваше ръката си.

— Благодаря ти — казах и премижах. — Прати някого, на когото наистина имаш доверие. Ако тази информация стигне до неподходящите уши, изводите и реакцията им няма да закъснеят.

◆ *Добави си 5 точки в графа „отношения“, кодовата дума „билка“ и премини на ► Епизод [129](#)*

Елинор се беше погрижила да ми съобщят, че ще се нуждае от помощта ми на следващия ден. Вечерта беше по-задушна дори от предната, а безпокойството в мен растеше и отново не спях спокойно. За щастие господарката ме очакваше чак по обяд и сутринта успях да поспя няколко часа на цената на пропуснатата закуска. Станах, приведох се във вид, измих се и облякох изпраната на предния ден риза.

Почаках десетина минути пред стълбите за благородническите покои, преди тя да слезе. С нея беше и най-преданата ѝ прислужница, чието име така и не знаех още. Носеше една голяма плетена кошница с няколко платнени торби в нея. Поздравих ги и взех кошницата. Прислужницата ни остави и излязохме на двора. Запътихме се към задната част на имението.

— Днес ще събираме съставки, Клой — усмихна ми се Елинор.

— Добре, господарке.

— Някои от нещата се берат по особен начин, например цветовете на спиканзиса. Ако не се откъснат на правилното място, повяхва, а много трудно и бавно се отглежда.

— Ще внимавам, само трябва да ми обясните какво да правя.

Стигнахме тухлена постройка с големи прозорци, която беше долепена до самата външна стена на имението. Отпред имаше множество лехи с цветя, храстчета и дори няколко страни дървета, каквито досега не бях виждал. В къщичката също имаше десетки, ако не и стотици саксии със всевъзможни растения.

Брането отвън продължи половин час. Елинор също береше, дори по-чевръсто от мен. Напълнихме цялата кошница и една от торбите и влязохме в къщичката. Господарката откъсна няколко цветчета от едно растение.

— Клой... — каза тя без да се обръща.

— Да, господарке?

— Аз... не те повиках днес с мен само за брането. Мога ли да ти имам доверие?

— Разбира се — отвърнах с леко колеблив тон, породен от объркването ми.

Елинор се приближи до мен бавно.

— Имаш ли нещо против да ти завържа очите? Знам, че звучи странно, но се налага.

— Ами... добре — съгласих се.

Тя извади черна копринена панделка от едната торба. Обърнах се с гръб към нея и зачаках. Елинор се допря леко до мен, стъпила на пръсти, и внимателно завърза очите ми. След това се отдръпна, влезе в съседната стаичка, забави се там няколко секунди, върна се при мен и ме поведе за ръка. Преминахме в другата стая, прекосихме я набързо и пристъпихме отвън, на открито. Може би се бях дезориентирал заради завързаните очи, но от тази си страна къщата се допираше до стените на имението, а ние все пак бяхме излезли.

— Тук трябва да побързаме.

Тя се затича, без да пуска ръката ми и я последвах на сляпо, като разчитах, че няма да ме поведе към някоя неравност или препятствие. След половин минута спряхме и тя свали панделката от очите ми. Намирахме се извън имението, сред първите дървета на Еленовия Лес. Погледнах назад към каменната стена с недоумение, но не успях да видя място в нея, което би могло да бъде врата.

— Хайде! Да влезем по-навътре, преди някой да ни е видял.

Продължихме още няколко минути да ходим навътре в гората.

— Не трябва да казваш абсолютно на никого за това, Клой! Обещай ми!

— Имате думата ми, господарке.

— Моля те. Елинор, поне докато сме само двамата.

— Добре, Елинор.

— Сега, трябва да наберем едни много специални гъби — тя изкара от торбата два чифта ръкавици и ми подаде едните. — Използвай тези, не е добре да ги пипаме с ръце.

Докато слагах ръкавиците, тя излезе на близката полянка, загледа се нагоре и свирна. След секунди от небето се спусна право към нея величествен орел. Преди да успея да реагирам, той кацна пред нея, кротко завъртя глава настрани и нагоре и я погледна. Елинор се наведе към него, прошепна му нещо и той отново отлетя. Тя се върна при мен и отвърна с лъчезарна усмивка на смаяния ми поглед.

— Да се залавяме за работа. Трябва да се върнем в имението, преди някой да е разбрал, че ни няма, и най-вече преди Рикас да се е

прибрал от града.

Можех:

☐ да я разпитам за друидските ѝ умения ► Епизод **109**

☐ да я подпитам за проблемите ѝ ► Епизод **127**

☐ да опитам да пофлиртувам с нея ► Епизод **143**

☐ да изчакам тя да подхване разговор ► Епизод **138**

☐ *А може би сега беше момента да направя нещо доста по-сериозно. Ако имаш идеи за по-драстични действия, премини на ► Епизод **147***

Човешката доброта е рядко и неясно явление. За сметка на това обаче, на алчността винаги можеше да се разчита, затова заложих именно на нея и не сгреших. Реналд се съгласи да намери решение на проблемите ми, а аз настоях да е възможно най-скоро.

◆ *Запиши си кодовата дума „лек“ и премини на ► Епизод **128***

— Изчезвай, дребен — изблъска ме Реналд толкова силно, че неволно направих няколко крачки назад.

Явно така нямаше да стане. Оставах два варианта:

□ да ги разтърва със сила ► Епизод [114](#)

□ или... да изчезна ► Епизод [125](#)

— Съжалявам, Елинон, прекалено рисковано ми се струва. Ако някой забележи, че ме няма, ще имам големи проблеми, а и стражите в града може да ме разпознаят.

Тя кимна и не каза нищо. Не обсъждахме повече този въпрос и след десетина минути се върнахме в имението през същото място, от което бяхме дошли. Елинон развърза очите ми, благодари ми за помощта и ме освободи за деня.

Не знам дали тя имаше пръст в това, но на следващия ден ми дадоха задача да нацепя три кубика дърва. Това, разбира се, беше непосилно за мен и въпреки че вложих много усилия, не успях дори да ги преполовя. С брадвата не боравех така добре, както с ножа.

Когато се прибрах вечерта, едва се държах на краката си, ръцете ми бяха разранени, а очите ми се затваряха. Окъпах се набързо и отидох в столовата, защото бях прегладнял като вълк.

◆ *Извади си 5 точки отношения и премини на* ► Епизод **179**

Реналд се отскубна от хватката ми и ми заби два силни шамара, преди да се усетя. Бутна ме назад и ме посочи с пръст.

— Разкарай се, пикльо, да не те смачкам и тебе! — каза злобно.

◆ *Запиши си кодова дума „кљон“ и направи своя избор.*

□ *Оставаше ми да го нападна* ► Епизод **108**

□ *или да се откажа и да се оттегля* ► Епизод **125**

— Престъпниче си, а? Нищо чудно, че си се сбил...

— Какво, на челото ми ли го пише? — сопнах се.

— Всъщност, на гърба.

Извърнах се и го погледнах озадачено.

— Какво имате предвид, отче?

— Стражевата руна. Би трябвало да знаеш. От онези, с магията вътре, чрез които те проследяват, ако си достатъчно глупав да бягаш. Спокойно, не си първият такъв тук.

Той приближи ръка до раната на гърба ми. Усетих топлина и сърбеж и болката моментално изчезна.

— Хайде, връщай се в имението, момче.

Станах и взех ризата си, но не бързах да я обличам. Погледнах свещеника с възможно най-тъжния поглед, който можех да докарам, и пристъпих към него.

— Отче, можете ли да я махнете?

— О, не, не, не. Дори да исках да я махна, а това си е нарушение на закона, такава руна може да се махне само с архимагьоснически знания. Заложена магия в нея не разбирам и не владеея. Аз черпя силите си от Филеной и ги използвам само за светли цели.

Изглежда попът беше напълно безполезен. Пожелах му лека вечер и се прибрах в стаята си.

♦ *Запиши си кодовата дума „значка“ и премини на ► Епизод **135***

◆ *Имаш ли поне 30 точки „отношения“?*

□ Да ► Епизод **115**

□ Не ► Епизод **136**

Безучастно изгледах как Реналд обсипа по-малкото момче с удари, почти всички в лицето, докато то не се свлече свито на пода. В най-добрия случай пораженията бяха разбит нос, надробена устна и някоя и друга синина и цицина, но нямаше да ме учуди да има и избити зъби.

Добре че някой все пак извика джуджето Киро. Викът на готвача прокъртя в помещението и всички замръзнаха. Явно беше преценил ситуацията още с влизането си.

— Разотивайте се — каза на всички на масата и без колебание го послушахме.

Не знам какво е ставало после, но разбрах, че и Реналд, и Митъл, са прекарвали вечерта в лечебницата.

◆ *Премини на* ► Епизод **130**

През цялото време овчарчето ме гледаше изпод вежди. Накрая, за мое голямо учудване, склони. Каза, че ще се погрижи възможно най-скоро за този проблем.

Явно Митъл е направил именно това, но по свой си начин — веднага е отишъл и ме е изпял на офицер Делмар. Разбира се, последствията за мен не закъсняха.

◆ Премини на ► Епизод [140](#)

— Чудно ми е, Елинор, какво е да водиш безгрижен живот? Без ежедневни проблеми, отговорности, притеснения...

— Ако някой ден разбере, ще ти кажа Клой — отвърна тя леко раздражена. — Нямах никаква идея какво е. Има толкова много неща, които ненавиждам, но трябва да уча, да мога и да правя. Стотици очи следят всяко мое действие и нямам право на собствен избор. Бога ми, дори баща ми иска да ме омъжи след броени месеци за едно момче, благородник, с чийто баща са добри приятели. Той е добър човек и истински другар, познаваме се от деца, но не се чувствам така към него! Баща ми си е наумил, че собственият му братовчед, чичо Едгард, иска да го убие и да поеме управлението на областта. Затова бърза да осигури друг наследник на властта, затова иска да ме омъжи, въпреки моето желание — за да може той да спи спокойно през нощта. Кажи ми, Клой, знаеш ли какво е да не можеш да се довериш на собствения си род и да не намираш разбиране в собственото си семейство?

Постепенно в своите думи тя се разгорещяваше все повече. Не само не я бях виждал ядосана досега, но и не очаквах, че има в себе си подобен товар и емоции.

— Аз нямам семейство, Елинор. Никога съм нямал.

Погледът ѝ стана по-мек, въздъхна и сложи ръка на рамото ми.

— Съжалявам. Знаеш, човек мисли само за собствените си проблеми и не вижда тези на останалите.

— Няма нищо — отвърнах, — аз пръв направих тази грешка.

◆ *Добави си 2 точки в графа „отношения“, запиши си кодова дума „портокал“ и премини на ► Епизод 138*

- Ако имаш 18 или повече точки „отношения“ или кодова дума „решетка“ и поне 11 точки отношения ► Епизод **118**
- В противен случай ► Епизод **103**

Върнахме се в имението през тайната врата в стената, през която бяхме излезли. Разбира се, нямах особено намерение да я ползвам, тъй като ми изглеждаше значително по-лесно просто да прескоча стената, но с любопитство изслушах инструкциите на Елинор. От външна страна задействащият за отваряне механизъм бе прикрит с илюзия. Ръководен от господарката, просто прекарах ръка през несъществуващ камък, на пръв поглед част от солидната стена. Вгледах се внимателно и установих, че мога да виждам през него, сякаш едновременно беше там и не беше. Зад него се намираше малка халка, която хванах и издърпах. Стената се отмести встрани, почти безшумно и с прекалена лекота, затова предположих, че и в този механизъм има някаква магия. Отварянето отвътре бе подобно на това отвън, като допълнително имаше скрит още един лост, чрез който вратата се отключваше и заключваше.

В следващите часове всичко се разви точно по плана на Елинор. Изядох няколко гъби в началото и зачакахме ефект, като през това време уж беряхме билки в градинката отвън. Впоследствие изядох още десетина, защото времето ни бе ограничено. Точно когато започвах да се колебая дали въобще сме намерили правилните гъби, почувствах толкова остра болка в корема, че след секунди се намирах превит на земята. Разтърсиха ме конвулсии и повърнах, но болката не отмина. Продължих да повръщам, докато в стомаха ми не остана нищо и дори тогава продължих да се давя и да кашлям от напъните. Придвижихме се към лечебницата, която за щастие се намираше съвсем наблизо и разказахме на свещеника как съм сглупил да ям от гъбите. Той наистина се опита да ме излекува чрез силите на Филеной, но болката се връщаше почти веднага, след като отдръпнеше лековитите си ръце. Елинор изчезна за половин час и се върна с отвара, която според думите ѝ трябваше да ме накара да се почувствам леко по-добре, но в действителност си беше самата противоотрова. Докато ме наглеждаха и обсъждаха как ще ме излекуват, двамата изпиха по чаша вино и не след дълго очите на отца започнаха да се затварят. Навън се бе здрачило. Господарката си замина да подготвя противоотровата, а свещеникът

измърмори да го събудя, ако се почувствам по-зле, и се оттегли в съседната стая. Изчаках малко и се вдигнах на крака. Виеше ми се свят, коремът още ме свиваше и се бях обезводнил от повръщането и постоянното потене. Отпих половин чаша вода, но не успях повече, защото много ми се гадеше. Изпсувах тихичко и погледнах в другата стая, за да се убедя, че свещеникът е заспал. След това затворих внимателно вратата на стаята му и се насочих към външната. Погледът ми се спря на един рафт с двадесетина еликсира. По маркировката им веднага познах, че са лечебни. Прииска ми се да си взема един за всеки случай — шансът да се наложи да лекувам тежки наранявания в близките дни не бе никак малък. От друга страна се притеснявах свещеникът да не забележи и докладва липсата. Всяко допълнително камъче в момента можеше да обърне каруцата. Замислих се и реших:

□ ... да си взема един еликсир ► Епизод **105**

□ ... или да не рискувам допълнителни проблеми ► Епизод **142**

◆ *Имаш ли кодовата дума „емблема“?*

□ Да ► Епизод **135**

□ Не ► Епизод **128**

◆ *Имаш ли кодовата дума „око“?*

□ *Да* ► Епизод **141**

□ *Ако я нямаш, няма какво по-ценно да му предложиш и ще трябва да пробваш с варианта с обещание за полагаемите пари* ► Епизод **119**

Вероятно Елинор беше добра в много занаяти, но това, което със сигурност беше нейна слабост, бе умението да преценява хората. Когато я доближих, тя очакваше всичко друго, но не и това, което направих. Ръцете ми се стрелнаха към гушата ѝ и въпреки отчаяните ѝ опити, не успя да се отскубне от смъртоносната ми хватка. Борихме се дълго, надра ръцете и лицето ми, но накрая постепенно се отпусна и спря да мърда. Изчаках още минута, за да съм сигурен, че е мъртва и за да си почина от борбата. Надигнах се и свалих от врата си сребърния медальон. Разтворих безжизнената челюст на Елинор и изсипах тъмната течност в гърлото ѝ. След това извлечих тялото в най-близкия храст, за да спечеля време, и хукнах да бягам.

Макар тези ми действия да се различаваха от инструкциите, попаднах на такава ситуация, която не бе за изпускане. Елинор беше мъртва, а мисията ми — изпълнена. Сега на първо време трябваше да се покрива и да се отдалеча от Карсеп.

◆ Премини на ► Епизод [150](#)

Овчарчето твърдо ми отказа. Дори не искаше да слуша повече моите молби и забърза крачка към имението. Спрях се и проследих с поглед как се отдалечава и го изпсувах тихо.

◆ *Запиши си кодовата дума „изгнание“ и направи своя избор.*

□ *Ако още не бях пробвал да говоря с Реналд, можех сега да направя това ► Епизод **146***

□ *Или да изчакам по-подходяща възможност, в която да се отърва от руната ► Епизод **128***

На двадесетина метра встрани от кръстопътя пред един от дворовете видях пейка, която ми се стори идеална за причакването. В къщата не светеше, което носеше своите предимства — нямаше кой да ме изгони, а в тъмнината щеше да е трудно някой да ме разпознае, дори и да притежава остро елфическо зрение. Чувствах се ужасно уморен и с огромни усилия успях да запазя концентрация.

Колкото по-късно ставаше, толкова по-рядко се случваше някой да премине по пътя или дори да се разходи в двора си. Рикас премина през кръстопътя след повече от час, малко след полунощ, а наоколо вече бе пълно мъртвило. Ръката ми подпираше главата по такъв начин, че лицето ми да е скрито от неговата посока, но все пак като погледна към мен завъртях глава на другата страна. Той подмина към града. Изчаках малко и тръгнах след него. Следвах го на близо четиридесет метра разстояние, но още преди да преминем и една пресечка, забелязах, че той надзърна назад. Може би ме бе забелязал. След по-малко от минута, откакто го следвах, се спря при цветната градина на една от къщите, чийто двор не бе опасан с дувар, и започна да бере цветя. Вероятно го правеше, защото ме бе забелязал и искаше да мина покрай него. Нямаше как да продължа, защото със сигурност щеше да ме разпознае, затова завих наляво в пресечката преди него и се отказах от проследяването му за тази вечер. Рискът бе прекалено голям.

◆ *Запиши си кодовата дума „бобър“ и премини на ► Епизод 160*

Вечерта беше гореща и задушна. Чувствах се неспокоен, въртях се в леглото, потях се и през цялото време бях в полубудно състояние. В кратките моменти, в които заспивах, сънувах ужасни кошмари, в които реалността и опасенията ми се преплитаха. Гонеха ме стражи, убийци от Тъмното братство, лежах в мрачна килия и дори сънувах как ме обесват на градския площад.

Когато отворих очи на сутринта, се чувствах ужасно уморен, но имах ясна мисъл в главата. Искаше ми се час по-скоро да се отърва от магическата руна на стражите. Няма магия, която да не може да бъде премахната, просто нямаше как да намеря лек, докато съм заточен в това имение. Единственият шанс за момента беше да потърся нечия помощ за махането на руната, но на кого можех да доверя нещо такова?

□ *На овчарчето Митъл* ► Епизод **116**

□ *На Реналд* ► Епизод **146**

□ *Можех и да изчакам по-подходяща възможност* ► Епизод **128**

Опитах се да я разубедея и да обсъдим заедно нещата, но тя беше твърдо решена да действа както си беше решила и въобще не се спираше. Върнахме се в имението и аз останах да чакам до езерото, докато тя намери офицер Делмар и говори с него.

Може би това наистина беше най-добрият вариант за нея, но ме побиха тръпки, когато се замислих колко опасен и неудобен съм станал за капитан Веялс. Остана надеждата Елинор и верните на баща ѝ поданици да успеят да се справят със ситуацията.

◆ Премини на ► Епизод [140](#)

Реналд просто ме изблъска настрана и ме подмина. Очаквах подобна реакция от него, но не очаквах да отиде и да ме изпее на офицер Делмар. Мислех, че е по-печен, а той беше просто едно подло леке.

◆ Премини на ► Епизод [140](#)

С Елинор брахме гъби около половин час. Тя знаеше къде да ги търси, а аз само помагах в брането. Когато приключихме, се върнахме обратно на полянката и почти веднага същият орел се спусна при нас. В ноктите си държеше едър синьозелен гуцер, който беше умъртвил. Птицата остави влечугото в краката на господарката си и отново я погледна с извъртяна на една страна глава. Елинор го погали и го отпрати, после вдигна гуцера без капка погнуса, огледа го и го прибра в торбата при гъбите.

— Кажи ми Клой, защо си тук?

— За да изпълнявам твоите нареждания — отговорих на пръв поглед интуитивно.

— Не, имам предвид — тя малко се изчерви, — какво направи, за да те доведат по възстановителна програма?

— Аз... промъкнах се в една къща — отвърнах гузно. — Дребна кражба.

Тя се замисли за момент.

— Напоследък баща ми е доста притеснен и на няколко пъти изпраща писма да се пазя. Пише, че са опитали да направят покушение срещу него в самия военен лагер над Предия и че има информация, че някой не ми мисли доброто и на мен.

Дъхът ми спря за момент, а сърцето ми забави своя ритъм.

— Офицер Делмар ме предупреди да съм внимателна, а Рикас, който допреди няколко месеца почти не напускаше имението, сега през ден отива до града по някакви „лични“ ангажименти. Баща ми смята, че чичо Едгард планира заговор срещу мен и подозира, че има хора в имението, които работят за него.

— Имате ли представа кой би могъл да е? — попитах, като се опитвах да прикрия притеснението в гласа си.

— Нямам — отвърна тя. — Най-малко от всички подозирам Рикас, но искам да разбера какво прави в Карсеп толкова често. Познавам го от малка и напоследък се държи наистина странно, сякаш не е на себе си. Тази нощ ще излиза и искам да го проследя.

Измислила съм всичко. Ще ти покажа тайния изход от имението и ще замаскирам твоята липса.

Не отговорих веднага. Тя вероятно си мислеше, че с приемането на тази задача рискувам да увеличат престоя ми в имението или най-много да ме накажат на десетина камшика, от които тя да ме отърве. Аз обаче осъзнавах, че ако неподходящите хора научат за отсъствието ми и за приемането на такава задача, вероятно ще ме убият преди Елинол да е разбрала каквото и да е. От друга страна, това беше единственият ми шанс да изляза незабелязано от имението и да се докопам до повече информация за това, което се случваше. През глава ми мина и мисълта да кажа на Елинол защо наистина съм пратен в имението. Замислих се и:

- *приех задачата* ► Епизод **102**
- *отказах* ► Епизод **121**
- *казах истината за задачата ми на Елинол* ► Епизод **145**

Върнахме се в имението и аз останах да чакам до езерото, докато тя намери офицер Делмар и говори с него. Може би това наистина беше най-добрият вариант за нея, но ме побиха тръпки, когато се замислих колко опасен и неудобен съм станал за капитан Веялс. Остана надеждата Елинон и верните на баща ѝ поданици да успеят да се справят със ситуацията.

◆ Премини на ► Епизод [140](#)

Офицер Делмар ме откри, заедно с трима от неговите подчинени. Поведоха ме бързо и почти насила към една от каретите, много подобна на тази, с която ме доведоха в имението. Не обясниха нищо нито на мен, нито на когото и да било.

По-късно разказали, че са ме транспортирали към Карсеп във връзка с незаконна и опасна дейност около рода Фроан, за която съм имал информация, както и че вероятно съм бил свързан с престъпна организация. За нещастие, обаче, съм избягал, докато са ме водели към града за подробен разпит.

Разбира се, не това се случи. Въпреки че се съпротивлявах, успяха да ме овържат, запушиха ми устата и сложиха непрогледна маска на главата ми. Не успях да разбера много, но не след дълго ме прехвърлиха на друга карета, която ме отведе на отдалечено място сред горите, където ме очакваше краят на житейския ми път. Мучах и се мятках, но всичко беше свършило.

КРАЙ

Бях подготвен за този момент. Огледах се подозрително наоколо, придърпах го към себе си и извадих от джоба си червения рубин. Очите на Реналд светнаха по-ярко, отколкото скъпоценният камък би могъл, дори огрят от най-ярката светлина. Той понечи да го вземе, но ръката ми се затвори и го върнах обратно в джоба си.

— Ще го получиш, когато ми донесеш лек. А пари за него сам ще трябва да намериш.

— Аз имам достатъч...

— Ако не си навит, ще питам друг. Но знам, че ти си човекът.

За момент се поколебах дали да не задържа рубина по някакъв начин, но прецених, че така със сигурност ще си навлека много неприятности и реших наистина да му го дам, когато ми донесе лека.

♦ *Запиши си кодовите думи „крило“, „лек“ и „клепач“, изтрий си кодовата дума „око“ и премини на ► Епизод 119*

Пристъпих отвън и се огледах. Въпреки че от предния двор се чуваше глъчка, не забелязах никого нито отстрани, нито по прозорците на сградата. Притичах приведен до тухлената постройка, не само за да съм по-незабележим, а защото стомахът ме болеше толкова, че не можех да се изправа. Идеята за прескачане на стената в момента изглеждаше абсурдна и без колебания преминах през тайната врата.

Не можех да рискувам да се движа по пътя, защото можеше да срещна някого от имението и да ме разпознае, или още по-лошо — някой от хората на капитан Веялс. От друга страна не трябваше да допускам Рикас да ме изпревари и да го изпусна, затова вложих огромни усилия да се движа колкото мога по-бързо през пресечения терен на петдесетина метра от пътя. Преминавах през ниви, градинки, плетове и огради, повърнах още няколко пъти, но се придвижвах почти без да спирам. След малко повече от час достигнах до покрайнините на Карсеп. Сигурен бях, че елфът не ме бе задминал, защото щях да забележа. Сега трябваше да избира къде да го причакам.

Пътят от имението се кръстосваше с друг чак в началото на предградията. Пресичащият го обикаляше извън крепостната стена, а покрай него бяха разположени основно бедняшки къщи, ферми, складове, обори и подобни. Господин Болтаниел със сигурност щеше да премине оттук, накъдето и да отиваше, така че можех да го изчакам някъде около кръстопътя. Недостатъкът на мястото бе слабата му оживеност и щеше да е трудно да остана незабелязан в следенето.

Ако навлезех навътре в града, отвъд крепостната стена, със сигурност нямаше да се набивам толкова на очи — в тази част градът беше оживен и имаше площад и градинка, от които можех да наблюдавам входа. Вариантът да го чакам там обаче криеше известен риск той да свие на другаде.

В главата ми се въртеше и мисълта, че има доста по-полезни неща, които да свърша в Карсеп. Така или иначе, те можеха да останат за после, но дали въобще си струваше да губя време в чакането и следенето на елфа? Накрая реших:

□ ... да го изчакам на кръстопътя ► Епизод [134](#)

- ... да го изчакам отвъд крепостните стени ► Епизод **152**
- ... да не се занимавам с него ► Епизод **160**

— Елинор... Искам да ти благодаря, че избираш точно мен за помощник. Времето, прекарано с теб, е най-приятното от целия ми престой в имението.

— За нищо, Клой, ти си отличен помощник...

— ... И не само защото работата с теб е най-лека. Просто компанията ти е изключително приятна.

◆ *Колко точки „отношения“ имаш?*

□ *под 24* ► Епизод **138**

□ *24 или повече* ► Епизод **149**

Намерих удобна позиция, от която да наблюдавам къщата и дори преминах два пъти покрай нея. Самата постройка бе допряна до други от всичките си страни, освен предната, и нямаше как да има заден вход. След около час загасна и последната светлина от втория етаж. Почаках още двадесетина минути за всеки случай и прецених, че няма смисъл да седя тук повече.

◆ *Запиши си кодовата дума „мармот“ и премини на ► Епизод 170*

Затворих очи и поех дълбоко въздух. Поведох Елинон за ръката, тя последва движенията ми и двамата седнахме на тревичката.

— Елинон, трябва да ти кажа нещо много сериозно...

Започнах да разказвам историята още от планиването на самия обир. Казах ѝ за разговорите със стражите и за задачата, която получих от тях. Когато приключих, тя стана и тръгна с бърза крачка към имението.

— Чакай... Не съм сигурен, че е добра идея да казваш на когото и да било. Не се знае кой още работи за тях. Със сигурност имат вътрешни хора.

— Единственият начин да се предпазя от това е да го изкарам на открито — отвърна тя. — Ще кажа на цялото имение, ще пратя известие на баща ми и ще поискам лична стража. Трябва да дойдат и следователи от града. А ти Клой, ще получиш съответстваща награда и защита.

□ *Можеш да опитам да я разубедея* ► Епизод [124](#)

□ *или да я оставя да действа както беше решила* ► Епизод [139](#)

Посрещнах Реналд, когато се върна от полето и го дръпнах настрана, за да поговорим. Започнах с това, че виждам колко по печен е от останалите и колко много се нуждае от помощта му. Разказах накратко за стражевата руна и за това колко важно е да я махна, но не споменах нищо за причината, нито за това как съм се сдобил с нея.

□ *Ако имаш кодовата дума „ключ“* ► Епизод [137](#)

□ *Иначе* ► Епизод [148](#)

Елинор ми се беше доверила и сега, благодарение на нея, се намирах извън имението и далеч от погледите на стражите и прислужниците.

□ *Можех да избягам* ► Епизод [111](#)

□ *или да убия Елинор и тогава да избягам* ► Епизод [132](#)

◆ *Ако тези варианти не ти допадат, направи нов избор на* ► Епизод [118](#)

Реналд ме гледаше изпод вежди, но все пак ме изслуша. Позамисли се, посумтя и насочи разговора в посока, която не беше неочаквана:

— Добре, а с какви пари да го купя и какво ще остане за мен?

Бих дал мило и драго за да се отърва от руната, но за нещастие в момента нямах пари. По Кралските Милостиви Възстановителни Програми заплащаха само малка част от прослужения труд, и то чак когато изтече срокът на слугуването.

□ *Можех да му обещаая парите, които щях да получа* ► Епизод **119**

□ *А може би разполагах с нещо по-ценно, с което бях готов да се разделя* ► Епизод **131**

— Може би нямаше да викам винаги теб, ако не беше толкова сладък.

Тя се приближи толкова близо до мен, че трябваше да погледне нагоре, за да срещне погледите ни. Очите ѝ бяха игриви, а тялото ѝ почти се допираше до моето. От толкова близо деколтето на виолетовата ѝ рокличка разкриваше почти целите ѝ прекрасни бели гърди и възбудата в мен стана неконтролируема. Прекарах ръка зад кръста ѝ и бавно допрях устни до нейните. Тя не се отдръпна. Целувката ни ставаше все по-страстна и усетих езичето ѝ върху моето. Ръката ми се спусна надолу, а гърдите и се притиснаха в мен.

— Сега не е подходящ момент, Клой... — каза задъхано тя и продължи още малко страстната целувка. После лекичко ме избута. — Нямаме време, а и тук гледат прекалено много животни. Не ми се мисли какво ще се случи, ако Рикас разбере.

Адреналинът във вените ми не ми позволяваше да мисля рационално, но успях да се въздържа и да не упорствам и само кимнах.

◆ *Добави си 20 точки в графа „отношения“ и премини на* ►
Епизод **138**

Бягах часове наред навътре в Еленовия Лес, с надеждата да се отдалеча достатъчно от имението, града и преследвачите, които щяха да тръгнат по петите ми. Когато вече нямах сили нито да тичам, нито да ходя, намерих убежище в една драка, в която реших да ношувам.

Въпреки всичките ми усилия, следотърсачите успяха да ме открият още преди утрото. Не знам дали работеха за стражите, Тъмното Братство или някой друг, но не бяха изпратени да ме хванат. Намерих смъртта си дълбоко сред горските дебри, където заровиха и тялото ми. В имението и Карсеп така и не разбраха какво се е случило с мен, въпреки вялите опити на някои от стражите да стигнат до дъното на историята.

КРАЙ

В столовата седнах до Митъл, както често правех, така или иначе. Предният ден за него беше свободен и знаех, че е отишъл до града. Без дори да го питам, той ми подаде в ръцете малка кръгла дървена кутийка. Не искаше да ми каже откъде я е купил, но ми обясни, че мазилото вътре в нея ще изсмуче магията от руната и въпреки че знакът ще остане татуиран на тялото ми, няма да могат да ме проследят чрез него. Благодарих му от все сърце и прибрах кутийката. Излапах вечерята си за две минути и забързано тръгнах към стаята.

◆ Премини на ► Епизод [181](#)

Избрах една от пейките в градинката след градските стени, от която можех да наблюдавам добре входа. Въпреки късния час, наоколо имаше много хора — влюбени двойки по пейките, пияници, които водеха шумни спорове в отсрещната кръчма и пред нея, и стражи около портите, които за щастие не ми обърнаха никакво внимание, когато преминах покрай тях.

Чувствах се ужасно уморен и с огромни усилия успях да запазя концентрация. Рикас влезе в града след повече от час, малко след полунощ. В ръцете си държеше букет цветя. Той поздрави стражите и продължи в посока центъра на града. Изчаках малко и тръгнах след него. Гледах да поддържам дистанция от около една пресечка и ходех с наведена глава. След няколко минути следене, когато щях да свивам след него в поредната уличка, видях, че се е спрял пред една от къщите, на не повече от петнадесет метра от мен. За да не минавам покрай него, продължих напред бавно, почесах глава с лявата си ръка, за да прикрия лицето си от неговата посока и надзърнах няколко пъти. Рикас бе поднесъл цветята на приятелката си. Тя бе висока почти колкото него, имаше красиви слаби крака, а русите ѝ коси се спускаха почти до кръста. Целунаха се и се прегърнаха. В този кратък момент видях, ако очите ми не ме лъжеха, лицето на другия елф, който... който беше мъж. Двамата влязоха в къщата, а аз продължих без да поглеждам повече. Седнах на първата пейка, която срещнах, и забих поглед в земята. Опитах се да не мисля какво точно ще се случи в къщата, но предположих, че то няма нищо общо с неприятностите на Елинор.

◆ *Запиши си кодова дума „видра“ и направи своя избор.*

□ *Все пак можеш да изчакам още час-два и да проследя Рикас, ако тръгне нанякъде ► Епизод **144***

□ *или да прекратя следенето му за тази вечер ► Епизод **160***

— Хей! — извиках и отново го застигнах. — Не разбирате! Сутринта може да не е жив. Плануват да го убият тази вечер!

Погледът му се поизбистри, обърна се към мен и ме попита с нотки на съмнение в гласа:

— Кой ти го каза това?

— Виж, в този разговор вече загубихме прекалено много време. Смъртта му ще тежи на твоите плещи!

— Имай късмет да ме лъжеш! — закани се той и добави. — Не мърдай от тук, отивам да взема подкрепление.

— Не... — смотолевих, но той вече тичаше към префектурата.

Бях поне на няколко пресечки разстояние за времето, за което стражът се е върнал, и продължавах да бягам с добро темпо. Търсенето на Хайнс за вечерта бе приключило безуспешно.

◆ Премини на ► Епизод **180**

Чух стъпките на Митъл само секунда преди да влезе в стаята, но успях да напъхам кинжала в дрехите си, преди да влезе. Той видя само как се запасвам нервно, сепна се за момент, но не каза нищо. Забеляза и нарциса, но и за него не попита. Полежах умислен, без да се приготвям за сън, и така неусетно изтече един час. Отвън мръкна съвсем, а до това време по-голямата част от прислугата вече спеше. Митъл също си легна, но още бе буден.

Тази вечер трябваше да се действа. Утре сутринта в имението можех да бъда само аз, само Елинол или никой от двама ни. Ако и двамата се събудехме в леглата си, то до вечерта щях вече да съм или мъртъв, или заточен в някое подземие далече от хорските погледи.

Преди обаче да предприема каквито и да било действия, трябваше да се погрижа Митъл да не създаде допълнителни проблеми. Колебаех се между следните варианти:

- да му кажа, че Елинол ме е повикала за работа ► Епизод **182**
- да му кажа, че съм влюбен в Елинол и отивам при нея ► Епизод **189**
- да не му казвам нищо и просто да си изляза ► Епизод **196**
- да изчакам да заспи и да се измъкна тихо от стаята ► Епизод **203**
- да изчакам да заспи и да го убия в съня му ► Епизод **210**

Ако имаше някой от стражите, на когото можех да се доверя, това беше капитан Хайнс. Подозирах, че той не е замесен в цялата история и че може да намери начин, по който да се справим със ситуацията. Насочих се към префектурата, защото само там можех да го издиря, като силно се надявах да е нощна смяна днес. Можех да подходя по три начина:

□ да зачакам час или два някъде отвън, с надеждата да го видя да влиза или излиза и да го заговоря извън префектурата ► Епизод **164**

□ да изчакам излизането на някой от стражите и да го попитам за капитан Хайнс ► Епизод **176**

□ да вляза в префектурата и да го потърся ► Епизод **187**

— Знам, че е рисковано, но трябва да науча повече. Нещата не ми изглеждат добре.

— Слушай! — отвърна той. — Трябва да изпълняваш точно каквото ти казват тези хора. Видя сам капитан Веялс, а нещата продължават от него нагоре. Как се измъкна от имението?

— Аз... — замислих се за момент. — Избягах, но ще се върна преди някой да е разбрал. Кажи ми, какво стана с Хрисам?

— Покрил се е малкият плъх, но ще го оправя. Пуснал съм награда за главата му и в момента, в който се покаже, даже няма да разбере откъде му е дошло. За теб също съм се погрижил. Ако се справиш с тая... задача, ще ни позлатят и двамата. Най-вече тебе, де. Бягай сега бързо наобратно, преди да са усетили, че те няма.

◆ Премини на ► Епизод **180**

Излязох през източната порта и се насочих към скривалището. Последните петдесетина метра преди къщата се промъкнах през треволяка встрани от пътя, за да не рискувам да бъда забелязан. Вътре беше тъмно и нямаше никакви признаци, че някой е в нея. Намерих ключа под камъка, под който по принцип го държахме, надникнах през прозорците, отключих възможно най-тихо и влязох. Проклятие! Нямаше никой. Заклучих и старателно върнах ключа на място, като внимавах да не оставям никакви следи от това, че е бил вземан скоро. Пътят ми оттук беше в посока града накъдето и да отивах, затова тръгнах наобратно без колебания, а впоследствие помислих накъде ще ходя. С идването си дотук изгубих час и половина в безуспешно търсене на Хрисам, а дори не знаех дали е останал в града.

◆ *Запиши си кодова дума „мишок“.*

□ *Изпсувах тихичко и се насочих към стаята в склада ► Епизод*

168

□ *или се отказах от търсенето на Хрисам ► Епизод **180***

Изритах ножа настрани и се нахвърлих върху Хрисам, преди още да се е изправил. Ръцете ни се вкопчиха едни в други, но аз бях в по-добра позиция и физически го превъзхождах, въпреки преумората. Отскубнах дясната си ръка и започнах да го блъскам в главата. Той направи безуспешен опит да се предпази, но след няколко удара съпротивата му съвсем омекна и го довърших. Забих юмрук още дузина пъти в лицето му, макар че след половината вече бе изгубил съзнание. Когато приключих, лицето му беше подуто и цялото в кръв. Изправих се и го изритах в бъбреците с всичка сила.

— Това се случва с предателите! — изкрещях и се изплюх отгоре му.

Погледнах към ножа и за момент се замислих дали да не го довърша, но веднага пропъдих тази мисъл от главата си, извърнах се и тръгнах наобратно. Оттук имах поне половин час връщане само докато напусна пристанищния район, затова ускорих темпото.

◆ *Запиши си кодовата дума „паткан“ и премини на ► Епизод*
180

Реших да премина по покрива. Сега оставаха два важни въпроса — накъде да отида и как. Единият вариант, който ме блазнеше, бе от терасата на втория етаж да продължа надолу, да избягам колкото мога по-далеч от имението и никога да не се върна. Другият беше да посетя лейди Елинон Фроан.

За методите на слизане също трябваше да реша — дали да се придвижвам бавно и внимателно, или да се спусна с най-бързата скорост, на която съм способен. Без да губя време за колебание тръгнах:

- *внимателно към терасата и стаята на Елинон* ► Епизод **191**
- *бързо към терасата и стаята на Елинон* ► Епизод **197**
- *внимателно да слизам от сградата* ► Епизод **207**
- *бързо да слизам от сградата* ► Епизод **217**

Нощта още беше млада и можех да се възползвам от това, че по стечение на обстоятелствата бях успял да изляза от имението. Но за какво щеше да е най-добре използвано времето?

□ *Можех да потърся Тано в „Куцата медуза“* ► Епизод **195**

□ *Хрисам щеше да е по-труден за откриване, но можех да проверя на местата, на които се покривахме заедно, когато ситуацията го изискваше* ► Епизод **185**

□ *Може би някой от стражите можеше да ми е полезен* ► Епизод **166**

□ *Разбира се, можех просто да се върна в имението* ► Епизод **175**

□ *или разчитайки, че никой няма да ме потърси близките часове, да вляза навътре в Еленовия Лес, където да се покрива за няколко дена и да обмисля следващите си стъпки* ► Епизод **150**

◆ *Имаш правото да избереш само място, на което още не си пробвал да отидеш тази вечер!*

— Хей, хей! — извиках и отново го застигнах. — Не разбирате! Сутринта ще е прекалено късно. Имам информация за него и трябва да говорим веднага.

— Каква пък информация имаш? — попита ме ядно. — Кажи на мен.

— Вижте, в този разговор вече загубихме прекалено много време. Не работя за първи път с капитана и докладвам единствено на него, още повече, че вероятно има замесени хора от стражите. Той сам даде това нареждане. Ако не ме заведеш до дома му, няма да е много доволен, че е пропуснал да залови едни от най-сериозните престъпници в Карсеп. Ще е заради теб.

— Имай късмет да ме лъжеш! — закани се той и добави. — Ще те изнамеря и ще те тикна в тъмницата преди да си разбрал какво става. Добре че живее в моята посока... — продължи да си мърмори, докато ме водеше към дома на Хайнс.

Десетина минути по-късно стигнахме и стражът потропа на вратата. Той хвърли няколко изпълнени със съмнение погледи към мен, изсумтя нещо и почука пак. Капитанът отключи, отвори съвсем леко и надзърна. Когато ни видя пред вратата, махна веригата и пристъпи отвън при нас. Беше гол от кръста нагоре и държеше къс меч в ръката си.

— Капитане, съжалявам че ви притесняваме по това време — започна да мънка стражът и гледаше в земята. — Това момче настояваше, че има важна информация и не поиска да говори с никой друг. Извинявам се, че така го водя тука, реших, че...

— Добре си направил, сержант Венард, благодаря ти много. Върви си сега, а аз ще се погрижа да бъдеш възнаграден — замисли се и добави: — И не казвай на никого за това, чу ли? Нито дума!

— Разбира се, капитане. Нито дума. Лека вечер и се извинявам пак...

Капитанът ме покани в къщата си и заключи вратата, след като влязох. Мечът подпря до вратата, взе свещта, която бе оставил на пода, и двамата седнахме един срещу друг на масата.

— Разкажи ми всичко — рече ми той с мек тон.

— Нямам много време — отвърнах. — Ако забележат, че ме няма, ще стане лошо. Затова ще бъда кратък...

Разказах му за ситуацията, в която ме бяха поставили, за съмненията на Елинон и лорд Фроан и за задачата, която ми възложи капитан Веялс. Когато приключих настана тишина за близо минута. Капитанът бе подпрял глава с ръката си и гледаше празно към масата вгълбен в своите мисли.

— Това е нещо толкова мащабно, че не знам дали въобще има човек в Карсеп, на когото мога да се доверя. Ако лорд Едгард Фроан стои зад това и с него е капитан Веялс, на практика целият град е срещу нас. Ще взема незабавни мерки, но трябва да обмисля добре ситуацията. Вероятно ще трябва да поискам помощ от столицата. Засега още няколко дена ще трябва да действаме тихомълком с теб. Дай ми малко време. Може ли да излезеш и утре вечер? Дотогава трябва да имам готов план.

— Изключено — отвърнах. — Дори сега рискувам прекалено много. Мога да опитам да изляза от имението, но трябва да е за кратко и пак ще е трудно. Може да се срещнем в горичката там. Има една поляна...

Разбрахме се да ме чака в полунощ в гъсталака, в който днес бяхме с Елинон. После си стиснахме ръцете и тръгнах забързано, защото времето, с което разполагах, неумолимо отлиташе.

◆ *Запиши си кодовата дума „язовец“ и премини на ► Епизод 180*

В столовата седнах до Реналд. Предният ден за него беше свободен и знаех, че е отишъл до града. Заприказва ме небрежно и когато наоколо останаха малко хора и никой не гледаше към нас, той бутна в ръката ми малка стъклена колбичка, чието гърло бе запушено с восък. В нея имаше зеленикаво пихтиесто вещество.

— Чупиш и мажеш на мястото. Ако не втриеш внимателно, може да не хване, а и му трябвали няколко часа да преседи.

— Благодаря ти... Знаех, че си печен.

Изкарах ръката си от джоба, ръкувахме се и той се оттегли към стаята си със забързана крачка. Излапах вечерята си за две минути и постъпих като него. Рубинът вече беше в Реналд, но за мен мехлемът бе далеч по-ценен.

◆ *Запиши си кодова дума „цяр“ и премини на ► Епизод **181***

Върнах се в имението през тайния вход и забързано се насочих към лечебницата. На десетина метра от нея видях вътре един от стражите! Изпсувах наум и тръгнах към стаята си с намерението да измисля някакво оправдание възможно най-бързо. Вероятно бяха забелязали, че и там ме няма. Въпреки че доста хора вече бяха будни, никой не ме спря. Прибрах се и започнах трескаво да мисля. За нещастие, така и не се наложи да обяснявам.

◆ Премини на ► Епизод [140](#)

Безуспешно наблюдавах входа на префектурата в продължение на близо два часа. Доста стражи влизаха и излизаха. Някои от тях водеха задържани, други пък идваха с пострадали граждани, идващи да дадат показания. Хайнс обаче не се появи.

◆ *Запиши си кодовата дума „борсук“ и направи своя избор.*

□ *Обезкуражен и ядосан от несполуката реших да питам за него някой от стражите извън префектурата ► Епизод **176***

□ *да вляза в префектурата, за да го потърся ► Епизод **187***

□ *или да не се занимавам повече с капитан Хайнс ► Епизод **180***

Отворих вратата и пристъпих в „Медузата“. Въпреки късния час вътре имаше доста хора, повечето от които познавах. Тано също беше вътре, зяпна ме ококорен, с увиснало чене, стана и за секунди ме изведе навън. Отидохме да говорим зад кръчмата.

— Какво правиш тук, дявол го взел? Да не си си изгубил съвсем ума? Искаш да ни убият и двамата ли?

Всъщност, какво очаквах от срещата с Тано?

◆ *Запиши си кодова дума „невестулка“.*

□ *Надявах се да получа повече информация* ► Епизод **156**

□ *или да измислим с него как да праметнем капитан Веял* ► Епизод **186**

◆ *Имаш ли поне една от кодовите думи „вишни“ или „рицар“?*

□ Да ► Епизод **155**

□ Не ► Епизод **169**

Полежах умислен в леглото, като несъзнателно си играех с цветето. Неусетно мина повече от час, а отвън се мръкна съвсем. До това време по-голямата част от прислугата вече спеше.

Тази вечер трябваше да се действа. Утре сутринта в имението можех да бъда само аз, само Елинор или никой от двамата ни. Ако и двамата се събудехме в леглата си, то до вечерта щях вече да съм или мъртъв, или заточен в някое подземие далече от хорските погледи.

Усамотената таванска стая, която бях избрал, ми даваше две сериозни предимства. Първо, че никой не би забелязал липсата ми преди сутринта, и второ — през прозореца ѝ можех да изляза на покрива на имението без проблеми и оттам да се спусна към терасата на втория етаж, с която завършваше коридора на благородническите покои. Този маршрут оглеждах и обмислях неведнъж. Слизането към терасата нямаше да е лесно, защото височината между етажите бе близо четири метра, а стената — трудна за катерене и без много места за стъпване или захващане. Другата опасност на минаването през покрива се криеше в това, че някой можеше да ме забележи лесно от двора, както докато съм горе, така и при слизането.

Плюсът на този вариант се изразяваше в това, че щях да избегна срещата със стража, който задължително стоеше някъде във входната зала, а също и с други хора по коридорите и стълбищата. Избрах:

□ *да се промъкна по покрива* ► Епизод **159**

□ *да мина по нормалния път* ► Епизод **199**

Излязох на алеята, която вървеше покрай брега и се запътих към склада. Все още беше рано дори за риболовните кораби и наоколо нямаше жива душа. Скривалището се намираше до един от най-отдалечените и западнали кейове и бе почти безлюдно дори и през деня. Влязох в склада и се насочих към няколкото стаички, които се намираха в най-задната част на сградата. Вложих цялото си старание да се движа тихо, доколкото изпопадалата на пода мазилка и боклуци го позволяваха. Въпреки това, тук беше изключително тъмно и не виждах къде точно стъпвам. Вдигайки минимален шум се докопах до вратата. Тя нямаше нито ключалка, нито дръжка, но Хрисам я залостваше отвътре с два райбера. Бутнах я леко, но не се отвори. Значи някой беше вътре! Как трябваше да постъпя сега?

□ *Да изкъртя райберите с ритник, да връхлетя вътре и да пребия Хрисам, преди да е усетил какво става* ► Епизод **178**

□ *Да почукам, да вляза и да говоря с него* ► Епизод **188**

Замислих се за момент дали да не отида в централната префектура, но какво щях да им кажа? Та нали самите те ме пратиха в имението. Даже ако разберат, че съм го напуснал, можеше да си изпатя много. В крайна сметка реших да не ходя на там.

◆ *Върни се на епизода на последния си избор (160 или 170) и направи нов.*

Не ми оставаше много време. Вероятно минаваше два часът през нощта, а към пет-шест из имението се будеха доста хора и ми се искаше да се прибера преди това.

□ *Можех да потърся Тано в „Куцата медуза“* ► Епизод **195**

□ *Хрисам щеше да е по-труден за откриване, но можех да проверя на местата, на които се покривахме заедно, когато ситуацията го изискваше* ► Епизод **185**

□ *Може би някой от стражите можеше да ми е полезен* ► Епизод **166**

□ *Разбира се, можех просто да се върна в имението* ► Епизод **175**

□ *Или разчитайки, че никой няма да ме потърси близките часове, да вляза навътре в Еленовия Лес, където да се покрива за няколко дена и да обмисля следващите си стъпки* ► Епизод **150**

◆ *Имаш правото да избереш само място, на което още не си пробвал да отидеш тази вечер!*

Приблжих се до прозореца в дъното на коридора, който се намираше точно до стълбите към стаите на слугите и се падаше странично на сградата. Огледах двора и когато прецених, че няма никой, се прехвърлих през перваза. Оттук нататък не загубих и секунда. Прибягах пъргаво до външната стена, подбирайки най-тъмните маршрути, прескочих я и навлязох в гората.

◆ Премини на ► Епизод [200](#)

Седнахме един срещу друг и той започна да разказва.

— Два дена преди да направим обира, Яско Черният ми каза, че случайно видял Скаридата да говори с някакви доста съмнителни типове, изтупани, с ризи, злата и така нататък, в „Сребърния хан“ до префектурата на центъра. След като ви заловиха, Тано разказал на всички, че аз съм пропял на стражите, но ти знаеш, че не е вярно! Защо бих го направил и щях ли да съм тук? Той е организирал цялата работа и не само това! Копелето е обявило награда петдесет жълтици за главата ми! Според мен той ни е накиснал от самото начало, теб използва, а с мен си е измил ръцете, за да не се разбере, че работи със стражите.

Звучеше ми наистина разпаден и убедителен, но знаех, че би могъл да излъже и собствената си майка, ако имаше такава. Хрисам бе професионалист в това и можех единствено да приема думите му на доверие. Говорихме още двадесет минути и му разказах някои неща — само такива, които така или иначе щеше да знае, в случай че беше с хората, които в момента ми дърпаха конците.

— Смятам да се махна от тук — каза замислено към края на разговора. — Този проблем не е лъжица за нашата уста. Не само стражите, но и собствените ни приятели са срещу нас. Следващата сутрин отплава един кораб от рибарския пристан за Кралството на морските народи — „Абаносовия дракон“. Мисля да се скрия на борда и да се надявам на тяхната снизходителност, когато ме намерят. Съветвам те и ти да дойдеш.

Рибарският пристан се намираще на около два километра от града и се използваше предимно от малки кораби и лодки, но освен рибарите, други също го предпочитаха, заради по-ниските такси и минималния контрол.

— Ще видим Хрис, трябва да обмисля нещата.

— Ако ще идваш, бъди в три след полунощ пред кораба.

Кимнах и се разделихме с приятелска прегръдка.

◆ *Запиши си кодовата дума „плъх“ и премини на ► Епизод 180*

— Не, Тано. Няма да стане така. Струва ми се, че ако направя каквото искат, тогава не в Аркадия, ами в цяла Крея няма да мога да си намеря място. А и не виждам за какво ще им трябвавам после, че да си правят чак такъв труд да ме покриват и да ме позлатяват.

Той се умисли, накрая въздъхна и рече с бавен и спокоен тон:

— Добре. Щом така си решил. Не мога да те оставя сам. Ела да говорим в стаята и ще измислим как да действваме нататък.

Преминахме набързо през кръчмата, стигнахме стаята на Тано и той ме покани да вляза. В помещението беше тъмно, но въпреки това тренираният ми поглед забеляза веднага важния детайл вътре. На нощното шкафче на Скаридата в малка вазичка стоеше черен нарцис! Преди да успея да кажа каквото и да било, усетих сковаваща болка от забитото в гърба ми острие. Изпъшках тихо и се свлякох на пода.

— Тъпо хлапе — изгледа ме със съжаление Тано. — Виж какво ме принуждаваш да направя. Да не мислиш, че исках да стане по този начин? И мен ме принудиха. А сега, нямаш представа колко пари ще губя заради теб и в колко неприятности ме забъркваш... Ако можех да те убия два пъти, щях да го направя.

Приведе се към мен с кинжала и довърши започнатото.

КРАЙ

В столовата седнах до Реналд. Предния ден за него беше свободен и знаех, че е отишъл до града. Заприказва ме небрежно и когато наоколо останаха малко хора и никой не гледаше към нас, той бутна в ръката ми малка стъклена колбичка, чието гърло бе запушено с восък. В нея имаше зеленикаво пихтиесто вещество.

— Чупиш и мажеш на мястото. Ако не втриеш внимателно, може да не хване, а и му трябвали няколко часа да преседи.

— Благодаря ти... Знаех, че си печен.

— Печен-непечен, гледай да спазиш своята част от обещанието.

— Можеш да си сигурен в това — отвърнах.

Излапах вечерята си за две минути и забързано тръгнах към стаята.

◆ Премини на ► Епизод **181**

На връщане прецених, че шансът за нежелани срещи по пътя през тези часове на нощта е нищожен. Честно казано се чувствах толкова изтощен, че нямах и сили да се движа отново встрани от него. Ходех със забързана крачка и готовност, ако се наложи да се отклоня и скрия някъде встрани.

Стигнах до имението за по-малко от час, влязох през тайния вход, залостих го и се промъкнах към лечебницата. Нямаше индикация някой да е забелязал липсата ми. Легнах тихо в леглото и заспах за секунди.

Нататък всичко се случи според плана на Елиноор. Сутринта получих „противоотровата“, свещеникът прецени състоянието ми за добро и се оттеглих да си доспя в моята стая. Събудих се чак за вечеря и то не защото се бях наспал, а защото бях прегладнял като вълк. Все още се чувствах ужасно отпаднал и възнамерявах да си доспя след вечерята. За момента обаче побързах да сляза към столовата.

◆ Премини на ► Епизод [179](#)

Реших да изчакам момент, в който мога да заприказвам само един страж, тъй като простата математика показваше, че колкото повече от тях ме видеха, толкова повече се увеличаваше шансът да попадна на някой, участващ в заговора срещу рода Фроан. А това със сигурност бе нежелателно. Отне ми тридесетина минути чакане, но накрая то се увенча с успех. С бърза крачка застигнах самотния страж, който се отдалечаваше от префектурата.

— Почакайте! — подвикнах му. — Имам нужда от помощта Ви!

Той се обърна и ме огледа навъсено. Не можех да преценя дали просто много му се спи, или освен това е и пил, но изглеждаше много заспал и говореше бавно.

— Момче... Иди в префектурата... Смяната ми свърши на мене...

— Трябва да говоря с капитан Хайнс — настоях аз.

— Пробвай сутринта, сега вероятно си спи у тях.

Стражът счете разговора за приключил, обърна се и тръгна. Трябваше да измисля нещо веднага или просто да се откажа. Нещо, което не търпи отлагане.

□ *Казах му, че смъртна опасност грози капитана* ► Епизод **153**

□ *или че съм информатор на Хайнс и трябва да говоря с него и само с него, при това незабавно* ► Епизод **161**

□ *Можех и да вляза в префектурата* ► Епизод **187**

□ *или просто да се откажа от търсенето на Хайнс* ► Епизод

180

Добре знаех коя е стаята на Тано и катеренето до нея нямаше да ме затрудни, въпреки отвратителното физическо състояние, в което се намирах. Прозорецът се намираше от задната страна на зданието, откъм морето и нямаше кой да ме види, докато се качвам. В стаята беше тъмно, а прозорецът беше отворен, което се очакваше, предвид жегата. Хвърлих няколко камъчета вътре, почаках малко и се изкатерих набързо до горе. Набрах се на перваза и огледах стаята, преди да се прехвърля. За малко да падна от изненада и то съвсем буквално. На нощното шкафче на Скаридата в малка вазичка стоеше черен нарцис! Долен предател! Сигурно е бил в партия с капитан Веялс от самото начало. Слязох на обратно и се отдалечих от „Медузата“, преди някой да ме е забелязал.

◆ *Запиши си кодовата дума „пор“ и премини на ► Епизод 180*

Отдръпнах се крачка назад и изритах вратата с всичка сила. Райберите се огънаха настрани, а вратата тръгна да се отваря и се блъсна в нещо. Изритах я пак, тя отново блъсна Хрисам, който явно се беше долепил до нея преди това и сега се просна на земята. „Приятелят“ ми беше изпуснал ножа и още не можеше да осъзнае какво се случва, когато влетях в стаята. Трябваше да действам светкавично:

□ *Врълетях го, с идеята да го пребия, преди да е успял да реагира* ► Епизод **158**

□ *Нахвърлих се отгоре му, за да му приложя захват, да го обезсиля и да го разпитам* ► Епизод **193**

◆ Провери кои от следните кодови думи имаш записани:

- „цяр“ ► Епизод **151**
- „клепач“ и „лек“ ► Епизод **162**
- само „лек“ ► Епизод **174**
- нито една от горните ► Епизод **184**

◆ Колко кодови думи имаш от следните: „бобър“, „видра“, „мармот“, „мишок“, „паткан“, „плъх“, „невестулка“, „пор“, „борсук“ и „язовец“?

□ Една ► Епизод **160**

□ Две ► Епизод **170**

□ Три ► Епизод **190**

□ Повече от три ► Епизод **198**

Толкова бързах да използвам мазилото и да се отърва от магията, която ми беше направена от стражите, че в началото не забелязах черния нарцис, подпрян встрани до леглото ми. Вперил поглед в него, продължих да втривам мазилото. Когато приключих, се разтърсих из стаята за бележка с инструкции. Не намерих такава, но за сметка на това под одеялото ми беше скрит кинжал. Взех оръжието, извадих го от ножницата и го огледах. Острието беше тънко, но дълго близо двадесет сантиметра, добре наточено и леко. Въпреки семплата дръжка си личеше майсторската му изработка.

◆ *Имаш ли кодова дума „вълна“?*

□ *Да* ► Епизод [154](#)

□ *Не* ► Епизод [167](#)

— Митъл, господарката ми заръча да свърша една работа тази вечер. Може и да се позабавя малко, но ти не се тревожи.

Той ме погледна и сви рамене. Не знам какво си помисли, но така или иначе нямах намерение да му обяснявам нещо повече и излязох от стаята.

◆ *Ако имаш кодова дума „изгнание“ или нямаш кодова дума „крило“, запиши си кодова дума „лампа“ и премини на ► Епизод **199***

Всичко беше като сън, който все повече се замъглява и избледнява. Главата ми съвсем се замая, а краката ми започнаха да се подгъват. С последни усилия стигнах до полянката, седнах до едно широко дъбово дърво и се облегнах на ствола му. Затворих очи и неусетно загубих съзнание.

Събудих се от няколко леки шамара. Над мен бе застанал капитан Хайнс и ме гледаше уплашено. Усетих в устата си вкус, който бях опитвал и преди — вкуса на лечебен еликсир.

— Пресвети Филеной! Помислих, че съм закъснял прекалено много! Кажете ми какво става?!

Изправих се и се разтъпках малко. Еликсирът възвърна част от силите ми, а раната се бе затворила и макар да не бе напълно заздравяла, вече не кървеше. Подредих мислите в главата си и се обърнах към Хайнс.

— Този следобед получих уговорения знак, че трябва да действам. Опитах се да предупредя господарката, но тогава се появиха стражите, които явно следяха всяка моя стъпка...

Успях в движение да натъкмя история, която да е в моя полза и да звучи достатъчно достоверна.

— ... И така избягах до тук. Мисля, че трябва незабавно да се притечете на помощ на Елинор! Няма време за губене!

— Слушай, момче. Положението е тежко, не знам къде да се покриеш, че да си на сигурно... Ще пуснат по петите ти, а и по моите, ако успея да измъкна лейди Фроан, такива преследвачи, от които трудно може да избяга човек, а още по-трудно да се скрие. Ако искаш, ела с мен, но ще е опасно...

— Капитан Хайнс, направих каквото можах. Вървете да спасявате Елинор, а за мен не берете грижа. Сигурен съм, че ще се срещнем отново.

— Нека Филеной да бди над теб, момче. Надявам се да успееш да се скриеш. Съветът ми е да избягваш градовете, защото там ще са нащрек за теб.

Стиснахме си ръцете и се разделихме. Капитанът яхна коня си и го пришпори към имението. Аз също нямах време за губене и хукнах презглава възможно най-далече от полянката.

◆ Премини на ► Епизод **200**

Когато се прибрах в стаята бях толкова уморен, че в желанието да си легна миг по-скоро не забелязах веднага черния нарцис, подпрян встрани до леглото ми. Вперих поглед в него, после се опомних и се разтърсих из стаята за бележка с инструкции. Не намерих такава, но за сметка на това под одеялото ми беше скрит кинжал. Взех оръжието, извадих го от ножницата и го огледах. Острието беше тънко, но дълго близо двадесет сантиметра, добре наточено и леко. Въпреки семплата дръжка си личеше майсторската му изработка.

◆ *Имаш ли кодова дума „вълна“?*

□ *Да* ► Епизод **154**

□ *Не* ► Епизод **167**

Имаше две места, на които най-често отивахме с Хрисам, когато нямахме пари да плащаме за подслон на Тано, или се налагаше да се покрием за известно време след някой от ударите, при които дори и в „Медузата“ не бе достатъчно сигурно. Едното беше самотна запустяла къщурка, за която можеше да се спори дали е в града или извън него. Мястото беше удобно за живеене, намираще се встрани от пътя и далеч от хорските погледи. Само аз, Хрисам и две други момчета знаехме за там и се бяхме заклели да не казваме на никой друг.

Второто място бе малка стаичка в един порутен склад в пристанищната част. Това беше „домът“ на Хрисам, преди Тано да го вземе под крилото си и аз бях единственият, който знаеше за скривалището. За сметка на потайността му обаче, бе съвсем тясно, влажно, нямаше прозорци и като цяло не го предпочитах, когато трябваше да се крия повече от ден или два. По-важният въпрос обаче беше какво бе предпочел Хрисам.

□ *Изоставената къща* ► Епизод **157**

□ *Стаята в склада* ► Епизод **168**

— Тано, нещата не ми изглеждат добре. Искам да се измъкна оттам и да се покрия. Дай да измислим някаква схема.

— Слушай! — отвърна той. — Трябва да изпълняваш точно каквото ти казват тези хора. Видя сам капитан Веялс, а нещата продължават от него нагоре. Мислиш, че на мен ми е приятно ли? Няма измъкване от тях, къде ще се покриеш? Аркадия ще ни се стори тясна и на двамата. Хванали сме се на хорото — ще играем. Каквото и да искат, трябва да го направиш, а после — после ще платят доста добре. Поне това успях да подсигурия. А сега бягай бързо наобратно, преди да са усетили, че те няма.

□ *Реших твърдо да кажа, че искам да се измъкна оттам* ►
Епизод **173**

□ *или да го послушам и да се махна оттук час по скоро* ► Епизод
180

На входа на префектурата стоеше един от стражите, спря ме и попита за какво съм дошъл. Обясних му, че спешно търся капитан Хайнс за нещо много важно. Той ме насочи към стаята, в която стояха дежурните за вечерта и каза да говоря с тях, защото капитанът май не бил тук в момента. Дежурните играеха карти и шумно обсъждаха нещо, но когато пристъпих в помещението, всички млъкнаха и ме изгледаха с любопитство и учудване. Повторих отново същото, което бях казал на входа. За момент настана тишина, после единият от тях стана и тръгна към мен.

— Аз ще го извикам, момче, ела да го изчакаш в една от стаите.

Заедно с още един от колегите си ме ескортираха до една от стаите за разпити и ме заключиха вътре. След петнадесетина минути в стаята влязоха трима стражи, двама от тях вече бях виждал при залавянето ми, и въпреки съпротивата ми успяха да ме хванат и да изсипят съдържанието на една колба в гърлото ми — по всяка вероятност приспивателно или отрова. Почти моментално загубих съзнание.

Не знам къде са ме изнесли, нито как са го направили и какво са обяснили на останалите, ако въобще имаше такива, които не са замесени в мръсните им интриги. Така или иначе, никога не се събудих от този сън и никой не разбра какво се е случило с мен, нито в града, нито в имението.

КРАЙ

— Отвори Хрисаме, аз съм. Знам, че си вътре.

Замълчах и се вслушах в тишината. След секунда чух дръпването на райберите и вратата се отвори. Хрисам стоеше пред нея с нож в ръка, но когато ме видя го захвърли отзад върху спалния си чувал.

— Нямах си представа колко се радвам да те видя, приятелю. Не вярвах, че ще се измъкнеш, мислех си, че...

— Не съм се измъкнал — прекъснах го. — Имам много малко време. Разкажи ми какво стана.

◆ Премини на ► Епизод [172](#)

— Митъл, ще ти кажа нещо, но те моля да не казваш на никого.

Овчарчето ме погледна с любопитство. За момент в стаята настана тишина и после той кимна.

— Имам чувства към лейди Елинор. Тя също не е безразлична към мен. Отивам да се видя с нея, защото трябва да говорим. Моля те да не казваш на никого.

Наведох се, взех нарциса и го помирисах. Примижах и тръгнах към вратата.

— Клой... — рече Митъл — Знаех и без да ми ка'аш. Да знаеш, че и други мож' да са се сетили, личи ти мно'о. Но ако някой разбере, ня'а да е от мен.

Усмигнах му се и пристъпих навън. Затворих вратата и усмивката ми стана още по-широка. След няколко крачки забутах нарциса в една от вазите със сухи цветя в коридора, тъй като определено не беше добра идея да се разхождам точно с това цвете из имението.

◆ Премини на ► Епизод [199](#)

Небето започна съвсем леко да просветлява от изток и разбрах, че времето ми в Карсеп е изтекло.

□ *Можех да се върна в имението* ► Епизод **175**

□ *Или разчитайки, че никой няма да ме потърси близките часове, да вляза навътре в Еленовия Лес, където да се покрия за няколко дена и да обмисля следващите си стъпки* ► Епизод **150**

Колкото и да се притеснявах, че някой може да ме види, осъзнавах добре, че спускането по отвесна стена е трудно и опасно, особено без никакви помощни приспособления. Затова подходих с цялото си внимание и отделих достатъчно време на слизането, подбирайки всяка своя хватка и стъпка в цепнатините на камъните, от които бе изградено имението. За мое щастие, никой не премина от тази страна на сградата и благополучно стигнах до терасата. Вратата бе отворена и влязох в коридора.

◆ Премини на ► Епизод [215](#)

Спрях, седнах до едно широко дъбово дърво и се облегнах на ствола му. Извадих лечебния еликсир, който бях задигнал предната вечер, и го изгълтах на един дъх. Мигновено усетих как раната ми се затваря и силата ми се възвръща. Ободрен и окуражен продължих своето бягство.

◆ *Зачеркни си кодова дума „сок“ и премини на ► Епизод **200***

Изритах ножа настрани и се нахвърлих върху Хрисам, преди още да се е изправил. Ръцете ни се вкопчиха едни в други, а аз се възползвах от по-добрата си позиция и физическото си преимущество и се опитах да натисна врата му с лакът.

— Чакай! — изграчи той.

Не отхлабих хватката си, но той успя да се отмести и наклони, загубих равновесие и ме събори до него, без обаче да успее да откопчи ръцете ми от неговите.

— Спри се! — изкрещя.

Видях, че само се защитава, без да се опитва от своя страна да ме пребори, охлабих хватката си и го пуснах, като имах предвид и това, че ножът бе по-близо до мен.

— Защо ни предаде?! — попитах го задъхано — Не съм го очаквал от теб!

— Това ли мислиш, че аз съм предателят? Никога не бих те предал, ти си ми като брат!

— Защо си тук тогава и къде беше, когато стражите бяха по петите ми?

◆ Премини на ► Епизод [172](#)

Прецених, че е късно за обяснения и се нахвърлих към него, за да го пробода с оръжието си. Той успя да изкара меч си навреме, направи стъпка встрани и също замахна към мен. Острието ми мина на сантиметри от гърлото му, но неговият меч бе доста по-дълъг и промуши стомаха ми. Изпуснах кинжала, скован от болка. Стражът пристъпи към мен, забивайки меча още по-дълбоко, изгледа ме презрително и откъсна медальона с вампирската кръв от шията ми. Прибра го в джоба си и злобно развъртя оръжието си в мен. Искаше ми се да крещя от болка, но само пъшках тихо, защото няхах дъх за повече. Той ме изрита в гърдите и се строполих на пода, все още в съзнание. Последното, което видях, преди тъмнината да обгърне погледа ми, беше как стражът вдигна кинжала ми от пода и се насочи към стълбите на благородническите покои.

КРАЙ

Без много колебания се запътих към „Куцата медуза“. В моменти като този имах нужда да говоря с моите хора и по-специално с Тано, за да реша как да действам. Мина доста време, за което той трябваше да е събрал повече информация и да е измислил някакво решение на моите и неговите проблеми.

Още когато стигнах квартала се почувствах много по-добре — в свои води, свободен. Когато наближих обаче, се зачудих дали да вляза открито в кръчмата и да потърся Тано, или да се покатеря до стаята му на втория етаж и да го изчакам там, ако още не си е легнал. Избрах:

□ *да вляза в кръчмата* ► Епизод **165**

□ *да се покатеря в стаята* ► Епизод **177**

Без да казвам каквото и да било станах и се насочих към вратата. Митъл ме проследи с поглед, но както обикновено остана мълчалив. Не знам какво си помисли, но така или иначе нямах намерение да се занимавам с него и да губя време в обяснения.

◆ Ако имаш кодова дума „изгнание“ си запиши кодова дума „лампа“ и премини на ► Епизод **199**

Подбирайки бързо цепнатините в камъните, които ползвах за стъпване или захващане, се придвижвах надолу със скоростта на котка. За няколко секунди се спуснах достатъчно ниско и скочих на широкия каменен парапет на терасата, а оттам на пода ѝ. Вратата бе отворена и влязох в коридора.

◆ Премини на ► Епизод [215](#)

Улисан в търсене на истината не усетих кога се е съмнало. Скоро в Карсеп щеше да стане прекалено населено, а в имението хората вероятно вече се раздвижваха. Сега накъде?

□ *Можех да се върна в имението* ► Епизод **163**

□ *Или разчитайки, че никой няма да ме потърси близките часове, да вляза навътре в Еленовия Лес, където да се покрия за няколко дена и да обмисля следващите си стъпки* ► Епизод **150**

До входната зала, за мое щастие, не срещнах никого. Спрямо коридора, от който идвах, стълбите към благородническите покои се намираха вляво, а изходът от сградата — вдясно. Видях стража отдалече — седеше на стол до вратата за навън и за мое щастие бе обърнат с гръб към мен. Стълбите към стаята на Елинор му се падаха странично и имаше шанс да ме види, ако тръгна да се качвам по тях. Незабележимото излизане през входната врата беше невъзможно. Минаването през входната зала имаше смисъл единствено ако исках да се насоча към Елинор, защото от този етаж измъкването навън нямаше да ме затрудни. При това оставаха следните варианти:

□ да избягам от сградата през някой от прозорците в столовата и оттам — надалече от имението ► Епизод **171**

□ да опитам да се промъкна към стаята на Елинор, без стражът да ме забележи ► Епизод **209**

□ да му кажа, че отивам до стаята на господарката ► Епизод **219**

□ да заговоря стража и да го убия с кинжала си ► Епизод **229**

□ да се промъкна към стража и да го убия с кинжала ► Епизод **239**

Трябваше да бягам. Веднага и надалече. В главата ми се въртяха три варианта.

Първият беше да се върна в Карсеп. В града можех да потърся помощ от някого или да се кача на някой от многобройните кораби, които отплаваха всеки ден от пристанището.

Вторият вариант бе да проверя дали няма отпътуващ кораб от „рибарския пристан“. Там имаше значително по-малко кораби, повечето от които риболовни, както подсказваше името на мястото. Въпреки това, на „рибарския“ често акостираха и други кораби, поради пониските такси. Пристанът се намираше на няколко километра от Карсеп, но макар да бе почти част от града, там нямаше градска стража.

Последната възможност беше да избягам колкото мога по-навътре в Еленовия Лес и да остана в него известно време, докато стане безопасно да се измъкна по-надалече.

◆ Ако имаш и двете кодови думи „лек“ и „крило“ си запиши кодовата дума „цяр“. Направи своя избор:

- Еленовия лес ► Епизод **223**
- Карсеп ► Епизод **251**
- Рибарския пристан ► Епизод **258**

В този момент вратата се отвори и в стаята влезе стражът, който тази вечер бе на пост във входната зала. Държеше меча си в ръка. Спогледахме се озадачено, тъй като ситуацията явно бе неочаквана както за нас, така и за него. След това той тръгна решително към мен и Елинор.

— Елате при мен господарке, това момче е опасно!

— Клой! — извика тя и отстъпи зад мен.

Имах само секунда да реша как да действам.

214 □ *Извадих кинжала си, за да браня Елинор и себе си* ► Епизод

240 □ *или се опитах се да обясня на стража, че е в грешка* ► Епизод

— Бягай, Елинор! — изревах и хукнах.

Почти в същия миг стрелата от арбалета на Делмар разкъса мускулите на гърба ми и ме прониза право през сърцето. Строполих се на земята. Елинор се отдалечи пред гаснещия ми поглед, а краищата на устните ми съвсем леко потръпнаха в опита ми да се усмихна. Затворих очи и посрещнах вечната тъмнина с надеждата Елинор да се е спасила и смъртта ми да не е била напразна.

КРАЙ

Полежах още тридесетина минути в леглото, хвърляйки тайни погледи към овчарчето. Когато прецених, че е заспал достатъчно дълбоко, се изправих внимателно и възможно най-тихо излязох от стаята. Не издадох никакъв шум, с изключение на изскърцването на бравата и доколкото можех да преценя, Митъл не се събуди.

◆ *Запиши си кодова дума „лампа“ и премини на ► Епизод **199***

Всичко беше като сън, който все повече се замъглява и избледнява. Тичах, колкото можех, но главата ми съвсем се замая, а краката ми започнаха да се подгъват. Спрях, седнах до едно широко дъбово дърво и се облегнах на ствола му, за да си отдъхна само за минута. Затворих очи и неусетно загубих съзнание.

Не знам дали някой от враговете ми ме е открил и довършил или просто съм загубил прекалено много кръв, но така и не се събудих повече.

КРАЙ

Разказах ѝ всичко, което прецених, че трябва да знае. Облякох се и завърших със събитията от последния ден.

— Планът им с черния нарцис се провали, Елинор, но скоро ще опитат пак да те убият.

Тя obu кафяв панталон и зелена риза, приближи се до мен и ме целуна.

— Помогни ми, Клой, моля те. Трябва да се махна оттук и да отида някъде на сигурно. При краля! Само там ще съм в безопасност, докато баща ми не се върне и не поеме контрол над нещата. Тук не мога да се доверя на никого. Помогни ми да избягам.

Можех ли въобще да съм ѝ полезен и исках ли да рискувам живота си, за да ѝ помогна? Не рискувах ли вече достатъчно, тръгвайки срещу капитан Ваялс? Всъщност, дали въобще щеше да стане по-зле за мен, отколкото сега? Така или иначе, вероятно вече желяеха смъртта ми. Реших...

□ ... че помощта ми е дотук ► Епизод [218](#)

□ ... че ще ѝ помогна ► Епизод [228](#)

— Късно е Клой, върви си. Утре ще говорим.

— Но господарке, трябва да говорим сега, важно е! — настоях.

— Каквото и да е, ще трябва да почака — отвърна тя непоколебимо и се отдалечи от вратата.

Изглежда нямаше да ме пусне вътре и при това положение не ми оставаха много варианти.

□ *Можех веднъж завинаги да напусна имението, без значение какво ще се случи с Елинон* ► Епизод [227](#)

□ *или да разбия вратата, да вляза и да я убия, преди някой да се е притекъл на помощ* ► Епизод [237](#)

Колкото и да нямах търпение час по-скоро да се махна от имението, осъзнавах добре, че спускането по отвесна стена е трудно и опасно, особено без никакви помощни приспособления. Затова подходах с цялото си внимание и отделих достатъчно време на слизането, подбирайки всяка своя хватка и стъпка в цепнатините на камъните, от които бе изградено имението. За мое щастие, никой не премина от тази страна на сградата и благополучно стигнах първо до терасата, а после и до земята. Оттук нататък не загубих и секунда. Прибягах пъргаво до външната стена, подбирайки най-тъмните маршрути, прескочих я и навлязох в гората.

◆ Премини на ► Епизод [200](#)

Реших, че нямам повече работа в това имение и е крайно време да се измъкна. Не вярвах на обещанията на капитан Веялс и изпълних задачата му само защото се надявах да не ме преследва. Излязох през прозореца на стаята на Елинор и внимателно слязох надолу по стената. После прибягах пъргаво до външната стена, подбирайки най-тъмните маршрути, прескочих я и навлязох в гората.

◆ Премини на ► Епизод [200](#)

С бързи, но тихи стъпки прибягах приведен до стълбището и после нагоре по него, без да откъзвам поглед дори за миг от стража. Въпреки че можеше да ме види с периферното си зрение, стори ми се, че останах незабелязан. Изкачих стълбите и се насочих към стаята на Елинор.

◆ Премини на ► Епизод [215](#)

Полежах още тридесетина минути в леглото, хвърляйки тайни погледи към овчарчето. Когато прецених, че е заспал достатъчно дълбоко, се изправих внимателно и възможно най-тихо пристъпих към Митъл. Бях приготвил кинжала предварително и надигнах ръце, за да нанеса смъртоносен удар. За мое учудване овчарчето отвори очи и се ококори, като видя оръжието над себе си, но още преди да реагира забих с две ръце острието в сърцето му. За няколко секунди мускулите му се стегнаха и понечи да се свие, но после се отпусна и главата му се килна неестествено настрани.

Нямах никакво съмнение, че е мъртъв. Извадих кинжала и го избърсах в завивките му, които така и така вече подгизваха от кръв. Наместих ножницата, прибрах оръжието и излязох от стаята. Сега вече можех да съм сигурен, че овчарчето нямаше да е проблем поне до сутринта, а и елиминирах възможността да ми попречи, ако е замесен в цялата история. За сметка на това вече нямаше път назад за мен. Каквото и да се случеше в следващите часове, утрото трябваше да ме завари далеч от това имение.

◆ *Запиши си кодова дума „тайна“ и премини на ► Епизод 199*

Разказах ѝ всичко, което прецених, че трябва да знае и завърших със събитията от последния ден.

— Планът им с черния нарцис се провали, Елинон, но скоро ще опитат пак да те убият.

Тя ме погледна решително и каза:

— Помогни ми, Клой, моля те. Трябва да се махна оттук и да отида някъде на сигурно. При краля! Само там ще съм в безопасност, докато баща ми не се върне и не поеме контрол над нещата. Тук не мога да се доверя на никого. Помогни ми да избягам.

Можех ли въобще да съм ѝ полезен и исках ли да рискувам живота си, за да ѝ помогна? Не рискувах ли вече достатъчно, тръгвайки срещу капитан Веялс? Всъщност, дали въобще щеше да стане по-зле за мен, отколкото сега? Така или иначе, вероятно вече желяеха смъртта ми. Реших...

□ ... *че помощта ми е до тук* ► Епизод **218**

□ ... *че ще ѝ помогна* ► Епизод **228**

Раната ми кървеше обилно и силите бързо напускаха тялото ми. Така нямаше да издържа още дълго, а трябваше да се отдалеча възможно най-бързо и далече от имението.

□ Ако имаш кодовата дума „сок“ премини на ► Епизод **192**

□ Ако имаш и двете кодови думи „язовец“ и „чакал“ ► Епизод **183**

□ В противен случай ► Епизод **204**

— Елиноор... мисля, че съм влюбен в теб.

Тя ме изгледа смаяно за секунда, но после се намръщи.

— Ти съвсем си се побъркал! Върви си, утре ще говорим.

— Не, трябва да говорим сега — настоях.

— Върви си! — отвърна тя твърдо и започна да затваря вратата.

Нещата не се развиха както очаквах и това ме оставяше почти без избор.

□ *Можех да я послушам и веднъж завинаги да напусна имението, без значение какво ще се случи с Елиноор ► Епизод [227](#)*

□ *или да я изблъскам в стаята, преди да е затворила и да я убия, ако това бе целта на среднощното ми посещение ► Епизод [243](#)*

Този страж не бе дошъл тук случайно и последното, което искаше да направи, бе да помогне на Елинор.

— Елинор, бягай! — заповядах ѝ с твърд и уверен тон. — През прозореца!

Кинжалът вече беше в ръцете ми, но имах малки шансове с него да отблъсна противник с меч. Отстъпих назад и със свободната си ръка грабнах единствения стол в стаята и го засилих към стража. Той видимо изпита болка от удара, но го отритна настрана и продължи към мен. Запокитих към главата му чашата с чай на Елинор, но успя да я отбегне и се приготви да замахне. Аз бях готов да отскоча и да го наръгам с кинжала.

Стрелата просвистя и се заби в гърдите му. Той се спря, изхърка и понечи да продължи, но Елинор изстреля нова и този път прониза гърлото му. Стражът се олюля и се строполи на пода в краката ми, където щеше и да остане за последните секунди от живота си. Погледнах първо към него, после към нея и ѝ кимнах в знак на благодарност.

— Трябва да изчезваме, Елинор! Веднага!

◆ Премини на ► Епизод [250](#)

В стаята на Елинор беше светло. Застанах до вратата и натиснах внимателно дръжката, но уви — не се отвори. Ако имах в себе си подходящите инструменти, можех да се опитам да я отключа. В тази ситуация обаче няха време и възможност да направя каквото и да било друго, освен да почукам. Отвътре се чува приближаващи се стъпки.

— Кой е? — попита Елинор.

— Аз съм, Клой — отвърнах тихо. — Трябва да поговорим.

◆ *Колко точки „отношения“ имаш?*

□ *по-малко от 20* ► Епизод [206](#)

□ *от 20 до 27* ► Епизод [225](#)

□ *над 27* ► Епизод [235](#)

Направих рязък опит да обиколя меча му и да го ударя, но той просто направи стъпка назад и промуши стомаха ми. Стражът пристъпи към мен, забивайки оръжието си още по-дълбоко, изгледа ме презрително и го развъртя в мен. Искаше ми се да крещя от болка, но само пъшках тихо, защото няхах дъх за повече. Той ме изрита в гърдите и се строполих на пода, все още в съзнание. Наведе се над Елинор, за да се увери, че е мъртва и хукна вън от стаята. Докато слушах виковете му за помощ и суматохата, която наставаше в имението, тъмнината бавно ме обгърна.

КРАЙ

Нямах търпение час по-скоро да се махна от имението и може би заради това подцених колко трудно и опасно е спускането по отвесна стена, особено без никакви помощни приспособления. Подбирайки бързо цепнатините в камъните, които ползвах за стъпване или захващане, се придвижвах надолу със скоростта на паяк. Достигнах благополучно до терасата, но почти веднага след нея кракът ми изгуби опора, изсурках се надолу по стената и когато достигнах до земята не успях да запазя равновесие и се проснах по гръб. Въпреки че бях убил доколкото мога скоростта на падането, главата ми се удари с голяма сила в каменния праг, който ограждаше цветната леха. Замаях се и за малко да загубя съзнание. Ръката ми инстинктивно обгърна и разтри мястото и усетих, че косата ми е напоена с много кръв. Въпреки всичко се изправих, събрах сили, пробягах до външната стена, прескочих я и навлязох в гората.

◆ *Запиши си кодовата дума „чакал“ и премини на ► Епизод [212](#)*

— Елинор, колкото и да те ценя и да се надявам всичко да е наред, няма как да ти помогна повече. Ти имаш време да измислиш нещо и да потърсиш помощ, имаш свобода да ходиш където прецениш и да говориш с когото искаш. Аз... аз ще съм мъртъв преди слънцето да залезе, ако остана тук и нито ти, нито който и да било ще може да ме спаси. Трябва да бягам. Тези хора имат огромна власт в Карсеп.

Тя седна умислена на леглото, с поглед към пода. Приближих се и седнах до нея.

— Направих каквото можах за теб...

— Благодаря ти. Сега си върви — отвърна Елинор тихо.

— Можеш да наемеш хора да те пазят — продължих.

— Върви си, Клой! — язвително повиши тон тя.

Погледнах я учудено, изправих се и останах така няколко секунди. Тя продължи да гледа пода. Направих няколко крачки, праметнах се през прозореца и скочих направо долу, въпреки че беше високо. Прибягах пъргаво до външната стена, подбирайки най-тъмните маршрути, прескочих я и навлязох в гората.

◆ Премини на ► Епизод **200**

Не исках да рискувам стражът да забележи как се промъквам нанякъде, за това реших, че по-добрият вариант за мен бе просто да му кажа.

— Добра вечер! — поздравих го, докато го приближавах.

— Добра да е — отвърна той. — Накъде си тръгнал по това време?

— Господарката заръча да ѝ помогна в приготвянето на някакви отвари, които трябвало спешно да се направят за утре.

— Добре, щом те вика. Айде бягай.

Усмихнах се доволно и тръгнах към стаята на Елинор.

◆ *Запиши си кодовата дума „загадка“ и премини на ► Епизод*

215

Прецених, че не можем да имаме доверие на никого, а Елинор се съгласи с мен. Най-доброто, което можехме да направим, е незабележимо да стигнем до конюшната, да вземем кон оттам и да се измъкнем през тайния вход. Заключих вратата и споделих с Елинор плана за бягство. После отидох до прозореца и опитах да преценя слизането от тук. Долу имаше цветна градинка с мека пръст и сравнително малки цветя. Въпреки че беше високо, за мен нямаше да е проблем да се провеся и да скоча. Обърнах се към Елинор.

— Ще можеш ли да скочиш оттук? — попитах я.

Отидох при нея и взех раницата с багажа, който бе приготвила. За нея остана да носи единствено лъка си и колчан стрели.

— Мисля, че имам по-добра идея — отвърна тя.

Елинор протегна ръка и от земята към нас плъзнаха стотици малки коренчета, които се преплитаха едно в друго и се вкопчваха в стената. Тя се усмихна, а в очите ѝ се четеше задоволството на малко дете, извършило беля. Огледах корените с недоверие.

— По-безопасно е да слезеш първа. Аз мога да скоча долу за секунди, но ако нещо стане горе по-трудно ще се кача.

Тя кимна, прехвърли се през перваза и тръгна надолу, като се държеше и стъпваше по живия плет, изпъплил по стената. Малко преди да стигне до земята, треволяците, за които се беше хванала, се откъснаха и тя падна по дупе. Даде ми знак, че нищо ѝ няма. Аз се прехвърлих и слязох съвсем малко надолу, държейки се за корените, без да разчитам особено много на тях. Скочих долу и я поведох за ръка към конюшната, избирайки най-тъмните пътеки.

Когато стигнахме до там, вече бяхме далече от нежелани погледи и се чувствах сигурен, че бягството ни ще е успешно. Помещението бе слабо осветено от две факли и миришеше на коне и тор.

— Стойте! — извика някой от тъмнината встрани от нас.

Двамата замръзнахме на място. Офицер Делмар се подаде иззад една каручка встрани от конюшната. В ръцете си държеше зареден

арбалет, а на колана му висеше в ножницата си голям боен нож. Приблужи се на около пет метра от нас.

— Хвърли си лъка в лявата кошара — заповяда на Елинон. — ХВЪРЛИ ГО!

Тя с поколеба в началото, но после направи както той искаше.

— Сега хвърли стрелите там — посочи офицерът към кошарата от другата страна.

Интуицията ми подсказа, че този миг, в който едната му ръка е отделена от арбалета, е единственият, който с Елинон имаме, за да се спасим. Без да се замислям:

□ хукнах да бягам, заедно с Елинон, с надеждата Делмар да не уцели никой от двамата ни ► Епизод [202](#)

□ хвърлих кинжала си към офицера и се втурнах към него ► Епизод [242](#)

— Баща ти е бил прав, Елинор, срещу теб наистина се крои заговор. Изпратили са човек да те убие — казах ѝ със сурово изражение. — Нещо повече, дори знам кой е.

— Кой е Клой, кажи ми?! — приближи се тя до мен със смесица от любопитство и уплаха в погледа.

Приведох се към нея и прошепнах в ухото ѝ.

— Аз.

Дръпнах я за косата, забих кинжала в гърлото ѝ и го разпорих от ухо до ухо, преди да може да осъзнае какво става. Оставих я да се строполи на земята в краката ми, спокойно извадих стъкленицата от медальона и изсипах съдържанието в гърлото ѝ. Тя само ме наблюдаваше жално, без да може да направи каквото и да било.

Елинор беше мъртва, а задачата, която капитан Веялс ми даде — изпълнена. Сега трябваше да реша дали да се върна към стаята, както пишеше в инструкцията му, или да избягам възможно най-далече от имението.

◆ *Запиши си кодова дума „орел“ и направи своя избор:*

□ *Реших да избягам (ако имаш кодова дума „тайна“ трябва задължително да избереш това решение) ► Епизод [208](#)*

□ *да се върна в стаята си, минавайки през входната зала ► Епизод [245](#)*

□ *да изскоча от този прозорец, да се вмъкна обратно в имението през някой друг на първия етаж в крилото на прислугата и да се върна в стаята си ► Епизод [222](#)*

◆ *Имаш ли кодовата дума „загадка“?*

□ *Да* ► Епизод [231](#)

□ *Не* ► Епизод [255](#)

Реших да се насоча навътре в гората, с надеждата преследвачите да не успеят да ме открият.

◆ *Премини на* ► Епизод **150**

Загърнах дръжката на кинжала под ризата си, с надеждата стражът да не я е забелязал.

— Съжалявам, че ви стреснах — смотолевих. — Исках само да ви кажа, че господарката ми нареди да ѝ помогна с някакви отвари и затова отивам при нея.

Той ме изглежда мрачно, пое дълбоко въздух и дръпна ръката си от своето оръжие.

— Щом те вика... — кимна той. — Отивай.

Без да ми обръща гръб, той завъртя стола си към стълбите и ме проследи с поглед, докато се качвах по тях.

◆ *Запиши си кодовата дума „загадка“ и премини на ► Епизод 215*

Тя откряна леко вратата и ме погледна учудено.

— Какво има, Клой? Защо си тук толкова късно?

Непременно трябваше да ме пусне вътре и за това беше изключително важно какво ще й отговоря.

□ *Можех да ѝ кажа, че съм влюбен в нея* ► Епизод **213**

□ *или че трябва да говоря с нея незабавно, защото животът ѝ е в опасност* ► Епизод **233**

□ *А можех и просто да я изблъскам вътре в стаята и да я убия, ако това бе целта на среднощното ми посещение* ► Епизод **243**

— Елинор — погледнах я в очите, а ръката ми пипнешком потърси кинжала сред дрехите ми, които бяха захвърлени на земята до леглото, — сигурен съм, че никога няма да си прекарам толкова приятно с която и да е от бъдещите си жертви.

Надигнах се над нея и с две ръце забих острието право в сърцето ѝ. Тялото ѝ се присви за момент и се отпусна, а алената кръв започна да се стича и напоява нощницата ѝ и чаршафите на леглото. Станах, облякох се и спокойно извадих стъкленницата от медальона. Тя беше още жива, но можеше само да ме гледа жално, докато изсипвах черната течност в гърлото ѝ. Насладих се с поглед още веднъж на разкошното ѝ голо тяло, докато животът я напускаше. Жалко! Едно такова момиче по-малко на света си бе чиста загуба.

Елинор беше мъртва, а задачата, която капитан Веялс ми даде — изпълнена. Сега трябваше да реша дали да се върна към стаята, както пишеше в инструкцията му, или да избягам възможно най-далече от имението.

◆ *Запиши си кодовата дума „орел“.*

□ *Реших да избягам (ако имаш кодова дума „тайна“ трябва задължително да избереш това решение) ► Епизод [208](#)*

□ *или да се върна в стаята си, минавайки през входната зала ► Епизод [245](#)*

□ *или пък да изскоча от този прозорец, да се вмъкна обратно в имението през някой друг на първия етаж в крилото на прислугата, и да се върна в стаята си ► Епизод [222](#)*

Реших че нямам повече работа в това имение и е крайно време да се измъкна. За щастие, слизането от терасата на благородническите покои не беше проблем. Прибягах пъргаво до външната стена, подбирайки най-тъмните маршрути, прескочих я и навлязох в гората.

◆ Премини на ► Епизод [200](#)

Седнах на леглото и се опитах да измисля най-доброто решение на ситуацията. После станах и обиколих стаята няколко пъти. Елинор само ме наблюдаваше и чакаше да кажа нещо. Накрая отидох при нея и хванах ръцете ѝ внимателно.

— Ако искаш помощта ми, то трябва да действаме на момента. Страх ме е, че когато разберат за измяната ми утре сутринта, ще се погрижат да ме елиминират и нито ти, нито който и да било ще може да ме спаси. Тези хора имат огромна власт в Карсеп.

— Тогава ще избягаме още сега — отвърна тя.

— Пригответи най-важното и да тръгваме.

Тя набързо подбра няколко чифта дрехи, а от шкафчето си взе бижута от злато и скъпоценни камъни.

— Не ми трябва друго. Как ще действаме? — попита ме.

◆ *Имаш ли някоя от кодовите думи „лампа“ или „загадка“?*

□ *Да* ► Епизод **201**

□ *Не* ► Епизод **250**

Приблжих стража спокойно, като предварително наместих дръжката на кинжала така, че да мога да го извадя светкавично.

— Добра вечер! — поздравих го.

— Добра да е — отвърна. — Накъде си тръгнал по това време?

— Към покоите на лейди Елинон, сър — отвърнах спокойно.

— Какво ще... — започна той, но довърши с немощно изхъркване.

Острието проблесна на лунната светлина, която се процеждаше през прозореца и се заби в гърлото му, точно под челюстта. Издърпах кинжала, така че да раздера колкото се може повече от плътта му и го изритах в гърдите. Той се просна на земята, държейки шията си, а аз се нахвърлих отгоре му и го довърших, като внимавах да не се нацапам с кръв.

Всичко приключи за секунди. Издърпах тялото към огромната камина на помещението и го натъпках вътре, преди някой да е дошъл. Разбира се, тук не беше особено скрито, но трудно щеше да се види отдалече през нощта, а и едва ли някой би погледнал точно на това място. Избърсах ръцете и острието си в него и с бърза крачка се отправих към стаята на Елинон.

◆ *Изтрий си кодовата дума „лампа“, ако я имаш, запиши си кодова дума „мистерия“ и премини на ► Епизод 215*

Легнах, но бях твърде превъзбуден и нервен и не успях да заспя. След по-малко от час в имението настана страхотна суматоха и броени минути след това офицер Делмар и още двама от стражите нахлуха с гръм и трясък в стаята ми.

Незабавно ме отведоха с карета към града. Всичко стана изключително бързо и цялото разследване приключи до сутринта. Една от прислужниците свидетелствала, че е видяла кинжала в стаята ми, мнозина от останалите споделили колко често съм се навъртал покрай господарката. Не беше трудно да се досетя, че всичко е било нагласено да свърши по този начин, но нямаше на кого да кажа. Беше прекалено късно.

В префектурата ме очакваха трима психозаклинатели, които да четат мислите ми по време на разпита. Зададоха ми много въпроси, но нито един от тях не бе свързан с поръчителя на задачата. В края, всички бяха убедени, че аз съм извършил убийството и това бе единственото, което трябваше да се знае. Никой не ми позволи да разкажа какво се е случило.

На изгрев слънце, без тълпа и без последно желание или думи, ме обесиха на северозападната порта и оставиха тялото ми да виси там три дена, така че всички да разберат как злодеят си е получил заслуженото, благодарение на мигновената реакция на всеотдайните и справедливи стражи на Карсеп. Мнозина скърбящи за Елинор минаха да ме заплюят и наругаят, но това вече нямаше никакво значение нито за мен, нито за нея.

КРАЙ

Стражът долу така или иначе вече знаеше за посещението ми при Елинор, така че катерене надолу и нагоре през прозорци си беше излишно и можеше да навлече само допълнителни проблеми. За това в крайна сметка реших:

□ *да избягам* ► Епизод **208**

□ *да се върна в стаята си, минавайки през входната зала* ►
Епизод **245**

С цялото хладнокръвие, на което бях способен, продължих напред по пътя към тях. Първоначално ми се стори, че няма да има проблем, но двама от стражите встрани си зашепнаха нещо, гледайки към мен.

— Ей хлапе, я ела тука — подвижна ми единият.

Това ми стигаше, за да побягна през глава.

— Той е! — чух зад себе си. — СТОЙ! СПРИ!

Търчах с всички сили и почти стигнах първите сгради. Две стрели полетяха към мен. Първата ми мина отдясно, но втората ме прониза в гърба, проснах се на земята и се превъртах няколко пъти.

Изправих се и направих няколко крачки, но болката бе чудовищна и просто седнах до една ограда и се облегнах на нея. Стрелата бе пронизала далака ми. Стражите дотърчаха до мен, но никой не ми даде лечебен еликсир, нито извика свещеник, а вместо това отидоха да търсят карета или каручка, с която да ме отведат в централната префектура. След десет минути нечовешка болка, вече бях изгубил огромно количество кръв и изпаднах в безсъзнание. Смъртта настъпи малко след това.

КРАЙ

— Елинор, над теб тегне смъртоносна опасност! Трябва да говорим веднага!

— Изчакай само минута, да облека нещо по-прилично — отвърна тя и затвори вратата.

Заоглеждах се нервно в коридора, но за щастие никой не се появи. Тя отвори отново и ме покани да вляза. Хвърлих бърз поглед на стаята. Над леглото ѝ светеше фенер, а на нощното ѝ шкафче имаше наполовина изпита чаша чай и отворена книга. На стената до леглото бяха подпрени лък и колчан стрели.

□ Ако бях дошъл да ѝ разкажа истината и да я предупредя за опасността, сега можех спокойно да го направя ► Епизод [211](#)

□ Ако бях дошъл, за да отнема живота ѝ, можех да я нападам изненадващо с кинжала ► Епизод [221](#)

□ или да опитам да я забаламосам и да изпия отровната вампирска кръв в чая ѝ, без да забележи ► Епизод [241](#)

234

289

Заклучих вратата и споделих с Елинор плана си да се срещнем с Хайнс и тримата да решим как да действаме. После отидох до прозореца и опитах да преценя слизането оттук. Долу имаше цветна градинка с мека пръст и сравнително малки цветя. Въпреки че беше високо, за мен нямаше да е проблем да се провеса и да скоча. Обърнах се към Елинор.

— Ще можеш ли да скочиш от тук? — попитах я.

Отидох при нея и взех раницата с багажа, който бе приготвила. За нея остана да носи единствено лъка си и колчан стрели.

— Мисля, че имам по-добра идея — отвърна тя.

Елинор протегна ръка и от земята към нас плъзнаха стотици малки коренчета, които се преплитаха едно в друго и се вкопчваха в стената. Тя се усмихна, а в очите ѝ се четеше задоволството на малко дете, извършило беля. Огледах корените с недоверие.

— По-безопасно е да слезеш първа. Аз мога да скоча долу за секунди, но ако нещо стане горе, по-трудно ще се кача.

Тя кимна, прехвърли се през перваза и тръгна надолу, като се държеше и стъпваше по живия плет, изпъплил по стената. Малко преди да стигне до земята, треволяците, за които се беше хванала, се откъснаха и тя падна по дупе. Даде ми знак, че нищо ѝ няма. Аз се прехвърлих и слязох съвсем малко надолу, държейки се за корените, без да разчитам особено много на тях. Скочих долу и я поведох за ръка към сградата с тайната врата, през която излязохме с нея на предния ден.

След минута стигнахме полянката, на която се бяхме разбрали да се чакаме с капитан Хайнс. За мое огромно облекчение, видях първо коня му, а после и него самия, седнал до едно дърво. Разказахме му за случилото се тази вечер.

— Съгласен съм, че най-сигурно за Вас ще бъде да потърсите закрила от по-висша власт. Тоест, в столицата — заключи той. — Обмислях вашето бягство като вариант, но не очаквах да е тази вечер, милейди. Простете. Ако знаех, щях да направя всичко по силите си да доведе верни хора с мен и още коне. Но сега ще отнеме много време да организирам нещата, а вероятно в града е прекалено опасно.

— Трябва да тръгнете веднага — погледнах последователно двамата. — Скоро ще разберат за липсата ни и ще пуснат преследвачи.

— Ами ти? — попита Елинор — Не можем да яздим тримата на един кон, а не можем да те оставим тук.

— Не се тревожете за мен. Знам как да оцелявам в такива ситуации.

Спорихме няколко минути и накрая ги убедих да тръгнат. Сбогувахме се с Елинон. Тя ме целуна, а с капитан Хайнс си стиснахме ръцете.

— Пази се, момче — рече той, преди да тръгнат. — Не влизай в градовете и гледай да избягаш някъде надалече. Ще те търсят под дърво и камък, следотърсачи и магьосници.

Елинон се метна ловко пред Хайнс на коня. Проследих с поглед как двамата се отдалечават, а тя също не откъсна очи от мен, докато дърветата помежду ни не станаха прекалено много и вече не се виждахме.

◆ *Запиши си кодова дума „сокол“ и премини на ► Епизод **200***

— Сигурна бях, че ще дойдеш, Клой — усмихна ми се тя чаровно. — Ела вътре.

Пристъпих в стаята и затворих вратата зад себе си. Елинор бе облечена с къса червена нощничка, чийто прозрачен плат по никакъв начин не прикриваше красивото ѝ тяло и стегнатите ѝ гърди.

— Тук съм да... — извъртях главата си настрани неловко. — Дойдох да... въъ... говоря с теб за нещо изключително важно...

— Шшш... — сложи пръст на устата ми тя и обърна главата ми обратно към себе си — Ще ми кажеш после.

Тя се приведе към мен и започна да ме целува страстно. Въпреки че осъзнавах колко неподходящ е моментът, не успях да устоя на възбудата и само за миг от главата ми изчезнаха всички мисли, които така силно ме тревожеха. Ръцете ми започнаха да галят тялото ѝ. Вдигнах я и я занесох в леглото. Без да спирам да я целувам съблякох дрехите си. Бялата ѝ кожа ухаеше на рози, а устните ѝ бяха меки и нежни.

Беше пламенно, главозамайващо и първично. След края, двамата лежахме един до друг и дишахме учестено, без да си казваме и дума. Желаех я още, исках да прекараме цялата вечер така, но разумът за момент се върна в главата ми.

◆ *Запиши си кодовата дума „заек“. Имаш ли кодовата дума „билка“?*

□ *Да* ► Епизод [257](#)

□ *Не* ► Епизод [247](#)

Отворих вратата и понечих да пристъпя отвън, но вместо това направих крачка назад, защото на прага ме чакаше стражът, който пазеше долу тази вечер и сега върхът на меча му опираше в гърлото ми.

— Твърде късно е, за да спася лейди Фроан, нали? — той пристъпи в стаята с мен, огледа се и добави с ироничен тон — Жалко, жалко... На колене, момче!

Трябваше ми само секунда, за да навържа нещата и да разбера, че от самото начало планът е бил да бъда заловен. Моят план, обаче, определено се различаваше от този на капитан Веялс и затова:

□ *се нахвърлих върху стража, с надеждата да го изненадам* ►
Епизод **216**

□ *или хукнах да бягам към прозореца* ► Епизод **248**

Напънах няколко пъти нервно дръжката, после се засилих и изритах вратата близо до бравата. От вътре се чу писък на уплаха и изненада. На втория ритник дървото се огъна и натроши, а на третия съвсем се доизкърти и понечих да вляза. Елинон бе застанала в другия край на стаята. Беше облечена с къса и прозрачна червена нощничка и гледката би била много приятна, ако в ръцете си не държеше зареден дълъг лък, насочен към мен. Преди да успея да реагирам, тя пусна тетивата, стрелата изсвистя и се заби между гърдите и рамото ми. Залитнах и се отдръпнах встрани, защото Елинон вече се приготвяше за следващия си изстрел.

— СТРАЖААА! — изкрещя.

Без да чакам и секунда повече се засилих по коридора, излязох на терасата и въпреки че бе високо, скочих направо долу. При приземяването се претърколих ловко и щях да мина без допълнителни наранявания, ако стрелата не се бе забила още по-дълбоко в мен. Изохках и се затичах леко приведен към външната стена. След двадесетина секунди я достигнах и прескочих. Облегнах се на каменния зид и изкарах стрелата. Кръвта бликна обилно от отворената рана, но в момента нямах избор — трябваше да избягам възможно най-бързо от това място.

◆ Премини на ► Епизод [212](#)

Хората на капитан Веялс ме откриха малко преди да отпътува кораба. Имаше двама човека в магьоснически роби и четирима въоръжени мъже. Без да обръщат никакво внимание на смаяните погледи на моряците, те ме свалиха от „Абаносовия дракон“, вкараха ме в каретата, с която бяха дошли, завързан и с маска на главата. Отведоха ме не в Карсеп, а в някакво закътано местенце из Еленовия Лес. За щастие всичко се случи бързо и безболезнено. Не ме измъчваха за наказание, нито за информация, а просто направиха това, за което бяха изпратени. Така намерих смъртта си дълбоко сред горските дебри, където заровиха и тялото ми.

КРАЙ

С бързи, но тихи стъпки се запромъквах към стража. Не го изпусках от поглед, а дланта ми бе на дръжката на кинжала. Няколко крачки, преди да стигна до него, той се изправи рязко, извъртя се към мен и стреснато хвана на свой ред дръжката на меча си.

□ *Можех да го атакувам, преди да се е опомнил* ► Епизод [194](#)

□ *или да се опитам да замажа положението и да му кажа, че отивам при Елинор по работа* ► Епизод [224](#)

— Чакай, чакай! — вдигнах ръце, за да покажа добрите си намерения. — Аз съм на нейна страна!

— СПРИ! — изкрещя му Елинол.

Стражът обаче направи още една крачка към мен, а аз вече нямаше накъде да отстъпвам. Без никакво колебание ме посече през гърдите, а с втория си замах заби оръжието си в корема ми. Той ме хвана, взе кинжала ми и чак тогава ме остави да се свлека на пода. Последното, което видях, бе как се насочва към Елинол и можех единствено да се надявам някой да се отзове на писъците ѝ, преди да е станало прекалено късно и за нея.

КРАЙ

— Баща ти е бил прав, Елинор, срещу теб наистина се крои заговор...

Започнах да ѝ разправам историята, такава, каквато беше. Докато говорех, свалих медальона си и започнах да си играя с него, уж несъзнателно. Ходех напред назад из стаята и когато прецених, че моментът е подходящ, отчупих с палец гърлото на малката стъкленичка и изсипах тъмната течност в чая ѝ, така че тя да не забележи. Продължих да разправам историята, като умишлено приказвах бавно и давах излишни подробности. Накрая търпението ми се оправда и тя надигна чашата с чая. Не успях да видя обаче дали отпи.

— ... И така Елинор, дойдох да ти разкажа и да направя каквото мога, за да се спасиш — завърших.

Тя стана и отиде до прозореца. Лицето ѝ бе мрачно и сурово. Очаквах всеки момент да се сгърчи в конвулсии на пода от отровата.

— Благодаря ти, Клой. Според мен обаче, си дошъл за друго...

С плавни движения тя вдигна лъка и мигновено изстреля една стрела право в гърдите ми, преди да успея да реагирам. Залитнах назад и едва се подпрях с ръка на пода, за да не падна по гръб. Веднага се надигнах и понечих да хукна към врата, но втора стрела се заби в гърба ми, преди да я достигна и ме просна на пода. От силната болка загубих съзнание, а смъртта ми е настъпила минути по-късно.

КРАЙ

Въпреки че кинжалът е оръжие, изключително неподходящо за хвърляне, извадих моя и го запратих към врага си, защото това бе единственият ми шанс да стигна до него, без да ме простреля. Той интуитивно понечи да се отдръпне и натисна спусъка на арбалета си. Стрелата просвистя на безопасно разстояние от главата ми, а кинжалът го удари по рамото, но не се заби и не го нарани. Преди да стигна до него той успя само да пусне арбалета, но не и да извади ножа си. Светкавично...

□ ... го нападнах с юмруци ► Епизод [246](#)

□ ... се нахвърлих да се боря с него ► Епизод [254](#)

Блъснах рязко вратата. Елинор изпищя от изненада и уплаха и безуспешно се опита да ми попречи да отворя и да се вмъкна в стаята. Тя направи няколко крачки назад, докато затварях зад себе си и без да спира да пищи, хукна към ъгъла на стаята. Беше облечена с къса и прозрачна червена нощничка и гледката би била много приятна в друга ситуация. Тръгнах след нея. В този момент видях, че тя не просто се опитва да избяга панически, а отива към лъка си, подпрян до стената заедно с колчан стрели. Застигнах я точно, когато вече го вдигаше към мен и го изтръгнах от ръката ѝ. Тя замахна с другата си ръка, преди да успея да реагирам и заби стрелата, която държеше, дълбоко във врата ми, малко над дясната ключица. Извиках от болка, блъснах я на земята и извадих кинжала. Момичето започна да пищи още по-силно, но за кратко, защото се нахвърлих отгоре ѝ и я намушках няколко пъти в корема. В коридора се чу шум от отваряне на врати. Без да губя време, свалих медальона от врата си, отворих го, счупих гърлото на стъкленницата с палец и изсипах тъмната течност в гърлото ѝ. Елинор все още беше жива, но не можеше да се съпротивлява, а със сигурност вампирската кръв щеше да я довърши за секунди.

Няколко човека влетяха в стаята, но дори не се обърнах към тях и направо се хвърлих през отворения прозорец. При приземяването се претърколих ловко и щях да мина без допълнителни наранявания, ако стрелата не бе разранила още повече врата ми. Изохках и се затичах леко приведен към външната стена, а от сградата долитаха жални и паникьосани викове. След двадесетина секунди достигнах до каменния зид и го прескочих. Облегнах се на него и изтръгнах стрелата. Кръвта бликна обилно от отворената рана, но в момента нямах избор — трябваше да избягам възможно най-бързо от това място.

◆ *Запиши си кодовата дума „орел“ и премини на ► Епизод [212](#)*

По-рано, когато разказах на Елинор как съм проследил Рикас в града, умишлено не ѝ споменах, че приятелката на елфа всъщност е... мъж. Всеки има своите тайни и прецених, че не е моя работа да издавам тази.

— Мисля, че можем да се доверим на господин Болтаниел. Все пак е приятел на теб и баща ти от дълги години, а видяхме, че посещенията му в града не са обезпокояващи...

Елинор се съгласи и отидохме до стаята на Рикас. Отне по-малко от пет минути да му разкажем всичко важно. Той помисли малко над нещата и започна да се екипира за път и сражение. Облече кожени доспехи, извади от единия си шкаф малка кутия с няколко различни на цвят еликсира и ги закачи на предвидените за това ремъци на колана си.

— Тази вечер тримата ще яздим към столицата — заключи.

— Аз не мога да яздя. Въобще — казах и сведох глава.

— Можем да го вземем при някой от двама ни — предложи Елинор и погледна с надежда към елфа.

— Не можем — отсече той. — Вероятно ще пуснат преследвачи по петите ни. Недопустимо е да се бавим, нито да спиране по-често за почивки на конете.

Елинор понечи да възрази, но аз я прекъснах. Рикас бе прав — само щях да ги забавя, а едва ли ако преследвачите ги застигнеха, щях да мога да помогна. За мен също би било по-безопасно, ако просто се покрия. Двамата с господин Болтаниел поговорихме с Елинор и я убедихме, че така е по-добре за трима ни.

Когато накрая взехме решение как ще действаме, Рикас застана на прозореца и протегна ръка. От земята към нас плъзнаха половин дузина дебели корени, които се преплитаха един в друг и се вкопчваха в стената.

— Слизайте, аз ще ви пазя от тук.

Без проблем слязохме по корените надолу и той ни последва. Тримата отидохме до конюшната, отвързахме два коня и напуснахме имението през тайния изход, през който бяхме минали и на предния ден.

Елинор ме прегърна и ме целуна. Очите ѝ бяха насълзени.

— Пази се, моля те. Ще направя всичко по силите си възможно най-скоро да се справим с капитан Веялс за доброто и на трима ни.

— Не се тревожи за мен. Знам как да оцелявам в такива ситуации.

— Внимавай, Клой — каза ми на сбогуване елфът. — Отдалечи се колкото можеш по-далече. Тук няма място, където ще си в безопасност. Ще те търсят със следотърсачи, магьосници, друиди и какво ли още не. А когато се върнем, лично ще се погрижа да бъдеш подобаващо възнаграден за помощта и смелостта си.

Проследих с поглед как двамата се отдалечават, а Елинор също не откъсна очи от мен, докато дърветата помежду ни не станаха прекалено много и вече не се виждахме.

◆ *Запиши си кодова дума „сокол“ и премини на ► Епизод **200***

Реших да се придържам до края към плана на капитан Веялс, надявайки се, че той ще спази неговата част от уговорката, след като аз спазих моята. Оставих кинжала до Елинор, защото не ми се искаше да го намират при мен.

◆ *Кои от кодовите думи имаш?*

□ „лампа“ или "загадка" ► Епизод [236](#)

□ „мистерия“ ► Епизод [252](#)

□ нито една от горните ► Епизод [259](#)

Замахнах към лицето му, но той успя да се отдръпне. Вторият ми удар обаче успешно намери коремът му, а с третия го ударих встрани по главата. Офицер Делмар се пазеше с една ръка, а в другата вече държеше ножа си. Опитах да възстановя дистанцията на боя, но той изнесе тежестта си напред и замахна изключително бързо, забивайки оръжието си в бъбреците ми. Болката ме вцепени, а той, без да губи нито миг, преряза гърлото ми като на шега, захвърли ме в прахта и тръгна към Елиноор. Кръвта, която се лееше от разпорената ми шия, напои земята и животът изгасна в тялото ми за броени секунди.

КРАЙ

Времето изтичаше неумоливо, както за мен, така и за нея. Какво
исках да направя всъщност?

□ *Да предупредя Елинор за опасността* ► Епизод **205**

□ *или да я убия* ► Епизод **226**

Прецених, че нямам шанс с голи ръце да победея въоръжен и вероятно опитен противник. Съдбата, която щеше да ме сполети, ако се предам, също не ме блазнеше, затова прецених, че единственият ми шанс бе да избягам. Извъртях се рязко, но още преди да направя и крачка, стражът посече гърба ми. Успях да запазя равновесие и самообладание въпреки огромната болка и преди да е замахнал отново, вече бях направил няколко крачки и се хвърлих през прозореца. Паднах и се претърколих, а зад мен се разнесоха виковете му.

— ПОМОЩ! — крещеше той. — УБИЕЦ!

За двадесетина секунди стигнах до външната стена и я прескочих. Спрях само за секунда, за да видя колко сериозна е раната. Беше много дълбока — кръвта бе напоила цялата ми дреха и продължаваше да тече, но в момента нямах избор — трябваше да избягам възможно най-бързо от това място.

◆ Премини на ► Епизод [212](#)

Разчитах, че благодарение на мазилото на Реналд съм се отървал от магията, която стражите ми бяха направили. Нямах как да знам обаче, че той ме е изиграл и ми е донесъл вместо мазило за изсмукване на магия, такова против пърхут, което е купил за шест сребърника от битака в Карсеп.

◆ Премини на ► Епизод [238](#)

Дали можехме да се доверим на някого, който да помогне за бягството на Елинор, или трябваше да се справим сами?

◆ Ако имаш кодова дума „язовец“ и искаш да присъстваш на срещата, направена предната вечер, премини на ► Епизод **234**

Ако не, направи своя избор:

□ Да се доверите на Рикас ► Епизод **260**

□ или да бягате двамата, без да търсите помощ ► Епизод **220**

Тръгнах към града, придвижвайки се през гората докъдето можех, а нататък продължих по малки и обиколни пътища. След около два часа достигнах до северната порта. Огледах мястото отдалече и ми се стори, че стражите около нея са необичайно много. Освен тях, в този късен час наоколо нямаше други хора.

Въпреки страха, който изпитвах, се зачудих дали все пак да не опитам да вляза в Карсеп. Възможно беше въобще да не знаят за мен и да не ме спрат, но вариантът да са получили описанието ми и заповед да ме хванат също не бе изключен. Замислих се и:

□ *минах спокойно между тях, с надеждата да не ми обърнат внимание* ► Епизод [232](#)

□ *отказах се от Карсеп и тръгнах към Еленовия лес* ► Епизод [223](#)

□ *или към рибарския пристан* ► Епизод [258](#)

На връщане минах през входната зала и със задоволство установих, че още никой не е открил трупа на стража в камината. Продължих по коридора и стълбището към моята стая. Не срещнах никого по пътя и си помислих, че цялото ми посещение при Елинор ще остане незабелязано.

◆ Премини на ► Епизод [230](#)

Чаках Хрисам дълго, оглеждах се и обиколих няколко пъти наоколо, но него го нямаше. Изглежда, че беше размислил или не бе успял да дойде. Въпреки това, аз не промених решението си да отпътувам, а за него можех само да се надявам, че ще се оправи.

◆ Премини на ► Епизод [256](#)

Използвах засилката си, хвърлих се отгоре му и го повалих. Въпреки че не беше особено мускулист, Делмар успя да се изплъзне изпод мен и започна да надделява в борбата. Опитваше се да освободи ръцете си от захвата ми и да изкара ножа си. Вече нямах сили да го удържам и виждах как всеки момент ще се отскубне и ще ме заколи с оръжието си. Елинор се появи иззад него в последния момент. В ръцете си държеше вила за сено и с всичка сила я заби в незащитения му гръб. Той изрева от болка, а тя заби вилата още по навътре в него. От устата му бликна кръв, но успях да го отместя от себе си преди да ме е нацапал. Двамата с нея изгледахме за секунда как се гърчи на земята и без да губим повече време се насочихме към конете.

— Ще вземем само един, Елинор. Аз не мога да яздя.

— Тогава ще яздим двамата на един?

— Не — отвърнах.

Тя ме погледна с разширени очи, пристъпи към мен и ме хвана за ръката.

— Не, Клой! Не мога да те оставя тук! Не мога да избягам без теб!

— Няма как да ти помогна отгук нататък. Само ще те бавя и ще трябва да спираме често, за да си почива животното. Скоро ще пуснат след нас преследвачи, а ако ни настигнат, едва ли ще мога да направя нещо — замълчах за момент и добавих. — Не се тревожи за мен. Знам как да оцелявам в такива ситуации.

Поведохме коня на към сградата с тайната врата, през която излязохме с нея на предния ден. Не срещнахме никой друг и напуснахме имението. По пътя успях да я убедя, че това е единственото правилно решение и за двамата ни. Тя се разплака, прегърна ме и ме целуна.

— Пази се, моля те. Ще направя всичко по силите си възможно най-скоро да се справим с капитан Веялс и тогава ще можеш да получиш награда за нещата, които направи за мен.

— И ти се пази, Елинор. Ще се видим отново.

Проследих я с поглед, докато се отдалечаваше, а тя също не откъсна очи от мен, докато дърветата помежду ни не станаха прекалено много и вече не се виждахме.

◆ *Запиши си кодова дума „сокол“ и премини на ► Епизод **200***

Реших да се придържам до края към плана на капитан Веялс, надявайки се, че той ще спази неговата част от уговорката, след като аз спазих моята. Оставих кинжала до Елинор, защото не ми се искаше да го намират при мен. После излязох през прозореца и внимателно слязох надолу по стената. Прибягах покрай сградата и се вмъкнах през прозореца на стълбището, което водеше към моята стая. Не срещнах никого по пътя и си помислих, че цялото ми посещение при Елинор ще остане незабелязано.

◆ Премини на ► Епизод [230](#)

На палубата на „Абаносовия дракон“ се разхождаше някакъв човек, вероятно оставен да пази кораба през нощта. Отне ми малко време, но накрая успях да издебна подходящия момент, качих се на борда и се промъкнах до трюма. Съвсем скоро тук щеше да настане голямо оживление, така че трябваше да се скрия възможно най-добре. Избрах един огромен сандък за свое скривалище. В него имаше черен плат, в който се увих, така че да има някакъв шанс да не ме забележат, дори в случай, че отворят капака. От огромната умора неусетно се унесох и заспах.

□ Ако имаш някоя от кодовите думи „цяр“ или „сокол“ ► Епизод **261**

□ Ако имаш кодова дума „лек“ ► Епизод **249**

□ Ако нямаш нито едната от трите ► Епизод **238**

— Имам подарък за теб — прошепна ми Елинон, протегна се над мен и взе малка кутийка от нощното си шкафче. — Обърни се.

Легнах по корем. Тя закачливо близна гърба ми, там където се намираше знакът, поставен от стражите. После намаза мястото с мехлема от кутийката и го втри нежно, но старателно в кожата.

— Благодаря ти, Елинон.

◆ *Запиши си кодова дума „цяр“ и премини на ► Епизод [247](#)*

Макар пътят до рибарския пристан да беше оживен през деня, сега шансът да срещна жива душа по него бе минимален. Все пак се придържах встрани от него, когато имах тази възможност. Стигнах до там за по-малко от час. Около пристанищната част имаше стотина къщурки и навеси за лодки, няколко склада и две кръчми, които изглежда вече бяха приключили за вечерта.

Повечето плавателни съдове на двата кея бяха малки и негодни за дълго пътуване. Единият от корабите обаче, „Абаносовият Дракон“, щеше да замине чак за Кралството на морските народи, и то още тази сутрин. Изглежда късметът днес бе на моя страна.

◆ *Имаш ли кодова дума „плъх“?*

□ *Да* ► Епизод [253](#)

□ *Не* ► Епизод [256](#)

На връщане минах през входната зала, където ме посрещна учуденият поглед на стража, който пазеше там. Само му махнах и продължих към стълбището, което водеше до стаята ми.

◆ Премини на ► Епизод [230](#)

Спомних си за съмненията на Елинор относно мистериозните излизания на Рикас. Дали наистина можеше да му се има доверие?

◆ *Имаш ли кодова дума „видра“?*

□ Да ► Епизод [244](#)

□ Не ► Епизод [220](#)

Събудих се в късния следобед, а над мен се бяха надвесили половин дузина мъже. През отворените капаци на трюма навлизаше пурпурната светлина на залязващото слънце. Отвън долитаха крясъци на чайки и шумът от плясъка на вълните. По клатенето можех ясно да усетя, че се движим. Надигнах се и ги огледах спокойно, без капка страх в погледа.

— Виж капитане, какво намерих омотано в знамето ни! — ухили се единият от тях.

Погледнах черния плат, при който се бях скрил през нощта. Чак сега, на дневната светлина, успях да видя големия бял череп, изрисуван на него.

КРАЙ

◆ *Поздравления! Ти достигна до благополучния край на тази книга, съумявайки да запазиш живота си. Тази история свършва тук, но приключенията на Котарака продължават в следващите книги за него, първата от които е „Котаракът и Абаносовият дракон“. Ако искаш да оцениш играта си или да научиш повече за поредицата „Заветът на Крея“, това можеш да направиш на [следващите страници](#).*

ДНЕВНИК НА ПРИКЛЮЧЕНИЕТО

Име на читателя:	...
Дата:	...
Оценка:	...
Кодови думи:
Отношения:	...
Бележки:

ОЦЕНКА НА ИГРАТА

Няма по-добра оценка за играча от тази, че е достигнал до края на приключението. За по-амбициозните обаче тук е представена система за оценяване на играта. Своя резултат можете да получите, събирайки всички точки долу, които ви се полагат.

□ ако си преминал играта без нито един епизод, завършващ със смъртта на героя (без нито едно преиграване), си запиши +30 точки

□ ако си достигнал края играта само с една смърт на героя, си запиши +20 точки

□ ако героят е умрял два пъти, преди да успееш да се измъкнеш благополучно си запиши +10 точки

□ за всяка от кодовите думи „вишни“, „рицар“, „портокал“, „видра“, „плъх“, „пор“ и „язовец“ си добави + 5 точки; колкото повече от тези кодови думи имаш, толкова повече ценна информация си научил

□ за кодова дума „цяр“ си запиши +10 точки; тя показва, че си направил всичко възможно да се отървеш от преследвачите си

□ за кодова дума „заек“ си запиши +10 точки; ако не знаеш за какво е, няма да разбереш и тук

□ ако имаш някоя от кодовите дума „орел“ или „сокол“, си запиши +25 точки; те са за значителното постижение, до което си достигнал, независимо за какво си избрал да се бориш

□ ако имаш кодовата дума „паткан“, получаваш наказание –20 точки за случилото се с Хрисам

РЕЗУЛТАТИ:

► От 0 до 15 точки — Справил си се ужасно! Трябва да обмисляш по-добре ситуациите и да обръщаш внимание на детайлите.

► От 20 до 35 точки — Постижението ти е слабо и въпреки че си се докопал до края, голяма част от историята за теб е останала неразкрита.

► От 40 до 55 точки — Изиграл си играта добре, но въпреки това в нея има още неща, които могат да се постигнат, узнаят и направят по-

добре.

▶ От 60 до 75 точки — Справил си се брилянтно, демонстрирайки остър ум, наблюдателност към детайлите и нюх за тяхното решение.

▶ От 80 до 100 точки — Ти си нечовек! Изиграл си приключението безупречно, вкусил си от всичко и си имал нужния късмет, където ти е трябвал.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.